

UFO

NORGES STØRSTE SPESIALTIDSSKRIFT OM UFO-FENOMENET NR. 3-4 2002 21. ÅRGANG

Jagerfly jager UFO over Washington - 50 år etter

UFO over Asker

Ny «Espevær-ring» i Trøndelag

ABONNEMENTSPRIS KR. 200,- PR. ÅR

UTGITT AV UFO-NORGE

LØSSALG KR. 60,-

ISSN 0800-1758

TIDSSKRIFTET UFO NR. 3/4 2002 - 21. ÅRGANG

Logoen til venstre viser
et bilde tatt av Hessda-
lenfenomenet i 1984

Utgitt av UFO-Norge - en landsomfattende organisasjon

Organisasjonsnummer 978 617 328

Utgivelse

Tidsskriftet UFO utgis av organisasjonen UFO-Norge, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til abonnentene og offentligheten.

Redaksjon

Ansvarlig redaktør

Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf. 22 65 12 02
E-post: ojb@ufo.no

Redaktør Internett

Stein Carlsen
Gimleveien 51
1358 Jar
Tlf. 67 58 07 25
E-post: scar@ufo.no

Medredaktør:

Mentz D. Kaarbø
Strandgaten 221
5004 Bergen
Tlf. 55 23 17 59
E-post: mentz.karbo@ufo.no

Illustrasjoner

Carsten Bjørndal
Dramsveien 97
9010 Tromsø
Tlf. 951 63 337

Innlevering av stoff: Se redaksjon

Abonnement

Tidsskriftet UFO utkommer 4 ganger i året.
Abonnementet for 2002 koster kr. 200,-
Medlemskap inkl. abo. for 2002, kr. 350,-
Beløpet betales enkeltst over bank/postgiro.
Gironummer: 2470 17 28862

Trykk

Unique Trykk &
Design
Bromsv. 5
3183 Horten

Abonnementsadresse

UFO-Norge
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo

Ombrekking

Harald Warholm
Tlf. 990 17 916
E-post: harald.warholm@c2i.net

Copyright UFO-Norge 2002

Innholdet i UFO kan gjengis med inntil 50 ord fra hver artikkel uten spesiell avtale, forutsatt at full kildeangivelse er gitt. Ytterligere gjengivelse av stoff, kun etter skriftlig avtale med UFO-Norge. Artiklene i bladet fremstår som bidrag til, kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenet og forskningen av dette, uten at organisasjonen UFO-Norge eller bladets redaksjon er ansvarlige for eller nødvendigvis deler de fremsatte meninger.

Vi oppfordrer våre abonnenter til snarest mulig å sende melding om adresseforandring til vår abonnementsadresse ved endring av bopel.

Organisasjonsoversikt for UFO-Norge

Daglig ledelse (Komitéen)

Ole Jonny Brønne
Stein Carlsen
Ole Morten Vestby

Kasserer:

Informasjons-, kontakts-, og abonnementsadresse

UFO-Norge
v/Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf. 22 65 12 02
E-post: ojb@ufo.no

Foredragsholder

Odd-Gunnar Røed
Nesbryggvn. 9b
3133 Duken
Tlf. 33 38 65 00
Fax 33 38 33 68
Mobil 917 93 210
E-post: odd.gunnar.roed@ufo.no

UFO-Norges Internettsider

<http://www.ufo.no>

Avdelinger og ledere:

Rapportsentral og avd. UFO-Norge Midt

Arnulf Løken
Engveien 6C
7600 Levanger
Tlf. 74 08 28 02
Mobil: 906 86 568
E-post: arnulf@ufo.no

UFO-Norge Nord

Leif Normann Solhaug
Indre-Sand
8387 Fredvang
Tlf. 76 09 40 02
Fax: 76 09 44 27
Mobil: 916 76 044
E-post: leif.solhaug@ufo.no

UFO-Norge Øst

Stein Carlsen
Gimleveien 51
1358 Jar
Tlf. 67 58 07 25
E-post: scar@ufo.no

UFO-Norge Vest

Pål Reimund Skjold
Postboks 550 Madla
4090 Hafrsfjord
Tlf. 51 55 08 08
E-post: pr.skjold@ufo.no

UFO-Norge Sør representant

Anders Jan Funnemark
3825 Lunde
Tlf. 35 94 75 78
E-post: anders@ufo.no

Prosjekt Hessdalen

v/Erling Strand
Bukkholmveien
Ullerøy
1747 Skjeberg
Tlf. 69 16 96 00
Mob. 414 25 411
Fax. 69 16 80 18
E-post: erling.p.strand@hiof.no

Oversikt over lokalgrupper tilsluttet UFO-Norge

UFO Sarpsborg v/Ole M. Vestbye

Postboks 90
1745 Skjeberg
Tlf. 970 76 610
E-post: afgm@ufo.no

Astronomi

Jan Qvam
Fløyveien 47
3080 Holmestrand
E-post: jq@ufo.no

UFO-Hamar

2322 Hamar
Tlf. 62 59 61 83
E-post: hamar@ufo.no

UFO-Sandefjord

Østerøyveien 401
3237 Sandefjord
Tlf. 33 45 07 26
E-post: sandefjord@ufo.no

UFO-Rogaland

v/Robert Moklev
Postboks 571
4003 Stavanger
Mob. 907 49 809
E-post: ufor@usa.net
Hjemmeside:
[www.qsl.net/la3eq/
ufo-rogaland](http://www.qsl.net/la3eq/ufo-rogaland)

Fra redaksjonen

Vår optimisme i forrige nummer var en smule forfeilet. Vi sa at dette nummeret skulle komme ut i løpet av desember forrige år. Dessverre, slik skulle det ikke gå. Grunnet lav arbeidsmoral (!) og mye å gjøre på annet hold - rett skal være rett - dukker bladet opp i de respektive postkasser først nå. Dette nummer er imidlertid relativt fyldig med sine 64 sider. Nåvel, vi gyver løs med krum nakke (eller var det rygg?) og takker for den tilliten vi tross alt har fra leserne, og ser frem til neste nummer, som forhåpentligvis kommer ut i juli.

På UFO-fronten er det ikke så mye å snakke om det siste halve året, i alle fall ikke her på hjemlige trakter. Dette bærer nok tidsskriftet preg av; særlig innholdet i spalten Rapportnytt har vært magert de siste par numre.

Utenlands derimot, er det stadig noe som foregår. Om enn kan det synes å ha gått noe i stå her også. I forrige leder omtalte undertegnede det faktum at siden 50-årsjubileet i 1997 har interessen for UFO-fenomenet hos folk flest gått en del tilbake. Noe som har ført til redusert medlemstall i flere av de (forhenværende) store organisasjonene. Dette gjelder ikke minst Center for UFO Studies, opprettet av legendariske J. Allen Hynek på 70-tallet, som i for et drøyt år siden skal ha varslet om innskrenkninger, eventuelt nedleggelse. En rask sjekk på Nettet i skrivende stund viser at organisasjonen fortsatt er oppegående, heldigvis.

Et gledelig faktum er at vi her i Skandinavia, takket være Arkivet for UFO-forskningss mangeårige og iherdige innsats, er i ferd med å etablere et av verdens mest utførlige UFO-arkiver. De har lenge vært fremst her i Norden med å samle på bøker, tidsskrifter, rapporter og annet materiale og bygget opp en imponerende samling. Det siste året har de også mottatt Finn W. Kalviks arkiv, i tillegg til undertegnede tidsskriftssamling i forbindelse med det nå nedlagte Nordic UFO Newsletter fra 10-20 år tilbake. I følge informasjon fra kompetent hold, er AFU (i samarbeid med UFO-Sverige) nå i ferd med å overgå arkivene blant annet til CUFOs og andre "store" organisasjoner. Siste nytt nå er at UFO-Sverige skal prøve å kjøpe opp et stort fransk tidsskriftsakriv for å redde det unna salg og oppløsning. Det er organisasjonen SOS-OVNI med sitt tidsskrift *Phenomena* som har gått konkurs og lederen, Perry Petrakis har kausjonert for det hele. Dermed må arkivet, som betegnes som et av Europas eldste og beste, utbys på det åpne marked - med mindre AFU og UFO-Sverige greier å spa opp om lag 50 000 kr. Her i UFO-NORGE har vi gjort vårt ved å donere kr. 5000,- (i Sverige kr. 5 700,-), noe som forhåpentligvis kan gjøre sitt til at arkivet blir reddet. Vi vil komme tilbake til saken i fremtidige numre.

En merkelig hendelse som fant sted i fjor sommer er at på dagen 50 år etter den store UFO-bølgen over Washington DC, ble jagerfly sendt opp for å avskjære et merkelig fenomen over byen. 26. juli 2002 ble to F-16 "scramblet" fra Edwards AFB, men også denne gang kom man ikke til noen konklusjon med hensyn til hva fenomenet egentlig var, i alle fall ikke offisielt. En sivil observatør på bakken var sikker på at det var et reelt fenomen, men som vanlig ble det snakket bort av militære talsmenn. Man kan bare undres.

Vi ønsker våre lesere God overstått Påske og ser frem til sommerferien.

Mentz Kaarbø

Innhold

- 2 Organisasjon
- 3 Leder og innhold
- 4 Rapportnytt
- 12 Arkivet for UFO-forskning
- 14 Vitenskapens grenser i UFO-forskningen
- 25 Hvem er englene?
- 26 Quisling om ET
- 27 Boeing avslører «Bird of Prey» stealth teknologi-fly
- 28 Tegn på traumer er tilstede
- 30 Jorden har fått ny fødselsdato
- 32 F-16-fly jaget lyseblått objekt over Washington
- 33 Politikk av en annen verden
- 34 Astronytt
- 38 Bjarne Lillevold i Hessdalen
- 40 Alien Interview
- 41 Clinton-medarbeider utfordrer Pentagons UFO-hemmelighold
- 42 Adamski: Bløffmaker eller kontaktperson?
- 44 Kontakt?
- 45 Rariteter på Mars
- 46 Bokanmeldelser
- 49 Stor artikkel om spøkelsesflyene 1933-1934
- 50 The day after Roswell
- 53 Mystiske lemlestelser av dyr
- 56 Roswell - The smoking gun
- 58 Presseklipp
- 62 Vervekuppet
- 63 Informasjon
- 64 Baksiden

RAPPORTNYTT

Ved Arnulf Løken

Med høstmørket kommer også UFO-observasjonene - vanligvis. Dessverre ser det ut som om høsten 2002 danner unntaket til denne regelen, med få registrerte observasjoner. Noen er det dog blitt og vi håper selvsagt at vinteren og kommende vår vil bli en motsats til fjoråret.

Lebesby i Finnmark

Dato: Januar eller februar 1976

Tidspunkt: Ca. kl. 21.00

Varighet: 1 time 30 minutter

Farge: Mørke gj.stander m. røde lys

Lyd: Ingen

Type: NL

Syv personer observerte denne kvelden to eller tre gjenstander på himmelen. Vitnene kunne skimte at de hadde en trekantet form med røde lys i hvert hjørne. En av gjenstandene stod over en 30 meter høy mast på fjellet Varden ved Lebesby i Finnmark. Da observatørene kjørte opp til masten med bil, forsvant gjenstandene med en utrolig hastighet, for så å komme tilbake da bilene hadde forlatt fjellet. De trekantede gjenstandene holdt seg i nærheten av Varden i omtrent en og en halv time til, før de forsvant opp på himmelen.

I samme område og samme tidsrom kunne Kjell Hugo Andersen og hans foreldre observere tre trekantede gjenstander som ble til en større trekant. Denne steg opp langs hoppbakken i Lebesby og plasserte seg over TV-masten oppå Varden. I samme øyeblikk ble de oppmerksomme på fem glødende/metalliske lyskuler. Den ene stod i ro over isen på Prestevatnet, mens de andre beveget seg i samkjørte bevegelser på forskjellige kanter opp blant trærne i fjellsiden. Kulen nede på Prestevannet sveipet over isen med lysstråler i forskjellige utrolig vakre farger, nærmest gylne eller metalliske stråler.

Kjells far og to kamerater hoppet i en bil og kjørte opp til Varden for å se hva dette fenomenet kunne være. Karene tok med seg et AG-3 gevær, et tau og en samekniv. Kjell og hans mor stod nede på verandaen og så at bilen nærmet seg TV-masten. Den store trekanten beveget seg da sakte nedover på motsatt side av fjellet i forhold til der bilen kom opp. Da bilen var helt oppe hadde de fem lyskulene samlet seg rundt den trekantede gjenstanden, og ble borte. Muligens forsvant de inn i trekanten, for denne tok av i en voldsom fart rett opp.

Karene i bilen så ingen ting av dette. De gikk og sjekket rundt masta, før de returnerte.

Kjells foreldre kunne fortelle at etter at han hadde lagt seg den kvelden kom den trekantede gjenstanden tilbake over masta. Den hang der i over en halv time før den på nytt forsvant rett opp på himmelen.

Dagen etter gikk Kjell ned på isen for å se om det var noen spor etter lyskulen de hadde sett. Han fant et helt rundt hull på ca. to meter i diameter i isen. Kanten i hullet var helt glatt så langt han kunne kjenne ned i vannet. Istykkelsen kunne ha vært omtrent 80 cm. Rundt hullet var det snø, men han mener det ikke var noen spor i snøen. Muligens kunne han ane tre avtrykk rundt hullet, men dette er vanskelig å huske nå.

Ellers husker Kjell Hugo Andersen at folk i området hadde sett 3-4 lyskuler som lekte over en holme i sjøen i samme tidsrom. De så ut som om de "lekte sisten" med hverandre.

Kommentar: Her har vi en godt dokumentert observasjon av samme fenomen i samme område på samme tidspunkt. Tydeligvis har det denne kvelden skjedd ett eller annet over Lebesby som folk la merke til. Det er sjelden vi hører om så godt dokumenterte vitneforklaringer av samme sak.

Sparbu i Nord-Trøndelag

Dato: Ca. 20. februar 1984

Tidspunkt: 19.30 NNT

Varighet: 10 minutter

Farge: Hvitt lys

Lyd: Lydløst

Type: CE-1

UFO-NORGE har fått en spennende historie fra Anita Bach fra Sparbu i Nord-Trøndelag. Historien er 19 år gammel, men like fascinerende for det. Vi skal høre hva hun opplevde:

- Denne utrolige opplevelsen hadde jeg i siste halvdel av februar 1984. Det var vinterferie på skolen. TV-apparatet stod på i stuen, og jeg arbeidet på kjøkkenet. Da Dagsrevyen begynte gikk jeg inn i stuen for å se. Gardinene var ikke trukket for. Gjennom vinduet i verandadøren, som vender mot Inderøy i sørvest, fikk jeg se et veldig kraftig lys som var alt for kraftig til å være billys. Det kom sakte i min retning. Vi kjenner en flyger som bor på Sparbu, og jeg trodde først det var han som la om kursen for å hilse på oss. Lyset kom stadig nærmere. Det hadde ikke retning mot Sparbu, men rett i mot meg. Jeg åpnet verandadøren og gikk ut på terrassen. Ikke en lyd å høre. Vinden var kald, så jeg gikk inn igjen. Nå var lyset så nært at jeg tenkte det ville kollidere med hustaket. Jeg trakk meg instinktivt lengre inn rommet i det farten på lyset ble redusert. Nå kunne jeg se at det var flere lyskilder, og hvis disse fortsatte i

Oversikt over de viktigste observasjonene som er registrert i perioden 1. september til 30. november 2002.

Observasjonsdato	Begynnelstidspunkt	Varighet	Observasjonssted	Ant. observatører	Beskrivelse	Evt. identifikasjon
Jan/feb 1976	Ca. 21.00	1 t 30 min.	Lebesby i F.	7	2-3 gj.stander med røde lys	
Ca. 20.02.84	19.30 NNT	10 min.	Sparbu i NT	1	Lysende fenomen på nært hold	
08.11.00	18.30 NNT	5-10 min.	Laksevatn i T	1	Gj.stand m. 10 lys	
Våren 2002	Om kvelden	ca. 30 min.	Inderøy i NT	2	Lite oransje lys bev. seg på himmelen	
15.08.02	22.50 NST	30-40 min.	Åndalsnes	2	Flere kraftig lysblink lyste opp område	
16.08.02	00.40 NST	10-15 min	Mellom Molde og Åndalsnes	2	Kraftig lysblink lyste opp område	
03.11.02	16.48 NNT	ca. 3 min.	Hessdalen	1	Oransje lys	

UFO-NORGE

RAPPORTSENTRALEN

Observasjonskategorier:

NL – Nocturnal Lights – fenomener observert om natten, ofte som lyspunkt eller med begrenset vinkeldiameter (relativ utstrekning mindre enn fullmånen)

DD – Daylight Disc – fenomener observert i dagslys, ofte med klart avgrenset form

CE-1 – Nærkontakt av 1. grad – fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold

CE-2 – Nærkontakt av 2. grad – fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold og som etterlater seg fysiske spor

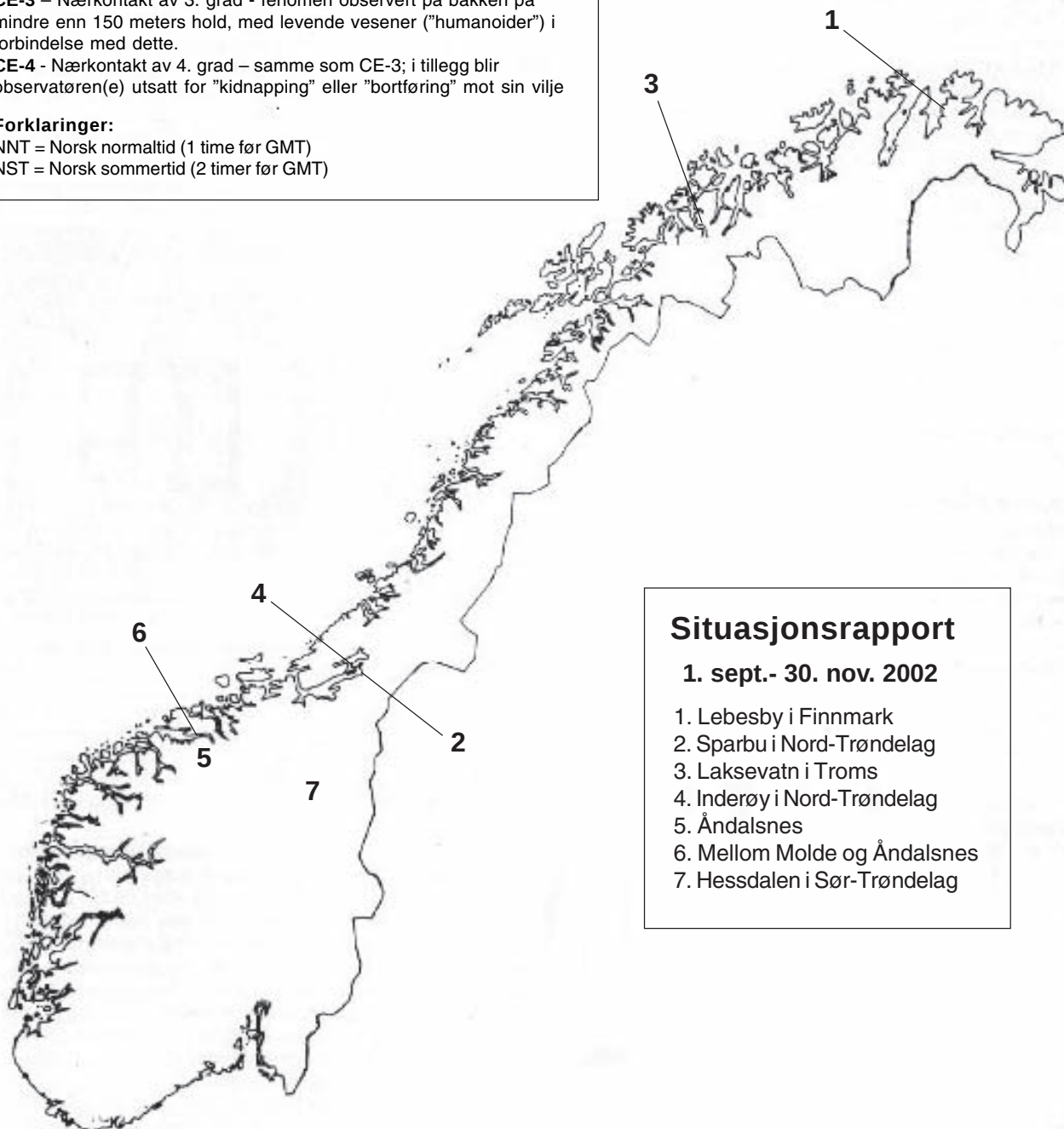
CE-3 – Nærkontakt av 3. grad - fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold, med levende vesener ("humanoider") i forbindelse med dette.

CE-4 - Nærkontakt av 4. grad – samme som CE-3; i tillegg blir observatøren(e) utsatt for "kidnapping" eller "bortføring" mot sin vilje

Forklaringer:

NNT = Norsk normaltid (1 time før GMT)

NST = Norsk sommertid (2 timer før GMT)

Situasjonsrapport

1. sept.- 30. nov. 2002

1. Lebesby i Finnmark
2. Sparbu i Nord-Trøndelag
3. Laksevatn i Troms
4. Inderøy i Nord-Trøndelag
5. Åndalsnes
6. Mellom Molde og Åndalsnes
7. Hessdalen i Sør-Trøndelag

Så begynte fartøyet å bevege seg sakte bakover. Da reagerte jeg og løp for å hente min sønn som var på rommet sitt. Da vi kom ut i stuen var fartøyet så langt unna at det bare var et lys å se. Plutselig skjøt det fart med en enorm hastighet. På få sekunder forsvant det i nøyaktig samme retning som det kom.

Dato: 08. 11. 2000
Tidspunkt: 18.30 NNT
Varighet: 5 - 10 minutter
Farge: rød/gulorange
Lyd: Lydløst
Type: NL

Observatøren mener at bilradioen falt ut, men vet ikke om dette hadde noe med gjenstanden å gjøre.

Dato: Våren 2002
Tidspunkt: Om kvelden
Varighet: Ca. 30 minutter
Farge: Oransje
Lyd: Ingen
Type: NL

Saken fra Åndalsnes i Møre og Romsdal, som ble fortalt i forrige nummer av *UFO*, fortsetter. Både UFO-NORGES mann i Molde, Ottar Sæbjørnsen, og Rapportsentralen har fått inn flere meldinger om observasjoner av

Dato: 15. august 2002
Tidspunkt: 22.50 NST
Varighet: 30-40 minutter
Farge: Hvit
Lyd: Usikkert
Type: NL

Observatørene mener at ingen normalt kjente lyskilder kan lyse opp et så stort område.

Inderøy i Nord-Trøndelag, våren 2002. III. ved observatøren

Den ene av observatørene stod frem i lokalvisa *Romsdal Budstikke* 6. september i fjor og fortalte om hendelsen.

Dato: 16. august 2002
Tidspunkt: 00.40 NST
Varighet: 10-15 minutter
Farge: Hvit
Lyd: Ingen
Type: NL

Fortsettelse på side 11

6 WFO011r.3344-20022

UFO FILMET OVER NUMEDAL

Av Mentz Kaarbø

Natt til lørdag 2. november i fjor filmet de to kameratene Thomas Mogen og Amund Henriksen et merkelig fenomen over Rollag i Buskerud. Det var et mystisk og fargerikt himmellegame som kunne ses i flere timer på den svarte himmelen over Numedal. Saken vakte stor oppsikt i presse og media de påfølgende dagene, og det ble fremsatt mange spekulasjoner med hensyn til hva det kunne ha vært. Vi gir her en rekapitulering av hva som skjedde.

Det hele startet med at Thomas Mogen gikk ut for å ta en nattlig tur. Det var stjerneklart, og oppe på den svarte himmelen ble han oppmerksom på et fargesprakende lyspunkt. Han ble nysgjerrig, og gikk hjem for å finne fram kikkerten. I den kunne han enda tydeligere se at lysfenomenet skiftet mellom alle regnbuens farger, og at det på en måte pulserte. - Det hele lignet veldig på et diskolys-show, forklarte han. Han fortalte også at lyset skiftet størrelse svært fort, og at det sakte, nesten umerkelig, gikk fra øst til vest.

Thomas ville ikke være alene om å se fenomenet, og selv om klokka var blitt fire på natten, ringte han til kameraten Amund Henriksen. Amund har et digitalt videokamera, og begynte å filme lysfenomenet. - I begynnelsen var det vanskelig å filme lyset. Jeg måtte bruke mye zoom, og det var vanskelig både å finne og holde lyset stabilt i søkeren. Til slutt valgte jeg å legge fra meg videokameraet i vinduskarmen i 2. etasje. Da ble bildene bra, fortalte Amund Henriksen.

Lyset forsvant rundt klokken halv seks over åsen på østsiden av Numedal. Det var da det forsvant at det kanskje merkeligste skjedde. - Lyset forsvant bak åsen, men jeg lot kameraet gå. Etter et halvt minutt dukket det fram igjen, bare for noen sekunder. Dette skjedde to ganger, fortalte fotografen.

Amund Henriksen og Thomas Mogen hadde ingen god forklaring på hva lyset kunne ha vært. - Jeg tenkte først at det måtte være en komet, men det var det ikke. Det er iallfall ingen vanlig stjerne, mente Amund.

Ingen av de to hadde våget å fortelle om den spesielle opplevelsen, om de ikke hadde hatt videoopptaket. Et par dager etter hendelsen var de spente på å finne ut hva lyset kunne ha vært.

Ovenstående opplysninger ble gitt i nyhetssendingen til P1, NRK Buskerud, 4. november ved halvsjuttiden om morgenen.

UFO var Jupiter – eller Sirius?

Professor i astrofysikk ved Universitetet i Oslo, Kåre Aksnes gikk

raskt ut i media og hevdet at det enten var planeten Jupiter eller stjernen Sirius som ble filmet av de to kameratene. - Det er helt vanlig å se at Jupiter oppfører seg på denne måten, uttalte Aksnes til NRK Buskerud i 12-tiden samme dag.

Samme instans innhentet også ekspertkommentarer fra annet

hold, i det medlem av Norsk Astronomisk selskap, Øyvind Tangen på Kongsberg, på sin side hevdet at det var Sirius som ble observert. Den er den sterkeste stjernen på himmelen sett fra Norge. Tangen har sett Sirius oppføre seg slik mange ganger tidligere, og den kan lett forveksles med noe annet siden fargene og størrelsen varierer raskt. Til og med plasseringen kan endre seg, uttalte han.

I NRK P2s utvidete Dagsnytt-sending samme dag (kl. 17.55) var oppslaget: "UFOen som ble observert over Østlandet er oppklart". Der ble historien gjenfortalt og NRKs medarbeider, Hallvard Sandberg gav en "edruelig" forklaring: Fenomenet var enten Jupiter eller Sirius, samtidig som det (ganske riktig) ble fremholdt at fenomenet fremdeles var et UFO, i det man ikke var helt sikker ennå. De mest rele-

vante argumentene ble presentert, blant annet at både Jupiter og Sirius enkelte ganger kan se "uvanlig ut", med hyppige fargeforandringer og små/store posisjonsforandringer. Folk kan også bli overrasket over å se noe merkelig/ufidentifisert om natten, etc.

Til slutt var saken innslag i Dagsrevyen samme kveld under tittelen "UFOen observert over Numedal kanskje ikke så mystisk". Utdrag av videoen ble vist i en (kort!) sekvens sammen med omtale av hendelsen. Deretter stilte man spørsmålet om hvorvidt fenomenet kanskje hadde en naturlig forklaring. Seerne fikk se et videoinnslag fra Dagsrevyen 13. februar 1996 hvor man kunne se et kraftig lys på himmelen: Reporteren uttalte at "Mange var redde [sic!] da man meldte om dette sterke lyset på himmelen... Men det viste seg å være Venus!" [Se også UFO nr. 1 1996.]

UFOet over Rollag, Numedal, 4. november 2002. De to nederste bildene viser (t.v.) Thomas Mogen som peker i retning over åskammen hvor fenomenet ble oppdaget. T.h. Amund Henriksen som viser hvordan fenomenet ble videofilmet.

Fortsettelse på side 9

UFO OVER ASKER

Av Mentz Kaarbø

Tirsdag 19. november 2002 fikk Helene Solberg på Dikemark i Asker se et merkelig fenomen på vesthimmelen. Klokken var ca. 15.45 da hun oppdaget noe hun først trodde var en meteor, men fant raskt ut at det kunne det ikke være. Hun grep deretter familiens videokamera og filmet det lysende avlange fenomenet i tre minutter mens det fløy over himmelen i sørlig retning. Saken fikk stor medieomtale i de påfølgende dagene og det var mange som kastet frem forskjellige hypoteser.

Hennes mann, Stig Solberg ble oppringt på jobben, men trodde først at konen filmet et fly og ville siden ikke se på videoen før hun insisterte. Da han så det merkelige fenomenet, endret han mening og la deretter enkeltbilder og hele filmen ut på familiens hjemmesider på Internett. Nyheten om observasjonen spredde seg heretter raskt og i løpet av de neste dagene brakte flere aviser historien (se også Presseklipp i dette nummer).

Representanter for UFO-NORGE (først og fremst Arnulf Løken i Rapportsentralen) prøvde å finne ut av saken, blant annet ved å intervju Stig og Helene Solberg. I tillegg ble også flykontrollen i Røyken, Luftforsvarets Stasjon på Magerø, samt sjefsflygeleder Anders Sæthre på Gardermoen kontaktet. Svarene fra disse instanser var ikke entydige, og det hersket en smule forvirring med hensyn til hvilke eventuelle fly som kunne ha vært observert. En annen ting som viste seg å volde hodebry var at Helene Solberg opprinnelig trodde at hun hadde sett fenomenet rundt kl. 14.15, informasjon som også var lagret på filmen. Først en ukes tid senere fant Stig Solberg ut at det tidspunktet var feil (gal innstilling av klokkeslett i kameraet), og mente å kunne tidfeste observasjonen til ca. 14.45.

Både Aftenposten og Nettavisen ble i dagene etterpå kontaktet av mange personer som hadde sett lignende ting, både samme dag og tidligere. Mange stilte seg undrende til det de hadde sett, men det var også flere som kastet frem mulige forklaringer. De tre heteste teoriene var at det enten var en meteor, romskrot som brenner opp på vei inn i atmosfæren, eller et fly, hvor gjenskinn fra solnedgangen gjør flyet gløden-de.

Knut Jørgen Røed Ødegaard ved Astrofysisk Institutt på Universitetet i Oslo uttalte: – Jeg så tidlig filmen og er ikke i tvil. Det må være et fly. Når sola står lavt på himmelen kan vi få et kraftig gjenskinn i flykroppen. Dette kan ikke være en meteor, til det

forflytter objektet seg for sakte.

Stikk i strid med dette kom en annen ytring: – Dette er neppe

et fly, selv om det riktignok har vært fly i området. Lufthansa flyr til Frankfurt på denne tiden, svarte informasjonssjef Jo Kobro ved Oslo Lufthavn Gardermoen på en forespørsel fra ekteparet Solberg.

Også ved flykontrollen i Røyken tvilte de på om et fly kan se slik ut, selv i kraftig solskinn. Men de bekræftet at det fantes fly i området da filmopptaket ble gjort.

Vår mann i Komitéen, Stein Carlsen ble intervjuet i Nettavisen og hadde følgende formening: – Jeg tror ikke dette er noe fly. Jeg jobber selv på Gardermoen, og har aldri tidligere sett et fly på denne måten. Han heller mer til at det kan være et annet himmelfenomen. – Enten en stor meteor, kalt bolide, eller noe annet, sa Carlsen. Også andre representanter for UFO-NORGE stilte seg noe tvilende den første tiden og påpekte at saken i det minste krevde ytterligere etterforskning.

Naturlig forklaring ?

Derimot ble sivilingeniør Hans J. Berge intervjuet i Aftenposten (26.11), og han var av den motsatte oppfatning. Berge så det samme fenomenet som familien i Asker tirsdag 19. november. Og han beskrev det både faglig og begripelig på denne måten:

– Et fly på vei oppover til riktig marsjhøyde går igjennom kaldere og kaldere luftlag slik at fuktigheten i avgassene fra motorene tilslutt kondenseres og blir synlige som de såkalte “flystripene”, slik vi alle har sett fra de fleste fly som går i en marsjhøyde på rundt 10.000 meter

Forrige tirsdag var det et heldig sammentreff av gunstige omstendigheter. Skyfri himmel, eksepsjo-

nelt klar luft og riktig tidspunkt i forhold til solvinkelen, gjorde at mange fikk se resultatet av at flyet passerte en lokal kuldelomme - og etterlot seg en fargerik “flystripe” av solbelyste iskrystaller i kondensen.

UFOet over Dikemark i Asker, 19. november 2002. Bildene viser fenomenets ferd over himmelen i løpet av ca. tre minutter. Foto: Helene Solberg.

Ettersom solen sank dypere bak horisonten ble det forskjellige fargespill fra brytningene av sollyset, inntil "stripen" også kom i nattskyggen og ble usynlig. Og dermed var "UFO"-en borte og vi som så det en opplevelse rikere!, forklarte Berge.

Det kan ellers nevnes at etter at Nettavisen la ut bildene til Helene og Stig Solberg på nettet, hadde responsen vært enorm. Svært mange kontaktet avisen og meldte om lignende observasjoner fra hele Sør-Norge. Flere av lysfenomenene lignet på det over Asker, men enkelte andre hadde stått helt stille på himmelen, før de bare forsvant.

På Solbergs private hjemmesider hadde det til sammen hadde det vært over 13000 treff frem til onsdag 27. nov, og de hadde også hatt problemer med e-posten på grunn av overbelastning. Flere av treffene var for øvrig fra det amerikanske luftforsvaret og Pentagon (USA).

Svenskene på banen

Det viste seg etter hvert at forklaringen skulle komme fra uventet hold. Clas Svahn, leder av Riksorganisationen UFO-Sverige hadde fått spørsmål om saken fra en journalist og kollega i Nettavisen og også vært inne på hjemmesidene til ekteparet Solberg. Bildene han fikk se der minnet ham om en observasjon av et liknende fenomen over Stockholm i 2000 som Svahn ved hjelp av kontakter innen forsvaret hadde fått identifisert som et jetfly (rutefly) i stor høyde. Svahn hadde også et titalls andre bilder/filmer av lignende fenomen som beviselig var fly med kondensstriper.

Svahn hadde i Asker-saken henvendt seg til sine forbindelser allerede samme dag og fått oppgitt et såkalt transponder-nummer (radar identifikasjonsnummer) på et rutefly som gikk sør-øst, vest for Oslo ca. kl. 14.15. Dette nummeret var utgangspunktet for UFO-NORGEs henvendelser de påfølgende dagene, uten at noen instanser var i stand til å verifisere flighten. Da Stig Solberg en ukes tid senere fant ut at observasjonen egentlig fant sted en halvannen time senere enn først antatt (kl. 15.45), ble Svahn gjort oppmerksom på dette. Han foretok et nytt intervju

av Solbergs, sjekket med sin kilde en gang til og kunne deretter bekrefte at det var et rutefly i 10 800 meters høyde vest for Asker også ca. kl. 14.45. Denne informasjonen ble meddelt undertegnedes pr. e-post 19.12.2002.

I følge beskrivelsene fra Svahn med hensyn til radardataene befant det seg en passasjerjet i 10 800 meters høyde rett vest for Asker klokken 15.43. Flyet som fløy med en hastighet på 895 km/t forsvant senere i sør-sørvest kl. 15.55 (ca., det kunne sees noen minutter til). Dette stemmer perfekt med det som kunne se på videofilmen. Passasjerflyet beveget seg i samme luftled og på samme kurs som det flyet Svahn undersøkte første gangen (kl. 14.15). Det er en stor luftkorridor fra Nord-Norge.

Endelig oppklart

Dermed kan vi med stor sannsynlighet gå ut fra at denne saken hadde konvensjonell forklaring, mest takket være Clas Svahn og UFO-Sveriges innsats.

Det kan i etterkant stilles spørsmålsteget ved det faktum at det var data fra svenske radaranlegg som til syvende og sist skulle svare på denne saken. Vi kan bare si at våre representanter gjorde sitt beste, men ble møtt av et norsk sivilt og militært luftfartsbyråkrati uten muligheter til å gi særlig relevant informasjon. Heller ikke norske journalister fikk noen spesielt håndfaste opplysninger; og kanskje virket det ikke som de prøvde heller. Vi kan bare være glade for at Clas Svahn og UFO-Sverige har de kontakter som skal til for å etterforske saker av denne type – også over Norge.

Kilder:

Nettavisen, i perioden 21.11.-25.11.02

Aftenposten, i perioden 21.11.-30.11.02

Asker & Bærum Budstikke, i perioden 21.11.-30.11.02

Personlig kommunikasjon med Arnulf Løken, Stein Carlsen, Clas Svahn.

UFO filmet over Numedal - Fortsatt fra side 7

På slutten av innslaget fikk vi vite at astronomene klødde seg i hodet, og stipendiat ved Institutt for teoretisk astrofysikk UiO, Knut Jørgen Røed Ødegård lot seg intervju. Han uttalte (som de to fagpersonene ovenfor) at det enten kunne være Jupiter eller Sirius. De samme argumentene som tidligere ble også fremført: "Enkelte ganger kan atmosfæren være så urolig at det medfører fargevariasjoner, samt små posisjonsendringer – Effekten på dette bildet [Amund Henriksens video] kan være pga. kamerafeil...", etc.

Så UFO fra Svelgen

Til slutt tar vi med at det samme fenomenet (?) også ble observert fra Sogn og Fjordane påfølgende natt: Olav Valberg i Svelgen var sent oppe natt til søndag 3. november. Han fikk da se et uvanlig kraftig lys mot sør på himmelen. Han sprang inn i huset for å hente kikkerten, men da han kom tilbake var fenomenet vekke, ifølge *Firdaposten*

Han tenkte ikke så nøye over lysfenomenet før han så nyheterne på NRK, og reportasjen om Mogen og Henriksen fra Numedal. – Jeg trodde det kunne være en kraftig stjerne. Jeg så den mellom Staven og Tverrfjellet, uttalte Valberg til slutt.

Kommentar:

Vi sier oss enig med den astronomiske ekspertisen. Ut fra forklaring og videofilm er det overveiende sannsynlig at de to i Numedal (samt Olav Valberg i Svelgen) har observert et astronomisk objekt. Ett av de observerte egenskapene ved fenomenet var at det sakte, nesten umerkelig, gikk fra øst til vest. Dette peker tydeligere enn noe annet mot en konvensjonell, astronomisk forklaring, enten Jupiter eller Sirius

Det er dessverre ikke mulig å komme nærmere en forklaring enn dette, likevel bør denne saken anses for oppklart.

Kilder:

NRK Buskerud, P1 Radio, 04.11.02

NRK, P2 Radio, 04.11.02

NRK 1, Dagsrevyen, 04.11.02

Firdaposten, 04.11.02

Bildene på side 7 er hentet fra NRK Buskeruds hjemmesider, http://www.nrk.no/nyheter/distrikt/nrk_buskerud/2268740.html

MERKELIGE AVTRYKK I ÅFJORD I NORD-TRØNDELAG

På denne siden presenterer vi to bilder av et merkelig “avtrykk” som ble oppdaget inne på fjellet i Stordalen ved Åfjord på Fosna i Nord-Trøndelag.

Det var Ann-Mari Nergård som oppdaget dem i oktober i 2002, og tok disse bildene som senere ble sendt til Arnulf Løken i Rapportsentralen 10. oktober i fjord høst. Sporene ble først observert høsten 1999 av elgjegere, og det har ikke vært vekst i dem siden.

Dessverre har vi ennå ikke fått tatt prøver fra sporene og sendt dem til analyse, for om mulig å få vite om dette er hekseringsopp. Det vil uansett bli interessant å se på sporene hvorvidt de har overlevet denne vinteren. Vi kan stille spørsmålet: Har vi her et nytt Espevær?

AL

Fortsatt fra side 6

De to observatørene er fra Molde og vil være anonyme. De satt på verandaen og nør det siste drag av sommerdagen. Temperaturen var ca. 20 °C. Det hadde blitt mørkt da et sterkt lys kom til syne i nordøst. Lyset lignet landingslys på fly, og befant seg i omtrent 60 -70 ° høyde på himmelen. Lyskilden blinket av og til, og minnet om et kraftig blitslys.

Plutselig dimmet lyset ned, for så å forsvinne helt i et par sekunder, før lysstyrken tok seg opp igjen. Hele tiden gikk lyskilden horisontalt mot nord. Det hele varte i 10 - 15 minutter.

Samme observasjon gjentok seg dagen etter, den 17. august på samme sted til samme tid. Deretter gikk et par dager før observatørene igjen så fenomenet (19. august).

I begge disse sakene (fra henholdsvis 15. og 16. august +) ble det ikke registrert noe fly eller flyøvelse i området. Hva som har forårsaket de merkelige lysblinkene har ennå ingen klart å finne ut av, heller ikke vi i UFO-NORGE.

Siste nytt i saken er at Rapportsentralen fikk en ny melding fra en gruppe ungdommer i Åndalsnes fredag 25. oktober, kl. 03.30. De hevdet at lysfenomenet fortsatt herjer i området med kraftige blink og raske bevegelser.

Vi får se om vi klarer å løse denne saken, men det rare er at det fortsatt mangler bilder og/eller videofilm av fenomenet!

Hessdalen

Dato: 3. november 2002

Tidspunkt: 16.48 NNT

Varighet: Ca. 3 minutter

Farge: Oransje

Lyd: Ingen

Type: NL

Rutt Marry Moe, bosatt i Hessdalen og kjent av mange av våre lesere gjennom de siste 20 år, har sendt oss denne rapporten fra UFO-bygda:

I skumringen om ettermiddagen søndag 3. november fikk hun se et oransje lys stige opp bak naboens fjøs. Det lyste omtrent like kraftig som en utelampe, og syntes å være litt mindre enn fullmånen. Hun kunne ikke se noen lysstråling utenom selve lyskilden, der det steg sakte rett oppover i luften. Da observasjonen hadde vart i ca. 3 minutter sluknet lysfenomenet oppe på himmelen.

Fenomenet ble ikke registrert av den automatiske målestasjonen (AMS) som Høgskolen i Østfold driver inne i Hessdalen, selv om dette lysfenomenet var godt innenfor dekningsområdet av kameraene på AMS.

Ellers ligner denne observasjonen på andre fenomen som tidligere er registrert i byg-

UFO-BØLGE I MARS

I følge en pressemelding fra Center for UFO Studies i USA, ville det i slutten av mars måned oppstå en verdensomspennende UFO-bølge. Pressemeldingen, sendt ut 8. januar i år, lyder som følger:

”Basert på nøyaktige analyser av trender i historiske UFO-rapporter i UFOCAT databasen, gjør jeg følgende forutsigelse: Det vil bli en verdensomspennende UFO-bølge i mars måned 2003 som vil nå maksimum mellom 15. og 25. mars. Jeg er rimelig sikker på at denne bølgen vil involvere Nord-Europa. En annen sannsynlig region er Stillehavet, som inkluderer Japan og Hawai og muligens Aleutene i Alaska.

Jeg ønsker å offentliggjøre dette nå [8. januar], syv uker før den antatte toppen i UFO-aktivitet [? – egentlig 10 uker, red.anm.], og før et oppsving i antall rapporter inntreffer. En forskningsrapport der det gis en oversikt over grunnene til denne prediksjonen vil ble utgitt senere.”

Undertegnet

Donald A. Johnson, Ph.D.

UFOCAT arkivar

Center for UFO Studies

Da dette nummer fremdeles befant seg i prepress i den perioden som var antydnet (15.-25. mars) var det såvidt vites ingen tegn til nevnte UFO-aktivitet. Vi vil imidlertid komme tilbake til saken i kommende nummer dersom noe dramatisk likevel skulle ha skjedd (vi tenker ikke her på krigen i Irak!).

- Mentz Kaarbo

da, og som er så vanskelig å finne forklaring på.

Enda en observasjon fra Hessdalen har kommet oss i hende. Den 12. oktober 2002 ble det observert en blank sigarformet gjenstand over Finsåhøgda. Les mer om denne hendelsen i artikkelen om Bjarne Lillevold annet sted i dette nummer av *UFO*. □

Abonner på UFO!

Arkivet for UFO-forskning

Av Ole Jonny Brønne

I løpet av 2001-2002 har UFO-Norge sendt rundt 450 kilo UFO-relatert materiale til Arkivet For UFO-forskning (AFU), som ligger i Norrköping i Sverige. En del av materialet - som har betsått av bøker, tidsskrifter, korrespondanse, etc - har kommet fra Ole Jonny Brønne og Mentz Kaarbø sine private samlinger.

En del av dette materialet bestod av bl.a. korrespondanse og andre papirer etter Finn W. Kalvik - en av de som var tidlig involvert i norsk ufologi. Anders Liljegren ved AFU har sortert og kronologisert disse dokumentene i 10 mapper;

1. Trondheim UFO-forening 1967-1972.
2. UFO-Bergen 1967-1973.
3. Norsk UFO Center (NUFOC) 1973-1980.
4. Norsk UFO Center (NUFOC) 1981, UFO-Norge 1982-1996.
5. Korrespondanse med Kolbjørn Stenøde-

gård 1971-1981.

6. Korrespondanse med SUFOI styremedlemmer 1970-1987.
7. Annen korrespondanse 1973-1996.
8. SUFOI organisasjonen 1961-1974.
9. SUFOI organisasjonen 1975-1977.
10. SUFOI organisasjonen 1977-1979.

Det er tydelig at AFU tar meget godt vare på det materialet de mottar. AFU ble startet i 1973 (samme år som Norsk UFO Center - som senere endret navn til UFO-Norge), og er idag et av verdens største arkiver for UFO-materiale - bøker, tidsskrifter, osv.

Samlingen opptar totalt mer enn 500 hyllemeter. Du leste riktig - 500 meter!

Samlingen inneholder mer enn 5000 bøker hvorav 3000 er forskjellige titler, da opptil 3 eksemplarer tas vare på av hver utgivelse. Denne samlingen vokser og kompletteres med flere hundre bøker hvert år. AFU mangler fortsatt en god del av de bøkene som er blitt utgitt på norsk, så dette er et område vi bør kunne fokusere nærmere på i fremtiden.

AFU har mer enn 30000 svenske presseklipp i tillegg til en god del fra Danmark og Norge. Pressklipp-samlingen til UFO-Nor-

ge holder for tiden til i et antall ringpermer stablet i to pappesker. Et fremtidig prosjekt er å kronologisere denne samlingen bedre, samt scanne/kopiere dette til AFU. Samtidig er det interessant å få tak i norske presseklipp vi ikke har i samlingen vår.

AFU har også arkivert mer enn 15000 svenske UFO-rapporter - fra UFO-Sverige og andre grupper. I tillegg kommer rapporter fra avisklipp og tidsskrifter. Spesial-samlinger om "spøkelsesfly", "spøkelsesraketter", og "ukjente ubåter" er også omfattende. Mikrofilm-samlingen inneholder bl.a. arkivet etter Project Blue Book - et USAF prosjekt som etterforsket over 12000 saker.

Arkivet inneholder tidsskrifter fra hele verden. Over 20000 blader som utgjør mer enn 5000 årganger totalt. 2000 av disse årgangene er komplette. Og alt dette har sven-skene ved AFU gjort helt gratis. UFO-Norges styre vedtok i jan/feb 2003 å støtte bl.a. AFU med et beløp på 5000,- som vi håper kommer godt med. Vi mener at det er viktig å bevare slikt materiale for ettertiden, samtidig som det gjøres tilgjengelig for forskere - alt på ett sted.

AFU har en egen website på www.afu.info - et besøk anbefales. ☐

Vitenskapens grenser i UFO-forskningen

Av Richard M. Dolan

Ved MUFON-konferansen i Rochester, New York, den 5.-7. juli 2002 holdt Richard M. Dolan et meget interessant foredrag den 6. juli 2002. Etter tillatelse fra forfatteren bringer vi her en oversettelse av hans foredrag.

Jeg har studert UFOer i omtrent sju år. For bare to år siden visste ingen innen dette emnet hvem jeg var. Så jeg har ikke vært med særlig lenge, i det minste ikke sammenlignet med mine kolleger som legger fram rapporter her, og slett ikke sammenlignet med mange av dere som er til stede her i dag. Derfor ønsker jeg å takke ledelsen i MUFON, i særdeleshet John Schuessler, for å ha gitt meg anledning til å tale her i dag. Jeg anser det som en ære å være her.

Jeg er interessert i emnet for årets symposium. Enhet i ufologien: Å skape forbindelse til de vitenskapelige kretser. Siden dette er svært omfattende, vil jeg gi dere et overblikk over det jeg akter å diskutere.

1 For det første vil jeg sette spørsmålsteget ved betydningen og verdien av en enhetlig UFO-forskning. Jeg vil peke på at dette ikke alltid er et slikt gode, og til syvende og sist ikke noe jeg personlig vil etterstrebe.

2 For det andre vil jeg også stille meg spørrende til den vekt enkelte personer legger bak sitt ønske om at ufologien skal bli mer vitenskapelig. Dette er ikke en oppfordring til å legge bort all fornuft i vår forskning, eller til å la spiritistene overta, men bare en understrekelse av begrensningene i vår vitenskapelige metodologi når det dreier seg om å forstå hva UFOer er. For å vise disse begrensningene, vil jeg i særdeleshet diskutere hvordan vitenskap i sin alminnelighet drives i vårt samfunn. Jeg vil også spørre om den såkalte vitenskapelige ufolgien – slik den spesielt er organisert i de akademiske fora – har oppnådd noe mer håndgripelig enn de såkalt amatører.

3 For det tredje vil jeg ta et overblikk over hva UFO-fenomenet har å si for vår nasjonale sikkerhet. Delvis for å vise at mens UFOer kan være en utfordring for vitenskapen så er det en mer liketil sak hvis vi ser det som et spionasje- eller kontraspionasjeproblem. Det vil si, hvis vi setter UFOene inn i den kalde krigens kontekst og prøver å forstå hvordan de militære i USA reagerte på dem. Det vi hinsides all tvil vil se,

er at de militære oppfattet UFOene som virkelige og tok saken svært alvorlig.

I denne konteksten vil jeg diskutere hvorfor UFOer, spesielt tidlig i den kalde krigen, ikke var et resultat av hemmeligstemplett amerikansk teknologi. Det var med andre ord ikke spionflyet U-2 som forårsaket UFO-observasjoner.

4 For det fjerde vil jeg bringe diskusjonen tilbake til vår tid og snakke om hvorfor jeg tror det sannsynligvis er en god del vitenskapelig forskning som relaterer til UFOer, men at den sannsynligvis er hemmeligstemplett. Så vil jeg heve min røst for det som enkelte noe nedsettende omtaler som ufologiens mørke side. Det vil si å forstå det konspiratoriske grunntrekk i vårt samfunns maktelite, og spesielt i den militære etterretningsverden som har kryssset kurs med UFOer i over femti år.

5 For det femte vil jeg drøfte problemene med å forsøke å oppnå åpenhet omkring UFOer. I utgangspunktet er det alle anstrengelser for å oppnå en innrømmelse fra embedsverket, som antas å ha denne informasjonen, om at UFOer virkelig finnes og hva deres vesen er. Jeg vil drøfte hvorfor jeg tror dagens forsøk på avsløringer ikke vil lykkes.

6 For det sjette vil jeg presentere for dere min personlige yndlingsteori om hva jeg mener ligger bak UFO-fenomenet. Det vil si at idet jeg forsøker å besvare spørsmålet "Hva er de?" vil jeg skyte inn at flere forskere har lest denne delen og gitt meg blandete reaksjoner. Jeg tilbyr den til dere som et tanke-spinn og tror slett ikke at dette er det siste ord, eller til og med mitt siste ord. Jeg hevder likevel at det har en god del forklaringsstyrke, og at noen av dere vil finne det nyttig.

Imidlertid vil jeg avslutte med å minne alle om at hva de er, er mindre viktig enn hva de gjør, og hva vårt forhold til dem er. Etter min mening burde dette være spørsmål som ligger i enhver tilnærming til ufologien, vitenskapelig eller ikke.

1 Betydningen og verdien av enhet i UFO-forskningen

Mitt første spørsmål er hva enhet betyr. Betyr det å komme til en eller annen fast konklusjon om UFOers vesen, eller betyr det bare å luke ut de konklusjonene du ikke liker? Eller de som minst sannsynlig vil hjelpe deg å etablere legitimitet overfor det jeg noen ganger kaller den offisielle kulturen?

Og å oppnå kontakt med det vitenskapelige miljø. Jeg er ikke sikker på hvordan jeg skal tolke dette. Jeg antar at det betyr å gjøre UFO-forskningen mer akseptabel overfor vanlige vitenskapsmenn. Jeg vil tro man gjør det ved å holde seg strengt til den vitenskapelige metode i undersøkelsesrapporter – både nye og gamle – hvordan man nå enn vil gjøre det med et emne som er så vanskelig å få tak på som UFOer.

Eller kanskje betyr kontakt med det vitenskapelige miljø at man søker seg til alminnelige vitenskapsmenn i akademiske kretser og andre steder og på beste måte forsøker å gi en overbevisende presentasjon av de bevis som finnes for UFOers eksistens. Kanskje vil dette kunne gi grunnlag for et mer formelt studium av emnet i et universitetsmiljø, hvor slikt nesten aldri har forekommet.

Kravet om enhet og om å søke til det vitenskapelige miljø gjenspeiler et forståelig ønske om å etablere UFO-forskningen først og fremst som ekte forskning, og dernest forhåpentligvis å bane vei for å kunne nå fram til en solid konklusjon om dette fenomenet. Kanskje til og med få en offisiell godkjenning fra regjeringshold og en åpenhet om hva man der vet om UFOer. En slutt på hemmeligholdelsen.

Jeg vil oppmuntre en slik framgangsmåte. Jeg tror man vil oppnå mer hvis og når den amerikanske regjering bestemmer seg for å fortelle offentligheten sannheten om UFOene. Og sannheten er først og fremst at de eksisterer, at de ikke bare er hemmeligtemplede militære prosjekter eller uvanlige vær fenomener. At de er teknologi, og at de er ikke vår teknologi. Jeg ville så absolutt bli overlykkelig hvis en eller annen regje-

ring ville komme den amerikanske i forkjøpet og avsløre hva den vet i en krystllklar, likefram kunngjøring; omtrent som dette: "Ja, vi har UFO-rapporter som viser at disse objektene stammer fra en teknologi som ikke er utsprunget fra vår sivilisasjon." Likevel er det min overbevisning at forholdet til publikum fremdeles er USAs sak. Når alt kommer til alt har det i årenes løp kommet flere pro-UFO erklæringer fra andre nasjonale regjeringer, og de har bare blitt feid til side her til lands. Derfor er vel alt som vil hjelpe oss å legitimere oss overfor hovedretningene innen vitenskapen sannsynligvis av det gode?

Jeg nærer en viss frykt for krav om enhet og om å knytte bånd til det vitenskapelige miljø. Jeg er redd for at om vi beveger oss i den retning, vil vi kunne gjøre vårt eget miljø ytterst konservativt. Der er allerede en tendens blant noen UFO-forskere til å overkompensere på grunn av det meget spesielle særpreget vårt emne har. Jeg tror mange mennesker i vårt miljø er redde for å få merkelappen tullinger.

Jeg kaller av og til dette for Hitlers Dagbok-syndromet. Mange av dere vet hva jeg snakker om. Sist i åttiårene kom Hitlers angivelige dagbøker for en dag. Dokumentene så temmelig autentiske ut, og de gjorde inntrykk på flere professorer. En av dem slo fast at de definitivt var ekte. Og det var de selvsagt ikke. Når det dreier seg om et kontroversielt emne, er det bedre å være på den sikre siden. Men man kan også gå for langt. Når vi har med UFOer å gjøre, er jeg kommet til den overbevisning at virkeligheten er langt mer radikal enn vi vanligvis er.

Med dette i mente undres jeg på hvor enhetlig dette forskningsområdet noensinne kan bli. Eller hvor allmennvitenskapelig det kan bli. Eller burde bli. Og jeg undres på hvordan det står til med pluss og minus når det gjelder forbindelsen til vitenskapens verden.

Blant UFO-forskere tror jeg det er riktig å si at de fleste av oss ville like å se en offent-

lig bekreftelse på at UFOer er en realitet. Bortsett fra dette ser jeg ingen særlig enhet blant forskere og skribenter på dette området. I over femti år har UFO-forskningen vært alt annet enn enhetlig. Det var en kort tid midt og sent på sekstitallet at de største gruppene og fremste medlemmene forsøkte på litt samarbeid mens US Air Force sponset den studien som er kjent under navnet Condon-komiteen. Ut over det vil jeg si at oppsplitting og sekterisme har vært mer karakteristisk for miljøet enn enhet både i de tidlige år og i dag. Eller la meg si det på en annen måte: Noe av det meget produktive arbeidet har vært gjort av små og fragmenterte grupper eller av individer som av og til har koordinert sine anstrengelser med andre grupper, av og til ikke.

Men oppsplittingen er mer enn bare fysisk. Den er konseptuell. Forskere kan ikke bli enige om hva UFOer er, eller om hvordan man skal rangere viktige kriterier for analyse, eller hvordan man skal vurdere dekkoperasjoner, eller hvordan man skal formidle det man vet til et større publikum.

Jeg trenger ikke å gjennomgå all denne bakgrunnshistorien. Jeg mener at alle her er klar over at ikke bare mislykkes vi i å få vår sivilisasjons dominerende kultur til å godta at UFOer eksisterer, men at vi aldri har klart å enes om fenomenets natur. Er det utenomjordiske eller ikke? Bortfører de virkelige folk? Hva hendte i Roswell? Er de fra en annen planet, eller framtiden, eller en annen dimensjon, eller er de intelligente maskiner, eller biologiske vesener, eller gode, eller onde? Eller er det bare hemmeligstemplet teknologi? Eller bare ... planeten Venus? Konspirerer myndighetene for å skjule sannheten om UFOer. Eller er våre myndigheter bare så feilinformert og i villrede som alle vi andre.

Mer enn femti år inn i UFOenes moderne æra har vi ikke i det hele tatt gjort noen framskritt i retning av å oppnå enighet om disse eller en lang rekke andre viktige spørsmål.

2 Kontakt med vitenskapens verden

Er det fordi vi ikke har vært vitenskapelige nok? Det tviler jeg på. Vi kan gi oss selv litt slingringsmonn ved å se i øynene hvor vanskelig dette emnet er. Så langt jeg kan bedømme er ikke dette noe som kan gjentas i

et laboratorium under kontrollerte betingelser. Vi har et reelt fenomen som unndrar seg undersøkelse.

For mange år siden, rundt midten av nititallet, kom jeg tilfeldigvis over noen tan-

ker om dette emnet av en enslig, uavhengig forsker, en vitenskapsmann uten tilknytning til noen UFO-gruppe. Han skrev bare noen småstykker og la dem ut på internettet for alle og enhver. Artikkelen hans var ikke gjen-

nomlest av forskerkolleger; de var ikke noe forsøk på å være kvantitativt eller matematisk objektive. De var bare innsiktsfulle refleksjoner over de iboende vanskeligheter med det å få tradisjonell vitenskap til å ta tak i UFO-problemet.

Forfatteren, Val German, har siden blitt min venn. En ting han framhevet i denne sammenhengen, er at vitenskapelige metoder forutsetter at enten observasjoner eller eksperimenter kan gjentas. Vitenskapen setter også opp visse forutsetninger, hovedsakelig slike som impliserer kontroll fra forskerens side, og at fenomenet som studeres vil oppføre seg på en måte som er konsekvent eller forutsigbar. Dette er forutsetningene. Men hva om UFOene er under kontroll av en annen intelligens, en vi vil anta er mer avansert, hva så? Hvis der er en ikke-menneskelig intelligens som opererer på jorden, må man spørre seg om vitenskapen, slik vi praktiserer den, kan være til noen hjelp. Hvilke "bevis" for deres eksistens vil kunne skaffes til veie, annet enn de disse "andre" finner ønskelig. Min gode venn formulerte det fint i sin artikkel:

"Vår oppfatning av bevis krever at der en menneskelig institusjon som er i stand til å slå fast med autoritet hva som skjer i verden. Når våre vitenskapsfolk tar for seg ssvoveldioksid eller sjimpanser, er ikke dette noe problem. Men hvis UFOer er et produkt av en overlegen teknologi, hvor er så autoriteten som kan slå fast hva som virkelig skjer?"

Nettopp. Dette er ikke for å nedvurdere betydningen av å gå fram vitenskapelig når man analyserer UFOer. Vi må tvert imot være så vitenskapelige og objektive som vi kan. Men en strengt vitenskapelig modell vil kanskje ikke føre oss til målet.

Dere forstår, det er nok at dette er et meget innviklet problem, mer enn nok at det ser ut til å være et produkt av en avansert intelligens. I tillegg kommer den utfordring at vi har å gjøre med et nasjonalt sikkerhetsspørsmål av høyeste grad. Dette plag-somme vitenskapsproblemet blir ytterligere forsterket av hemmelighetskremmeri, sensur, desinformasjon og kulturell manipulering fra vår egen elite.

I dette ekstremt viktige emnet er det lett å bli forvirret av det allmenne kaos som rår. Du kan så visst ikke ta hovedfag i ufologi ved universitetene.

Selvfølger ville det vært fint om det foregikk UFO-forskning ved universitetene. Men dette er ikke det egentlige problem. På tross av all intensjon og hensikt er UFO-forskning anatema i den akademiske verden. Innenfor denne verden finnes det nesten ingen, knapt en håndfull mennesker, som vet noe om dette emnet, og som er kvalifi-

sert til å skrive om det. Og dere vet hvordan den akademiske verden virker: Det er et intellektuelt byråkrati og et veletablert hierarki. Hvis du er en ung student med interesse for dette emnet, har du ingen mulighet for bare å sette i gang med det. Du må finne en som kan veilede deg i forskningen og bedømme din avhandling. Hvordan i all verden er dette mulig? Hvor finnes den person på fakultetet som er kvalifisert? I det ultra-konservative miljø som preger livet til de fleste professorer, i et sosialt miljø som er fast innsnørt i jaget etter fast stilling (og hvor du helst bør holde din sti ren), med et behov for å publisere uansett hvor irrelevant eller overflødig ditt bidrag er, hvor rivalisering innenfor fakultetet kan gjøre bygge opp eller ødelegge karrierer, hvordan kan en ung hovedfagsstudent innenfor sitt universitet finne fem professorer som kan analysere en avhandling om ... UFOer? Og hvem vil være den tapre sjel som er villig for en slik student? Og hvilken student vil være dumdristig nok til å prøve spranget?

Vel, faktisk gjorde en av denne ukes foredragsholdere akkurat det: Det var selvfølgelig David Jacobs. Men dette er helt klart en svært sjelden og vanskelig ting å gjøre.

Som et resultat av dette kommer man inn i en uvitenhetens sirkel når det gjelder UFOer. Ingen vet noe om det, og ingen er kvalifisert (eller villig) til å stille seg bak ny forskning på dette området. Derfor kommer det ingen resultater ut fra denne verden. Nesten alle bidrag til å fremme vår forståelse av UFOer har kommet fra verden utenfor.

Av og til undres jeg på hvordan forskning på UFOer ville vært organisert ved universitetene. Min skoloring ligger innenfor historie: Jeg kan klart se det logiske i å studere UFOer innenfor denne disiplinen. Men ingen grense kan settes her. Analyse av UFO-data kan føre deg inn i et vidt spekter av områder, fra humanistiske fag helt til den harde kjerne av realfag. Det kunne vært interessant å spekulere på hvordan ufologien ville arte seg i et universitetsmiljø: Ville den bli betraktet som en undergruppe under et av de etablerte studieområdene, eller ville den danne en egen faggruppe med eget budsjett?

Jeg antar at spørsmålet er temmelig hypotetisk, siden ikke noe av dette kan skimtes i mørket. Men det er lett å se hvor bredt et UFO-studium kan være, og hvor vanskelig – faktisk umulig – det er å komme fram til en enhetlig forskning. Det er umulig, med mindre og ikke før de vesnene som er ansvarlig for UFOer bestemmer seg for å forklare oss hva de er. Jeg har ikke tenkt å holde pusten så lenge. Dessuten ville en slik avsløring i sin tur forutsette at nevnte vesner fortalte oss sannheten, eller i hvert fall

ga oss relativt fullstendig informasjon.

Ikke bare er dette en ønskedrøm, for å være ærlig så er den heller ikke ønskelig. De fleste vel etablerte områder mangler mer eller mindre enhet. Ville dere ønsket at historiefaget skulle være enhetlig? Slik at alle tolket alle hendelser likt? Innen den akademiske vitenskapelige verden skjer det hele tiden mini-revolusjoner. Folk slipper aldri opp for ting å være uenige om. For ikke lenge siden bladde jeg gjennom noen aviser i fransk historie. Forskere kan ennå ikke den dag i dag enes om hvordan man skal fortolke noe så sentralt i fransk historie som Dreyfus-affæren, som hendte for over hundre år siden. Hvis man ikke kan komme til enighet på det området, hvordan kan vi da vente å lykkes bedre med noe som er uendelig vanskeligere og som fremdeles finner sted. Ufologien kunne etableres ved ethvert universitet, og den ville fremdeles mangle et felles svar på hva alt dette er. Den ville selvfølgelig ha mer sosial legitimitet, men jeg vedder på at vi ville komme særlig lenger i å forstå hva alt dette dreier seg om.

Skal vi så streve for å oppnå enhet? La det ligge.

La meg være mer spesifikk. Ville det være et gode om kollegabasert vurdering ("peer review") ble mer utbredt innen ufologien? Jeg kan høre mange si at dette ville være fint. Det blir gjerne sagt at dette ville gi et sterkere vitenskapelig fundament for det vi kan vite om UFOer, og det ville gi forskningen legitimitet.

Jeg er ikke så sikker på det. Jeg skjærer ikke alle tilfeller av kritikk fra likemenn over én kam, men jeg setter et spørsmålsteget ved nytten av den innfor vårt område. For det første ville jeg gjerne likt å vite hvem de jevnbyrdige kritikere er som skulle lese gjennom en avhandling eller forskningsrapport. Kommer de til å ha en doktorgrad? Vel, noe av det beste arbeid i dette området er utført av folk som ikke har noen doktorgrad eller andre akademiske papirer. Det finnes noen få publikasjoner innenfor UFO-forskningen som er klarert av jevnbyrdige kritikere. De er fine publikasjoner, men de kan på ingen måte sies å være representative for det brede lag av UFO-forskere. Jeg mener de har en tendens til å virke konservative, noe man kunne forvente, og til tider faktisk tentative. Det er ikke noe galt i det så lenge som de forblir en røst blant mange. Men hvis denne stemmen skulle få overdøve de andre, ville jeg bli bekymret for ufologiens sunnhetstilstand.

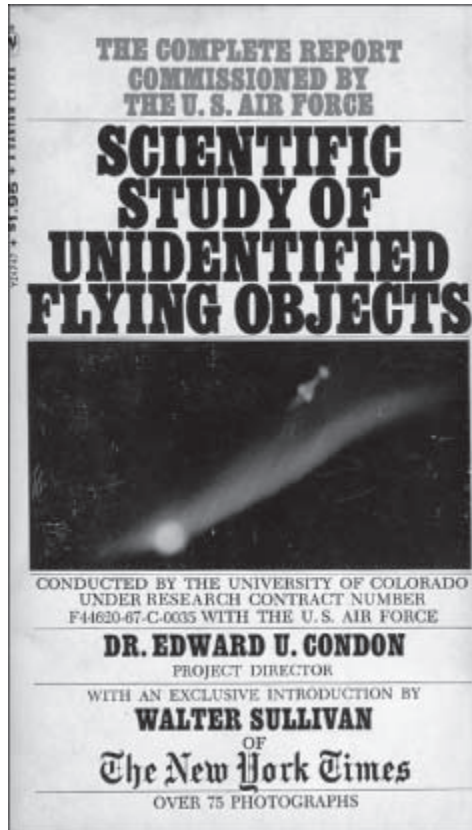
Historisk sett har kollegavurdering mer å gjøre med å tvinge gjennom en sosial kontroll enn å opprettholde en intellektuell standard. Den utviklet seg i løpet av det forrige århundre som del av en bredere strømning

som skulle rasjonalisere og standardisere intellektuelt arbeid. I utgangspunktet skulle den omgjøres til en vare som skulle bli av verdi for det nye måten å skaffe penger til undervisning på (det såkalte Carnegie system of foundations) som framstod tidlig i det 20. århundre. I mer en én disiplin har kollegabasert vurdering til tider hemmet framskrittet. Innenfor mitt felt, historie, kjenner jeg alt for godt til eksempler på at en konservativt dominerende elite har hindret vitenskapelig diskurs nedover i rekkene. I praksis vil man finne at forskernes dom gjenspeilte lite mer enn en samstemmighet innen den dominerende kulturen. Dette vil selvsagt ikke si at en kollegabasert vurdering er en dårligere metode enn en ustrukturert, offentlig diskusjon hvor det er fritt fram for alle. Men jeg tror heller ikke at den er bedre. Det ypperste av en kollegavurdert forsamling i dette landet er De Forente Staters Høyesterett: Men hvor mange forferdelig gale avgjørelser er ikke blitt kunngjort i løpet av mer enn 200 års historie?

Ingen kollegavurdering er ufeilbarlig. Vi kan tukle med statistikker og late som vi er objektive og vitenskapelige. Men det gjør oss ikke mindre utsatt for å gjøre feil. Kollegavurdering har den fordel, som alle byråkratiske systemer, at den gir et skinn av objektivitet og bestandighet. Dessuten, vil jeg legge til, opprettholder den en sterkere kontroll over ideer og mennesker innen et gitt område.

Jeg kommer stadig nærmere kjernen av mine bekymringer innen emnet. Jeg er svært mistenksom overfor forsøk på å gjøre ufologien til en vitenskapsgren; å gjøre den til et presisjonsredskap eller et absolutt objektivt studium. Jeg støtter alt som bringer frigjøring og objektivitet til feltet. Men jeg er svært var overfor argumenter som forutsetter at vi ganske enkelt kan legge dette emnet under det rette mikroskopet (eller teleskopet) og bevis eller motbevis påstandene en gang for alle.

Rapporten fra Condon-komiteen for eksempel. Den var ment å skulle være den endelige vitenskapelige analyse av UFOer. Den skulle være selvstendig, objektiv, akademisk - kort sagt var Condon-komiteens tilnæringsmåte både da og nå innbegrepet av en kollegabasert, akademisk, vitenskapelig tilnærming til en forståelse av UFO-fenomenet. Og hvor godt lyktes man med dette arbeidet? Hvis man leser gjennom rapporten, vil man finne et nokså ujevnt dokument. Der er noen gode enkeltanalyser, nokså mange konklusjoner som ikke passer med dataene, en mengde gode tilfeller som skulle ha vært analysert og som ikke ble det. Mange tilfeller var i utgangspunktet dårlige

Condon-rapporten

når det gjaldt å finne fram til brukbare vitenskapelige data. Og selvfølgelig finner man en leder for prosjektet som ikke visste noe om emnet, som ikke kunne ta det på alvor, og som fra starten av var innstilt på en negativ konklusjon.

Og likevel ble Condon-komiteens rapport vurdert av The American Academy of Sciences og godkjent. I all hast. Hele prosessen med å frambringe denne rapporten og dens konklusjoner hadde meget alvorlige mangler, men den gikk gjennom alle formelle kanaler som var nødvendige for å gi den en offentlig vitenskapelig godkjenning.

Hva betyr så dette? Det betyr at en offisielt godkjent prosess heller ikke har større sjanser til å komme fram til sannheten om UFOer enn en prosess som mangler slik offisiell troverdighet. Det hele dreier seg om integriteten til de mennesker som er involvert i prosessen, og på et mer grunnleggende nivå, de spørsmål de velger å stille.

En stor del av problemet ligger helt enkelt i hvordan vitenskap drives i våre dager. Vitenskapen, har vi lært, er pillarene under den intellektuelle friheten i verden. Som de fleste av dere her, vokste også jeg opp med å tenke på vitenskapen som en uavhengig søker etter sannhet, og som en nedbryter av sosiale og religiøse dogmer.

Men hvor uavhengig er vitenskapen? I hvis tjeneste står den i dag? Dette er ikke noe spørsmål ut i luften, for de dager er borte

Dr. Edward U. Condon

da vitenskapsmenn fulgte sin intellektuelle lidenskap i søken etter sannhet. For omtrent et år siden hadde James Lovelock, pioner innenfor miljøstudier og nå i åttiårene, dette å si om situasjonen i dagens vitenskap.

“Nesten alle vitenskapsmenn er ansatt i en eller annen stor organisasjon, som for eksempel et departement, et universitet, eller et multinasjonalt selskap. Bare en sjelden gang kan de fritt gi uttrykk for sin personlige mening innenfor sin vitenskap. De kan tro de er fri, men i virkeligheten er de nesten alle arbeidstakere; de har byttet bort sin tankes frihet for gode arbeidsvilkår, en fast inntekt, mulighet til forfremmelse, og en pensjon.”

Det han sa, var selvsagt at vitenskapen er en ekspansiv næring, og for å drive den trenger man sponsorer. Jeg lo en gang høyt da en alvorlig og interessert leser av min bok spurte meg hvem som sponset forskningen min. Men - han var vitenskapsmann.

3 UFOer og nasjonens sikkerhet.

For å gjenta det åpenbare: UFOer er ikke bare et tema for vitenskapen. Ville det ikke vært fint om det var så enkelt? Men det er selvfølgelig også et spørsmål om nasjonal sikkerhet. I mer enn femti år har det krysset etterretningstjenestens veier. En verden snudd på hodet hvor svart kan bli hvitt, opp kan bli ned, og sannheten hele tiden et verdifullt salgsobjekt som aldri helt kan frigis for dem som står utenfor.

I min egen tilnærming til problemet har jeg forsøkt å la være å løse UFO-spørsmålet direkte.

Jeg så på den menneskelige side av ligningen, hovedsakelig gjennom å studere den som et spørsmål om nasjonal sikkerhet. Siden jeg i utgangspunktet hadde en begrenset kunnskap om området, stilte jeg noen grunnleggende spørsmål:

Behandlet de amerikanske militære noen gang trusselen fra UFOer som et legitimt problem?

Svar: Det gjorde de så absolutt.

Så de militære på UFOene som virkelige, kunstig skapte objekter, eller bare som naturfenomener?

Svar: Begge deler, men de mente så avgjort at virkelige objekter ble observert.

Møtte de militære selv UFOer?

Svar: Absolutt, og i et betraktelig antall.

Utgjorde UFOer et spesielt problem for de militære?

Svar: Svaret er igjen ja, ved at de gjentatt ganger invaderte sensitivt luftrom og ved mange forsøk på avskjæring ved militært personell.

Det er ytterligere to spørsmål som jeg gjerne vil bruke litt mer tid på:

Finnes det bevis for at UFOer i 1940- og 50-årene var av sovjetisk opprinnelse?

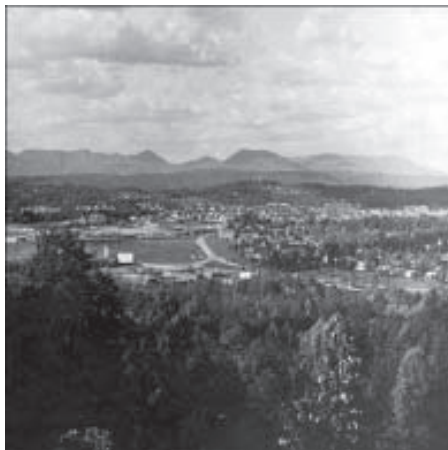
Svar: Nei.

Finnes det bevis på at disse UFOene var av amerikansk opprinnelse?

Svar: (Og la meg vært krystallklar på dette punktet) NEI.

Jeg vil gjerne si noe mer om begge disse spørsmålene.

Jeg skal bruke noen minutter på å skissere fenomenet, sett fra et nasjonalt sikkerhetssynspunkt. Jeg håper dere ikke vil ha

Oak Ridge

noe imot en kort rekapitulering av litt velkjent og soleklar historie. Men enkelte ting kan være så soleklare at de er usynlige.

I 1946, et år før flodbølgen av rapporter her i statene, overvåket amerikanerne spøkelsesraketter i Europa. To amerikanske generaler rådførte seg med svenskene, og den svenske presse ble umiddelbart brakt til taushet. Også den greske hær drev undersøkelser, ifølge Dr. Paul Santorini, en av verdens ledende vitenskapsmenn. Grekerne konkluderte med at objektene ikke var sovjetiske, og de heller ikke var raketter. Deretter ble de, ifølge Santorini, presset til taushet av amerikanske militære.

Neste år (1947) viste UFOer seg i amerikansk luftrom i stort antall. Noen tilfeller var alvorlige, som for eksempel den gjentatte krenking av luftrommet over Oak Ridge Nuclear Facility. Oak Ridge var hjemsted for noe av den mest sofistikerte teknologi i verden. Det var ikke bare å fly over det. Men noe gjorde nettopp det, ifølge frigitte dokumenter. Det pågikk i årevis. Det ble overvåket av hærens etterretning, FBI, og atomenergikommisjonen. Her er en rapport om en av disse inntrengningene i juli 1953. Den beskriver et svart objekt som kommer ut av en høy hvit sky, og blir sett i omtrent fem minutter. Noen ganger syntes objektet å være langt og smalt, andre ganger rundt.

Her er et utdrag fra rapporten:

"Denne gjenstanden var ekstremt svart på farge, og det ytre så ut som kullsvart metall

med en fin glans. Den etterlot seg ingen kondensstripe, og det var heller ingen lys å se. Den var lydløs. Gjenstanden fløy østover med enorm hastighet i omtrent tre miles før den stanset. Gjenstanden ble så forent med ytterligere to likedanne objekter. En formasjon som lignet en vid V ble dannet, og objektene fløy så videre østover i enorm hastighet."

Jeg vil gjerne stille et enkelt spørsmål: Hva blir følgene av noe slikt? Nå vet jeg ikke hva dere mener, men jeg sier bare én ting. Hvis jeg hadde ansvaret for sikkerheten ved Oak Ridge, ville absolutt ønske å vite hva som gikk for seg. Det gjorde de også.

Hvis dere er interessert i grunnene til hemmelighetkremmeriet omkring UFOer, kan dere begynne akkurat her. Og det er verdt å nevne at lignende krenkelser fant sted over sensitive steder i Los Alamos, Hanford og mange militære baser. Alle dette ble selvfølgelig hemmeligstemplett. Amerikanerne viste ingenting om det på den tiden.

På høsten i 1947 skrev general Nathan Twining, Air Material Command, sitt nå så berømte memo om UFOer. Basert på omhyggelige vurderinger fra militært personell drøftet han muligheten av at noen av objektene var manøvrert. Manøvrert av hvem, var 64.000-dollarspørsmålet, og toppene i det amerikanske nasjonale sikkerhetsapparat satte seg fore å besvare det, og å skaffe seg det svaret langt unna offentlighetens nysgjerrige blikk.

I 1947 slo et memo fra FBI fast: Hærens etterretningstjeneste har nylig sagt at saken med uidentifiserte fly eller uidentifiserte luftfenomener ... betraktes som topp hemmelig av etterretningsoffiserer både i hæren og flyvåpenet.

Robert Sarbacher, som er lege i Forsvarsdepartementets forsknings- og utviklingsavdeling, sa i 1950 i en privatsamtale med den kanadiske embedsmannen Wilbert Smith at UFOer var det mest hemmeligstemplede i USAs regjering. Etter en spesiell UFO-observasjon nær Fort Monmouth, New Jersey, i 1950, var Edward Ruppelt til stede på et to timer langt møte som ble ledet av general Charles Cabell, leder av Air Force Intelli-

gence (og senere vise-direktør for CIA). Ifølge Ruppelt ble møtet tatt opp på bånd, men opptaket var så brennbart at det senere ble tilintetgjort ... for å si det forsiktig så fulgte det ikke akkurat den offisielle tonen i kunngjøringer fra luftforsvaret.

I mellomtiden hadde CIA overvåket problemet i hvert fall fra 1948. Etter raset av observasjoner i 1952 tilførte CIA penger til Robertsonpanelet, som kom sammen i den siste helga Truman var president. Panelet avslørte UFOene som juks, og dets anbefalinger resulterte i skrinlegging av Project Blue Book (som allerede var en PR-pine) og en øket overvåking av sivile UFO-organisasjoner.

Jeg synes det er interessant at dette panelet benektet eksistensen av UFOer bare en måned etter at direktøren for Scientific Intelligence, H. Marshall Chadwell, skrev til CIA-direktør Walter Bedell Smith at:

“For tiden overbevises vi av rapporter om hendelser om at der er noe som skjer som krever umiddelbar oppmerksomhet ... Observasjoner av ufoklarlige objekter i stor høyde som holder stor fart og befinner seg i nærheten av viktige U.S. forsvarsinstallasjoner er av en slik natur at de ikke kan forklares som naturfenomener eller kjente typer av luftfartøyer.”

Dette var et memo der Chadwell veide ordene omhyggelig, og han sa ikke direkte at det var utenomjordiske i luftrommet. Men språket i memoet utelukket ikke en slik tanke. Det er også rett at noen måneder tidligere hadde han skrevet et annet memo der han antydte at svaret kunne ligge i en naturalistisk forklaring ved vitenskapens yttergrenser. Her gjorde han det imidlertid meget klart at UFOer var virkelige, og han skrev om dem som kunstige objekter, og ikke som fenomener. Han beskrev dem slik de opptrådte nær militære installasjoner med høy fart, og dermed mer enn antydte han (uten å si det i klartekst) en *hensikt* fra deres side. Sikkert er det at han så på dette som et stort problem for den nasjonale sikkerhet.

Dette var altså ikke et emne der den vanlige borger kunne valse inn og få lettvin-

te svar. De offisielle svarene som ble gitt publikum, var som ventet diametralt motsatt i innhold og tone. De offisielle kunngjøringene fra det militære snakket om og om igjen om UFOer som mistolkninger av kjente fenomener, optiske illusjoner, eller ren juks. Men slik så ikke den hemmeligstemplede verden på problemet.

Myten om det hemmeligstemplede fly

Det ville sikkert se normalt ut om en amerikansk analytiker tidlig under den kalde krigen spurte om Sovjetunion kunne tenkes å stå bak bølgen av flygende tallerker. Dette var en mistanke man hadde under observasjonene av spøkelsesraketter i 1946. Sent i 1947 og inn i 1948 undersøkte amerikansk etterretning om det fantes bevis for at Sovjet, muligens med hjelp av tilfangetatte tyske vitenskapsmenn, kunne ha utviklet en revolusjonerende ny flytype. De kom til at svaret var nei. Selv om sovjeterne hadde gjort det, hvorfor skulle de (undret amerikanerne) fly dem over hele Amerika og det vestlige Europa? Fra hvilken base? Så de utelukket sovjeterne ganske raskt, selv om man må huske at etterretnings- og militærverdenen ikke er monolitisk. Helt til tidlig på femtitallet var det tidvis spekulasjoner som gikk på at sovjeterne kunne stå bak alt dette. Men det ble aldri funnet noe som kunne bekrefte disse spekulasjonene – ikke for spøkelsesrakettene – ikke for det som hendte etter 1947.

Men hvis det ikke var sovjetisk teknologi, hva så med amerikansk teknologi? Kunne disse tidlige UFOene ha vært et resultat av et hemmeligstemplett amerikansk prosjekt?

Svaret er nei. Det finnes ikke en trevl av historisk dokumentasjon som peker i retning av en slik konklusjon. Heller ikke kan vi trekke slike slutninger ut fra det vi vet om nivået på vitenskap og militær teknologi i 1940- og 1950-årene. Det foreligger heller ingen bevis på at dette var den offisielle konklusjonen til de amerikanske analytikerne ved Wright Patterson AFB eller noe

annet sted innen det militære. Det fantes spekulasjoner, rett nok, men ikke noe håndfast å gripe fatt i. Det var ingen beviser da, og heller ingen nå, som kan underbygge konklusjonen om at UFOene i den tidlige kalde krigen var et produkt av hemmeligstemplett amerikansk teknologi.

Jeg understreker dette punktet fordi det til denne dag ikke har vært mangel på antatte eksperter som hevder at UFOer ikke er annet enn hemmelige fly. Jeg tror at dette nå er den dominerende forklaring for de fleste.

Kanskje den mest representative og viktigste av disse tesene ble framlagt i 1997 av CIAs offisielle historiker, Gerald K. Haines, som la fram en øvelse i intellektuell uærlighet som kunne ta pusten fra en. Haines sa faktisk at UFO-observasjonene i de tidlige år i hovedsak var gjort av mennesker som hadde sett U-2-flyet.

Dette er et fly som fløy i en høyde av 80.000 fot, rett som ei snor. Oppgaven var å fly over kommunistland. Hvis man skal ta Haines på alvor, innebærer det at dette hemmelige høytflyvende flyet beveget seg over hele USA og over hele verden i tusener på tusener av oppdrag. Hvis dere ikke har lest hans artikkel og mener jeg gjør den dummere enn den er, les den. Og likevel, enda så svake og loslitte hans argumenter var, så trykte de nasjonale medier hans forklaringer nesten uten kritiske kommentarer. Jeg vil hevde at for det første vil den enkleste gjennomgang av disse UFO-tilfellene vise at man hele tiden snakker om objekter i stor høyde som flyr i rette linjer. Vi derimot snakker om farkoster som fløy lavt eller sto stille i lufta, eller til og med landete farkoster som oppførte seg på en måte som våre luftfartøyer ikke antas å kunne gjøre. Og ha for øye at U-2 ikke var på vingene før i 1955. Det er et helt tiår inn i den moderne UFO-æra.

Tenk litt på det: Da andre verdenskrig sluttet nådde de hurtigste flyene en fart av omtrent 600 mph.

En hastighet som enkelte av UFOene lett oversteg. Noen ble målt til godt over 1.000 mph. Og så har vi selvsagt spørsmålet om manøvreringsevne. Vi hadde ikke fly som kunne bevege seg som disse tingene.

Derfor ønsker jeg å slå dette omhyggelig fast. På slutten av 1940-tallet hadde amerikansk etterretning grunn til å tro at der var kunstig skapte gjenstander i luftrommet, og at de ikke kom fra Amerika, heller ikke fra

Russland, Tyskland eller noe annet land. Disse objektene krenket sensitivt militært luftområde og så ikke ut til å være naturfenomener. Bekymret dette de relevante militære myndigheter? Svaret er temmelig opplagt: Det gjorde det helt tydelig, og det helt til topps. Bekymringen omkring UFOer var heller ikke bare begrenset til den tidlige kalde krigen. Observasjoner av UFOer gjort av amerikanske militære så vel som av militære fra mange andre land fortsatte utover i seksti-, sytti-, åtti- og nittiårene. I 1975 opplevde man for eksempel ved USAs nordgren-

se en utrolig bølge av krenkelser av luftrommet over sensitive militære installasjoner. Disse hendelsene har aldri blitt tilfredsstillende forklart. De hemmelige ordrer som angår UFOer gjelder også fortsatt. Nå avdøde senator Barry Goldwater sa en gang at UFOer fremdeles var klassifisert over Top Secret. Dette er et alvorlig tema. Som en av mine kjenninger i marinen nylig sa til meg: Hvis jeg skulle fortelle deg det jeg vet om emnet, kunne jeg havne i fengsel.

4 «Den mørke siden»

Emnet er hemmeligstemplett og viktig. Dere kan derfor forvente at det er vanskelig å få offentlig finansiering og annen offentlig støtte. Vurder følgende fakta.

1. Etter andre verdenskrig har de militære i USA vært den største sponsor av vitenskapelig arbeid.
2. Det militære og etterretningstjenesten har vist et ekstremt høyt interessenivå når det gjelder UFO-fenomenet, og høye nivå av hemmeligstempling har holdt emnet i det skjulte.
3. Det synes derfor bare logisk at det militære ville sponse klassifisert, dvs. hemmelig vitenskapelig arbeid på dette problemet i mange år.
4. I det offentlige rom må man imidlertid tåle både latterliggjøring og hån fra alminnelige vitenskapsmenn.

Men vitenskapsfolk, som alle andre, går dit pengene er. Hvis der er kontanter å hente, kommer de løpende; hvis ikke, glem det. Om det er slik jeg tror, at det aller meste av sponsingen av UFO-forskningen er hemmeligstemplett, vil majoriteten av vitenskapfolk fortsatt ikke ha noe med den å gjøre. Dessuten er vitenskapen i dag så spesialisert at

det er usannsynlig at en fribytter av en vitenskapsmann skal forville seg ut i UFO-forskningens veiløse terreng. Resultatet er en omfattende uvitenhet fra vitenskapsmenn til og med når det gjelder basiskunnskaper om UFO-fenomenet. Slik er det i et minste innenfor forskningens hovedstrømninger som ikke er hemmeligstemplett. I den hemmeligstemplede verden ser ting annerledes ut.

Jeg antar at ethvert vitenskapelig eller velrenommert arbeid gjort på UFOer sannsynligvis bare har minimal likhet med det som blir forstått og forsket på i den hemmeligstemplede verden i dag. Jeg tror at det på nytt er snakk om penger. Jeg gjetter på at de finnes i tilstrekkelige mengder i den hemmeligstemplede verden. Jeg vet at der er sørgelig lite i den offentlige verden. De fleste UFO-forskere, inkludert meg selv, er nødt til å skrape og klore sammen det nødvendige for å kunne fortsette med arbeidet og ennå ha nok til å få endene til å møtes, siden vi ofte har en familie å forsørge. Ikke den ideelle måten å utforske problemet på.

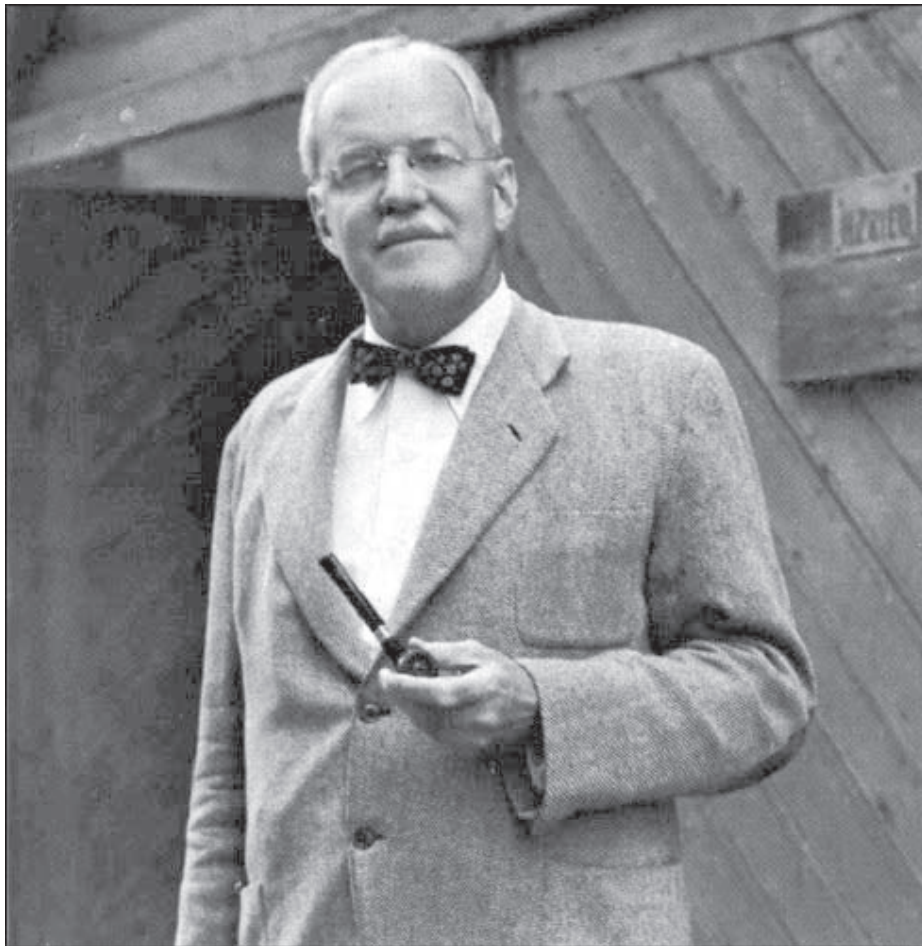
Den mørke siden

Med alt dette i mente føler jeg at ved strengt å diskutere UFOer som et vitenskapelig pro-

blem, er vi i ferd med å årelate det. En slik tilnærming kan lett, som det ofte skjer, glemme essensen av det levende liv (som Tolstoy en gang sa det), og tillate oss å føre en diskusjon på en måte som utelater muligheten av at den essensen blir funnet.

Det er avgjørende viktig å forstå UFOenes politiske kontekst, og til noens sorg betyr det å involvere seg i litt undergrunnshistorie. Man må se etter sammensvergelses, noe en del mennesker innen dette området har avfeid som ufologiens mørke side. Om jeg ikke har annet å gjøre her i dag, så skal jeg i hvert fall fortelle dere at en slik karakteristikk er fordervelig. For min del kan jeg si såpass at jeg ikke studerer sammensvergelses fordi det er morsomt, eller fordi det er spennende. Jeg kom tilfedigvis inn i dette feltet tidlig på nittitallet etter et lengre studium av amerikansk sikkerhetspolitikk tidlig i den kalde krigen, dvs. unntatt UFOer.

Det er merkelig med disse UFO-forskerne som ønsker å lukke øynene for at det finnes slike ekle ting som dekkhistorier: Hvis man ser på hvilket som helst annet område innenfor historien om den amerikanske nasjonale sikkerhet, finner man sammensvergelses og dekkhistorier. Det er deres måte å

Tidligere CIA-direktør Allen Dulles

5 Problemet med avsløringer

Hovedproblemet for ufologien i dag er ikke kvaliteten på forskningen, eller hvor vitenskapelig eller ikke den antas å være. Jeg innrømmer gjerne at litteraturen på området har vært blandet lesning, men hvor viktig er nå det? Der *gjøres* godt arbeid der ute, ofte av mennesker som ikke er tilknyttet de etablerte organisasjoner, og som så absolutt ikke er blitt kollegavurdert.

Nei, problemet er ikke at vi mangler informasjon eller forståelse. Svarene finnes, eller i det minste mange av de viktige svarene. Det viktigste er at det *er* andre her, og at visse mektige grupper i vår sivilisasjon vet dette. Det finnes alle slags detaljer som man kan være uenige om eller usikre på. Men UFO-forskerne har gjort arbeidet med å vise helt klart at fenomenet er virkelig, det er intelligent, det er teknologisk, og det er ikke vårt. Resten av regnestykket kan dere selv løse.

Vårt problem ligger altså ikke i våre fors-

kningsmetoder. De har vært absolutt gode nok for oppgaven. En mer vitenskapelig tilnærming ville ikke ha styrt oss unna de største stridsspørsmålene i de siste par generasjonene. Hverken Roswell, MJ-12, eller noe annet jeg kan komme på. Det er visse emner som er vanskelige og som må drøftes utførlig. Slike diskusjoner blir vanligvis lurvete.

Problemet er at våre kolleger de siste femti årene har rent hodet i den murveggen jeg av og til kaller Den Nasjonale Sikkerhetsstat. Dette betyr at det har vært umulig å få en offisiell bekreftelse på at UFOer eksisterer, i en hvilken som helst form. Tenk på vanskelighetene forbundet med å få en slik bekreftelse. Vurder dette scenariet:

Tenk deg at du er sikkerhetsvakt på et atomkraftanlegg. En natt mens du er ute på post, ser du åtte intense lys i en vid V-formasjon. Disse lysene kommer inn i flyforbudssonen for ditt anlegg. De flyr ekstremt

lavt, alt for lavt (syns du) til å være et alminnelig fly. Dette er slik etterretningsverdenen arbeider. Intet er åpenlyst. Intet innrømmes frivillig. Og skulle noe bli innrømmet, kan man ha dette sitat fra tidligere CIA-direktør Allen Dulles i tankene:

“Den beste måten å holde på en hemmelighet, er å late som man deler den. Så ta aldri for gitt at du får vite sannheten når du får en innrømmelse av noe slag.” (treffende tilfelle: Gerald K. Haines).

Hvorfor velger så mange UFO-forskere (jeg synes i hvert fall det er mange) å ignorere eller forakte dekkhistoriene innenfor ufologien? Man kan tenke seg alle slags motiver - - og de passer sannsynligvis alle. Men der er mennesker som ser ut til å tro at våre militære ærlig forteller oss alt om UFO-er, og at eventuelle tidligere misforståelser mer skyldes slurv enn dekkhistorier. Slike holdninger forbauser meg stadig.

Det er *all* grunn til å anta at det lages dekkhistorier. Det er dumdristig og en oppskrift på fiasko å anta at vi spiller i samme divisjon som vår regjering og de militære når det gjelder UFO-informasjon. Og vitenskapens verden er så intimt knyttet til den maktstrukturen at hele UFO-forskningen setter seg i fare ved å få seg slike sengekamerater.

Og tenk et øyeblikk over dette: Majoriteten innen den vitenskapelige verden lar aldri en sjanse gå fra seg til å avskrive studiet av UFOer som pseudovitenskap. Sist vår fikk vi nok et skred av koordinerte artikler i media som jamret over Amerikas fiksering på pseudovitenskapelige tenkemåter, der troen på UFOer kom nesten øverst på lista.

lavt, alt for lavt (syns du) til å være et alminnelig fly. Dette er meget urovekkende, for å si det mildt. For det første, hvis dette er ett enkelt objekt, er det enormt mye lengre enn en fotballbane. Det er også lydløst – fullstendig lydløst. Det beveger seg også ekstremt langsomt og stødig, selv om det blåser sterk vind, nesten som om det glir på en plan flate. Idet det kommer inn i flyforbudssonen, svikter sikkerhetssystemene i hele anlegget.

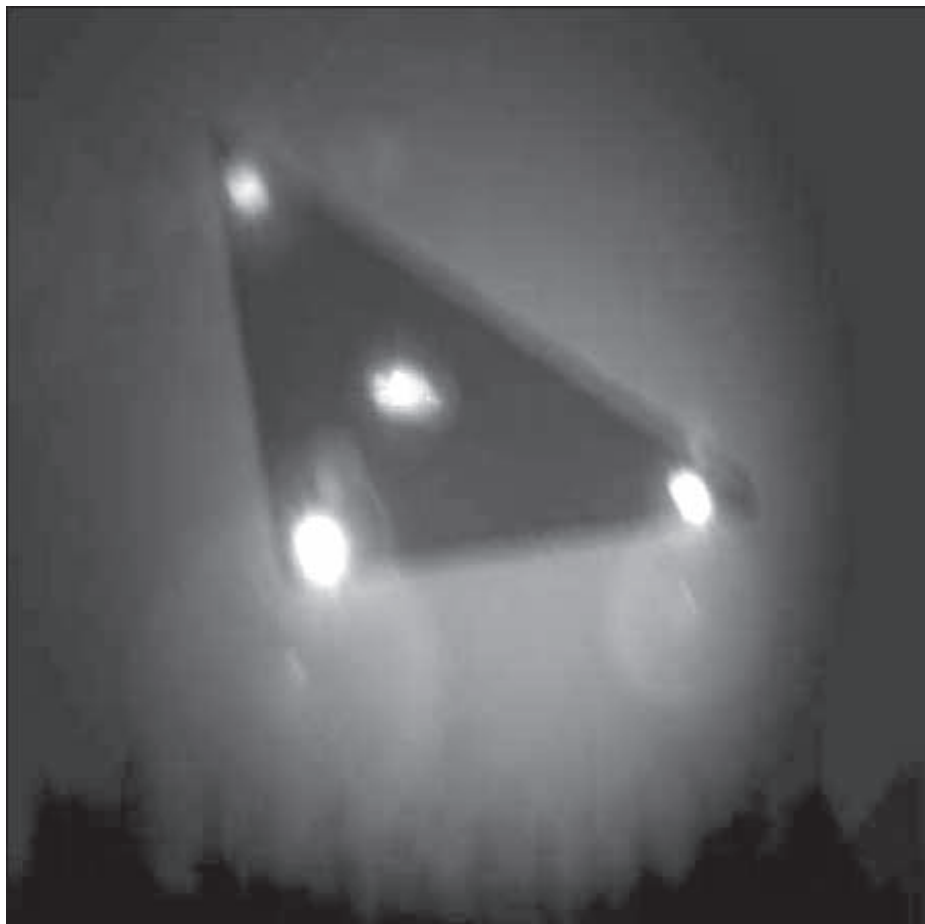
Du og de andre vaktene samles og iaktar denne tingen. Dere er alle enige om at dere – bak disse sterke lysene – ser en slags mørk, solid struktur som forbinder dem. I det minste ser det slik ut. Dette tilsynelatende solide objektet beveger seg nå mot den eneste reaktoren på anlegget som er i drift (der er flere andre, men de er ikke i drift denne kvelden). Det står stille rett over denne reaktoren. En temmelig provoserende handling. Sjefen din (lederen av vaktskif- ►

tet) beordrer deg og de andre vaktene til å være klare til å åpne ild mot objektet. Så ringer han til nærmeste National Guard base og spør om de kan identifisere dette objektet. Tydeligvis kan de ikke det. Hva skal de si? Så spør han om de kan sende et bevæpnet helikopter som kan skyte ned denne tingen. Heldigvis for alle parter kommer det ikke til noen konfrontasjon. Objektet er i ferd med å dra sin veg. Neste dag forteller sjefen din at ingen ting av dette har hendt. Bare glem det.

Som dere sikkert gjettet var dette en virkelig hendelse. Den fant sted i staten New York i juli 1984 ved Indian Head Nuclear Power Plant. Den hendte midt under de notoriske Hudson Valley-observasjonene, som ble sett av bokstavelig talt tusenvis av mennesker bare like nord for New York City i løpet av et par år. Ikke langt fra der vi er i dag.

Denne hendelsen, som så mange andre, viser bare hvorfor UFOer berører den nasjonale sikkerhet. Midt på åttitallet så tusenvis av mennesker den samme type objekt like nord for NYC. Folk svingte av motorveien for å se. De rapporterte det til det lokale politi, som selvsagt ikke visste hva de skulle gjøre med det. Hva kunne politiet gjøre? Det samme med FAA, som faktisk var på stedet. Spør deg selv: Hva var FAA egentlig i stand til å fortelle folk. Hvordan forteller du folk at, jo visst, det er faktisk et enormt triangel der oppe som kan gjøre hva det vil. Det er ikke vårt, og vi vet ikke hvem som styrer det, eller *hva* som styrer det. Kunne du tenke deg å være den personen som hadde ansvaret for å informere publikum? Hele vårt byråkrati, på alle nivåer, er spesifikt og klart satt sammen for å forhindre at noen som helst blir holdt ansvarlig for noe som helst. Hadde du hatt lyst til å risikere halsen for denne saken? Svaret er at det hadde ingen. FAA desinformerte publikum under hele UFO-bølgen i Hudson Valley. Når man tenker over det, er det enkelt å forstå hvorfor. Nå ser det faktisk ut som om de var instruert av NSA eller muligens CIA, men man kan godt forstå hvorfor de møtte publikum med løgner.

Jeg har vanskelig for å forestille meg et scenario hvor vi fikk en offisiell bekreftelse på eksistensen av UFOer. Observasjonene i Hudson Valley klarte det ikke. Heller ikke de store UFO-bølgene i 1966 og 1952. Jeg tror kanskje at en scene fra *Independence Day* kunne ha klart det. Bortsett fra det, og bortsett fra en farkost som svever over Det Hvide Hus, eller som sprenger Kongressen i lufta, og med det jeg vet om alle forgyves forsøk på å prøve å oppnå bekreftelser det siste halve århundre, kan jeg rett og slett ikke se for meg at det vil skje i noenlunde nær fram-

tid. I det minste ikke hvis de nåværende maktstrukturene opprettholdes. Dette er ikke et rop om revolusjon; jeg slår bare fast den kjennsgjerning at vi har med noe mye mer enn et vitenskapelig spørsmål å gjøre.

Uten slike bekreftelser tror jeg vitenskapelige gjennombrudd som på en eller annen måte beviser noe i denne saken, vil vise seg å være ufruktbare. Jeg gjentar: Det er ikke så mye at bevisene er svake. Det er mer at de etablerte krefter nekter å anerkjenne dem. David Thoreau sa engang at det trengs to for å si sannheten. En som snakker, og en som lytter.

Jeg ser på sannheten i et samfunn som en utvikling gjennom tre stadier. Du får vite den, du forteller den videre, og du handler i samsvar med den. Ingen av disse trinnene er lette, og der er ingen garanti for at ett trinn vil lede til det neste.

Du kan *vite* at noe er sant, som for eksempel at UFOer er virkelige, men hvor mye betyr det egentlig? På det sosiale plan vil sannheten ikke alltid føre til handling.

Slik er det også med UFOer. Det finnes en overflod av data som sier at de eksisterer. De fleste voksne tror på dem. Likevel eksisterer de ikke - offisielt. Hovedtendensen innen vitenskapen er å ignorere dem. Etter femti år, og på tross av Freedom of Information Act, er vi ikke det grann nærmere en slutt på UFO- hemmeligheten.

Det som har endret seg, er imidlertid den alminnelige viten om UFOer. De fleste offentlige personer kan ikke stå fritt fram og si at de tror på UFOer, men mange gjør det. Særlig yngre mennesker er mer mottagelige for at UFOer er en realitet. Skyld gjerne på X-files om du vil, men der har skjedd en sakte men sikker endring i grunnlaget for vår kultur.

Så hvis vi fortviler over at det ikke finnes noen snarlig slutt på hemmelighetskremmeriet omkring UFOer i dag, skal vi huske at vår kultur har gjennomgått enorme endringer siden den kalde krigens tidlige dager, og dette inkluderer vårt syn på UFOer. En eller annen gang i framtiden vil dissonansen mellom kultur og makt blir for stor, og den politiske struktur må gi etter.

Det eneste problemet er at vi ikke lever i normale tider. Med en rask befolkningsvekst, utbredelse av farlige våpensystemer, og i tillegg en skremmende utarming av naturressurser som vann, dyrkbar jord, og (snart) olje, er ingen ting sikkert, selv ikke vår globale infrastruktur.

Men alt vi kan gjøre er vårt beste. Om vi klarer oss gjennom disse turbulente tider, vil vår kunnskap om nærværet av ETer en dag føre til en offisiell innrømmelse. Massekulturen vil fortsette å endre seg og vil før eller siden tvinge gjennom en løsning på spørsmålet. I min bok har jeg unngått å behand-

le dette spørsmålet særlig detaljert. I stedet har jeg prøvd å holde meg til fakta som kan verifiseres.

Men hvis man kjenner fakta, kommer

man til et punkt hvor det føles som et ansvar å finne mening og sammenhenger. Dette betyr ikke at man hengir seg til ville spekulasjoner, men det betyr at

man er villig til å fundere fornuftig på basis av kjente fakta. Så tillat meg å "gire om" en smule og hengi meg til spekulering.

6 Hva er de?

Når man studerer UFOer, er det mye man må gjennom, og det meste er rett og slett menneskesentrert, som for eksempel historien om dekkoperasjonen som jeg tok for meg i min bok. Eller det karakteristiske ved bortføringsfenomenet (slik det oppfattes av de bortførte). Eller analyse av observasjonsrapporter. Alt dette er viktig, men før eller siden spør man seg hva vi egentlig har med å gjøre.

I femtiårene trodde de fleste UFO-tilhengere at vi hadde å gjøre med et slags mennesker fra andre planeter. Donald Keyhoe satte fram teorier om en rase fra en utdøende verden, kanskje til og med fra Mars, som så seg om etter et nytt hjem. Kanskje, undret han, stod vi på randen av en interplanetarisk krig. Andre igjen snakket om Brødre fra Rommet, som kunne lede oss til åndelig opplysning og en bedre framtid. Uansett, troen var at vi hadde å gjøre med standard biologiske enheter: mennesker, mer eller mindre som oss selv.

Denne versjonen av den ekstraterrestrielle hypotese (ETH) dominerte UFO-forskningen fram gjennom sekstitallet. Senere begynte man å spekulere mer i retning av paranormale forhold, og i bunn og grunn byttet man bare ut de utenomjordiske med engler, alver eller interdimensjonale individer.

Av det jeg kan se, ligger disse to utgangsposisjonene til grunn for de fleste tanker omkring utenomjordiske fram til i dag. La meg selvfølgelig si at der er rikelig rom for variasjoner over disse temaene. Men det ser for meg ut som om UFOer generelt blir sett på som produkter av en avansert rase, la oss si mennesker, eller på den annen side som noe paranormalt, kanskje til og med åndelig.

Jeg ser noe annerledes på det nå. Jeg innrømmer at min posisjon er midlertidig og med tiden kan endre seg. Dess mer jeg tenker over det, dess mer overbevisende finner jeg det. Det er at UFO-fenomenet er et produkt av en kunstig intelligens, en avansert maskinintelligens som langt overgår vår egen, biologiske intelligens.

Nå tror mange mennesker at maskinintelligens på en eller annen måte er innblandet i UFO-fenomenet. Jeg antyder at den er

kraften som driver det hele.

Jeg regner med at jeg ikke er den eneste talsmann for denne ideen, men jeg vet ikke om noen annen UFO-forsker som har uttrykt det på denne måten. På sekstitallet var der en skribent med tanker som gikk i denne retning, eller som i det minste holdt muligheten åpen. Det var Ivan Sanderson, sikkert en av de mest originale tenkerne som noensinne har skrevet om UFOer.

Det er en skam at Sanderson, av yrke biolog, bare skrev to bøker om UFOer. Det er en større skam at han i dag er nesten helt glemt. Hans første bok, *Uninvited Visitors* (1967) er fremdeles blant de mest sofistikerte analyser som noen gang er gjort av UFOers mulige vesen (Sanderson kalte dem *Unexplained Aerial Objects*, eller *UAOer*).

Det blir for langt å gi et sammendrag her, men Sanderson spurte, ikke hva *UAOer* var, vil komme før, kanskje så tidlig som 2010. Noen av disse forutsigelsene er temmelig oppskakende. Mer enn én vitenskapsmann har forutsagt at det i realiteten vil være et gudelignende intelligensnivå i disse maskinene.

Om dette er av det gode eller det onde er et annet spørsmål, og ikke alle AI-vitenskapsmenn tror at singulariteten noen gang vil bli virkelighet. Noen av dem minner meg om den stereotypisk gale vitenskapsmann. Men en gal vitenskapsmann kan godt ha fullstendig rett. Det er i det minste plausibelt å anta at vi står på terskelen av noe fullstendig nytt og ytterst revolusjonerende. Framtiden kommer, og det raskere enn de fleste av oss har tenkt seg.

Det ser ut til at vi har to framtidsutsikter å velge mellom. Enten en modifikasjon av den menneskelige biologi, som så skulle smelte sammen med en avansert maskinintelligens (slik Kurzweil tror det vil skje), eller ganske enkelt maskinintelligens som blir så dominerende at den er uforståelig for oss.

Uansett forespeiler vår nære framtid oss en radikal økning i den dominerende intelligens her på planeten. Forutsatt at vår sivilisasjon kan overleve lenge nok til at det kan skje. Og la oss håpe at maskinene ikke presenterer oss for et Terminator-scenario.

Jeg har ikke møtt noen AI-teoretikere

men hva de kunne være. Han trakk opp en sekssiders skisse over mulighetene. De kunne være levende eller ikke-levende. Hvis de var ikke-levende, kunne de være naturlige eller kunstige, med hver mulighet inndelt i flere undergrupper. Hvis de var levende, kunne de også være naturlige eller kunstige. Naturlige former kunne omfatte livsformer som hørte hjemme i rommet, eller i en atmosfære, eller i faste legemer. Kunstige former kunne være omformede naturlige livsformer, genetisk skapte livsformer, eller biologisk skapte livsformer. Og så videre.

Å lese om AI (Artificial Intelligence- kunstig intelligens; o.a.) er nesten like uvirkelig som å lese UFO-rapporter. Mange vitenskapsmenn som er involvert i studiet av kunstig intelligens, ja kanskje de fleste, er overbevist om at vi står på randen av en ny æra i sivilisasjonen: den intelligente maskins tidsalder. Mange av dem tror også på det uunngåelige i en hendelse de kaller en singularitet. Dette tror man vil skje når intelligente datamaskiner blir i stand til å oppgradere seg selv, til å reprogrammere seg selv kontinuerlig, og bli bevisste sitt eget selv.

De hevder at dette vil medføre en hurtig, eksponensiell økning i dataintelligens, som langt vil overstige menneskets. Noe lignende inntraff da den menneskelige intelligens eksploderte innenfor en kort periode (biologisk talt) på et par millioner år. Men når det gjelder maskinintelligens vil utviklingen bli mye, mye hurtigere. Med en gang en kritisk masse er nådd når det gjelder maskinvare, programvare, intern kommunikasjon og lagring, vil maskiner bli i stand til å forutse sine egne teknologiske behov og omskape sin egen programvare.

I stedet for at det i dag går omtrent atten måneder mellom hver gang datakraften fordobles, slik det har vært i over 30 år, hvor lang tid ville det gå hvis datamaskiner med kunstig intelligens skulle stå for forskningen? Kunne tiden gå ned til, la oss si, tolv måneder? Og når de blir enda kraftigere, til seks måneder? Så til tre, så én måned, og så hva? Så vil, sier AI, krystallkulen vår eksplodere og alt vi vet forsvinner ut av vinduet.

Ray Kurzweil, en av verdens fremste autoriteter på dette området, tror dette vil hende når vi kommer til 2040. Andre tror det ►

som har snakket om UFOer. Men de snakker alle om framtidig maskinintelligens som vil bli så mye bedre enn vår at de kaller den alien (deres ord). Mitt spørsmål lyder slik: Kan det være at en slik utvikling – fra biologisk intelligens til maskinintelligens – er en normal utvikling, ikke bare her på Jorden, men overalt ellers i universet hvor intelligent liv har utviklet seg? Se på den naturlige utvelgelsen, og det er helt tydelig at en slik evolusjonsprosess – dvs. en naturlig evolusjon – ikke gir noen ubegrenset intelligens. Den gir oss den nødvendige intelligens for å kunne eksistere i et naturlig økosystem. Å gå utover det, for la oss si å utvikle den intelligens og teknologi som trengs for å reise til stjernene, vil kreve mer enn naturlig utvelgelse.

Vi er ikke tilpasset et liv i rommet. Vi er ikke tilpasset til et liv noe annet sted enn her på Jorden, i det minste ikke i det lange løp. Vi utviklet oss her, med Jordens unike gravitasjon, magnetfelter, temperatur, mikrober, atmosfære og mat. For å leve andre steder må vi modifiseres, kanskje så sterkt at resultatet ville bli noe helt annet. En ny art skapt med noe av vår egen DNA ville kanskje bli den mest logiske måte å sende biologiske organismer til fjerne verdener på. Med mindre, selvfølgelig, det er et bedre valg å la maskiner foreta reisen alene.

Hvis det skjer på Jorden, hvorfor kan det så ikke skje andre steder? Det ville så absolutt være det mest logiske scenario. Hvis man skal dømme etter den lange historien med UFO-rapporter og -observasjoner, tror jeg svaret er ja.

Og hva er egentlig en maskin kan man spørre. I vår egen verden kommer grensen mellom menneske og maskin til å bli stadig mer utvisket. Kommer maskinene til å lagges av silikonbrikker eller ... organisk materiale? Når slutter vi å kalle det en maskin? Jeg vet ikke. Hvordan man enn ønsker å se det så snakker vi om intelligensformer som vil være drastisk forbedret og oppgradert langt ut over noe vi kan gjøre i dag. Om de er biologiske eller ikke, er kanskje et underordnet spørsmål.

De kan like gjerne være begge deler. Tenk over hva vi i dag kan. I mars 2002 kom en nyhetsrapport som beskrev en sjimpanse som var i stand til å bevege en markørpil over en dataskjerm bare med tankekraft og en velplassert databrikke i hjernen.

Dess mer vi betrakter utviklingen innfor vår egen teknologi og framtiden til AI, dess mindre fremmedartet synes UFO-teknologien å være.

Det vi har slitt med å forstå de siste femti år, kan meget vel bli vår egen framtid innen de neste femti år er gått.

Konklusjon

Så interessant det enn kan være å spekulere på hvem er de, så trenger vi å huske at det er enda viktigere å spørre hva har de i sinne, og hva er vårt forhold til dem? Det er meget lett for ufologien å gå seg fast i slike spørsmål som hvilken farge det var på lysene øyenvitnet så, eller hvor mange bolter var det på undersiden av farkosten, eller hvor mange engler får man plass til på hodet av en knappenål. Vi trenger å huske at dette ikke ganske enkelt er noe som flyr rundt på himmelen. Det foregår en mengde her nede på bakken. Hva det enn er, så innskrenker det ikke sine aktiviteter til harmløse flyturer i vår atmosfære. Det griper inn i livet her på denne planeten, og i vårt liv. De, hvem de nå enn er, synes ikke å være interessert i å avsløre sine gjøremål fullt ut for oss, og de menneskelige institusjoner som er har i oppdrag å trygge den nasjonale sikkerhet er heller ikke motivert til å gjøre det. Organisering og enhetlig opptreden, til og med tettere bånd til den alminnelige vitenskap, kan få ting til å gå i riktig retning. Men vi må huske at vitenskapen ikke er verdinøytral, og at det relative anarki innenfor UFO-forskningen ikke så mye er en årsak til dens utkantstatus, men heller et resultat av den statusen. Det finnes både viktige politiske grun-

ner og sikkerhetsgrunner til at vi er et randtema, og de har ingen ting å gjøre med våre feil og mangler.

Vitenskapen lærer oss å mistro mirakler. Vi skal så visst ikke forvente oss noen om UFO-forskere rekker ut en hånd til den alminnelige vitenskap, som har en spesifikk rolle å spille i vårt samfunn. Den rollen vil normalt ikke innebære en lidenskapsløs søken etter sannheten. Hvor enn sannheten finnes så er det noen som betaler for den, og denne noen har sine motiver, som sjelden blir uttrykt i klartekst.

Forsøk på å gjøre oss mer vitenskapelige, hvordan det enn tenkes gjort, kunne resultere i at vi innenfor vårt område sluttet rekene enda tettere og dermed stengte ute alle unntatt de mest pålitelige innvidde. Siden tingene innenfor vårt felt ikke alltid er som de ser ut, og hvor deltagerne ikke alltid spiller med åpne kort, er det godt mulig at dette er en medisin pasienten kan klare seg uten. □

Oversatt av Einar Bech.

Gjengitt etter tillatelse fra Richard M. Dolan og MUFON/John Schuessler.

Kilde: www.keyholepublishing.com og "MUFON International UFO Symposium Proceedings 2002".

Hvem er englene?

Av Jermund Liaskar

I Bibelen og i andre religiøse skrifter som «de apokryfiske skriftene» og «den koselige perle» står det skrevet om noen vesener som kalles engler. Man kan lese om andre merkelige vesener også - som kjeruber og serafer, men vi skal her bare studere hva som er skrevet om englene. Hvem er de, og hvor kommer de ifra?

Navnet «engel» har mest trolig sitt opphav fra det greske ordet, *ange loi*, som på norsk forstås som «budbærer». De kom med bud på både godt og ondt til menneskene fra Guddommen, i noen skriftsteder er den i flertall, men som oftest er det bare Gud, altså i entall.

På populariserte tegninger blir engler oftest avbildet med vinger. Men som vi skal erfare på vår vandring i skriftstedene, har ikke dette ikke noen reell rot. Det var andre guddommelige sendebud som hadde vinger, nemlig serafer og kjeruber.

Englene måtte også fly på sin vandring mellom Guddommen i himmelen og menneskene på jorden, men de fløy med «himelskyene», Matt 26,64; Mark 14,62. På slike spesielle skyer eller UFOer reiste englene fram og tilbake mellom himmelen og jorden, Åp 11,12; Sal 104,3

Det fins en mengde henvisninger til engler i Bibelen og andre beslektede skrifter som «apokryfene» og «mormons bok». Ved hjelp av mormonernes databibel med tilleggsskrifter har jeg funnet 358 henvisninger til engel i entall og 235 til engler i flertall. Så engler er absolutt populære vesener i religiøs sammenheng.

Englene har som oss mennesker mest sannsynlig legemer av kjøtt og blod, men det er ikke sikkert at de har akkurat samme anatomi. For det står skrevet i den hellige boken at det finnes både jodriske og himelske legemer, 1Kor 15,40.

Men hvordan ser englene ut?

De ser ikke ut så forskjellig fra vanlige mennesker, for i Hebr 13,2 kan vi lese at noen av oss mennesker har hatt engler til gjester uten å vite det. Engler spiser altså også vanlig mat, det står der i Sal 78,25, at Gud sende englebrød til menneskene og de ble mette.

Engler ser ikke bare ut som vanlige mennesker, de er kanskje også pene og attråverdige. For de englene som kom med bud til Lot i Sodoma vekte begjær hos naboene til Lot. De ville at han skulle sende gjestene

sine ut til dem, slik at de kunne få viljen sin med dem, Genesis 19,5. I studiet mitt i bibelfag fikk jeg lære at det var homoseksuell omgang med englene de ville ha.

Englene hører hjemme i himmelen hos Gud, de er hans tjenere, men hvor finnes himmelen?

I Abrahams bok 3,1-4 kan vi lese at Guds bolig er ute blant stjernene, hans trone er nær en stor stjerne som heter Kolob. Hva årstider og omdreiningen angår, så er en dag for Herren tusen år for den planeten vi bor på. Videre i vers 9 leser vi at Kolobs tid, er etter Herrens tidsrekning, og Kolob og andre store stjerner er nær Guds trone og styrer alle planetene som tilhører den samme orden som den vi bor på.

I Mosebok 1,33-38 kan vi lese at Herren forteller til Moses at Han har skapt utallige verdener. Det finnes mange himler, menneskene kan ikke telle dem, men for Ham er de talte, for de er Hans. Det er mange verdener som er gått bort, men det er mange som fortsatt står. Og de er utallige for menneskene, men for Ham er de talte. Og som en jord og dens himler forgår, skal en annen komme.

I Mose Bok 7,30 står det blant annet at under en samtale mellom Herren og Enok, sier Gud: «Om det var mulig at mennesket kunne telle jordens støv, ville det ikke være en begynnelse på alle mine skapelser, ja, millioner av kloder som denne».

I Genesis 5,24 kan vi lese at Enok ble reknet for så gudfryktig at han ikke døde, men ble borte. Han ble tatt rett opp til Gud i himmelen.

Noe tilsvarende hendte med profeten Elia. For i 2Kong 2,11 kan vi lese at der kom en ildvogn med ildhester foran og tok Elia opp til himmelen i en virvelvind. Dette er en typisk UFO-beretning fra Det gamle testamentet.

Hvor nær vi står englene, kan vi lese i Sal 8,5. Der står det at menneskene er gjort bare litt lavere enn englene, så det er rimelig å tro at englene er å finne på noen av disse klodene rundt de styrende stjernene i

nærheten av stjernen Kolob. Kanskje er disse planetene blitt kolonisert av samme art vesener og er en føderasjon. Englene er bare en noe mer avanserte skapninger enn menneskene, uvisst om det gjelder intelligens eller teknologisk utvikling.

Men hvorfor er englene, intelligente skapninger fra andre planeter, så like oss mennesker?

I Genesis 1,26 finner vi svaret. Gud sier: «La oss skape mennesker i vårt bilde». Kanskje er det rett som Deniken med flere hevder at «Gudene» har tuklet med den genetiske koden vår og hjulpet utviklingen fram til det moderne mennesker, homo sapiens.

Fins det andre engler enn Guds hengivne og trofaste skapninger?

I Abrahams bok 3,27-28 leser vi om en kran- gel i himmelen. En fremtredende engel, Lucifer, ble fornærmet og brøt med Gud, og mange(engler) fulgte ham. I Bibelen står det at Lucifer strider mot guds plan for oss mennesker, og kanskje foregår det «star wars» i vår galakse.

Finnes det engler på Jorden i dag?

Høgst sannsynlig gjør det det, både av det gode og onde slaget. Vi har først alle UFO-observasjonene. Skapningene som kommer med dem, likner vanligvis mindre på oss mennesker, det er lett å se forskjell. Så dette må trolig være Lucifers trofaste engler, og de plager menneskene for det meste. Guds engler legger vi vanligvis ikke merke til, for de likner oss og går rundt iblant oss, Hebr 13,2. □

Kilden til denne artikkelen er mormonernes elektroniske skrifter: The Holy Bible (King James version), the book of mormon, the doctrines and covenants, the pearl of grate price. - Samt Bibelens deuterokanoniske bøker.

Quisling om ET

Av Ole Jonny Brønne

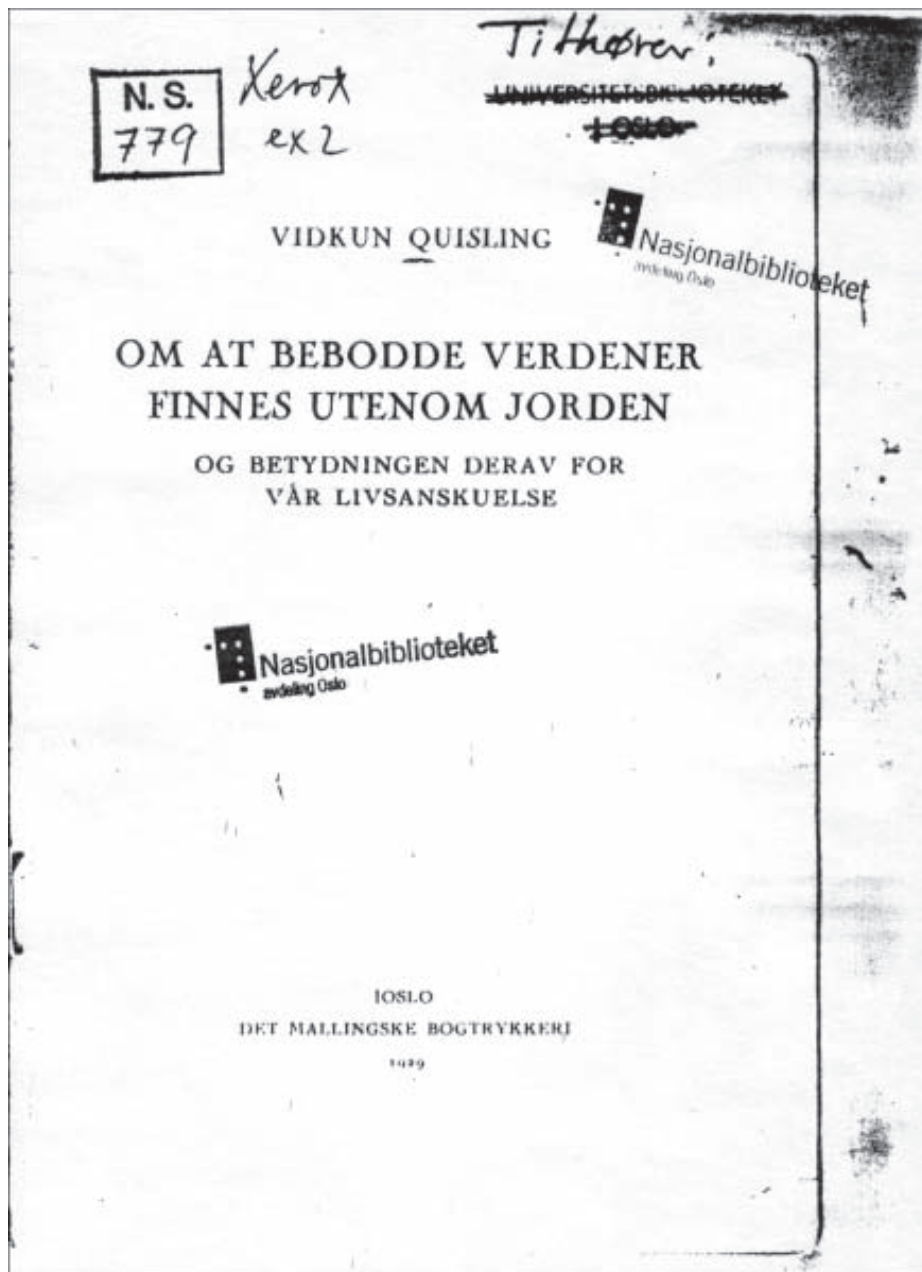
I et dokumentar-program på norsk TV i januar 2003 kom det frem at Vidkun Quisling - Norges verste landsforræder - hadde forfattet en bok om liv i universet.

Dette vakte jo forståelig nok vår nysgjerrighet. En tur til Nasjonalbiblioteket resulterte i at bibliotekets hyggelige personale lokaliserte et "eksemplar" av "boken". For det viste seg ikke å være en bok i ordets rette forstand - det dreide seg om et fotokopiert A5-hefte på 19 sider. Altså ikke mer enn en middels artikkel - noe du fint leser gjennom på noen minutter.

Boken - "Om At Bebo Verdenes Finnes Utenom Jorden", med undertittel "og betydningen derav for vår livsanskuelse" - ble utgitt av Det Mallingske Bogtrykkeri i Oslo, 1929.

I "boken" tar Quisling for seg spørsmålet om det eksisterer liv på andre planeter utenfor jorden. Del 1 omtaler saken fra naturvitenskapen og logikkens side, mens del 2 omtaler saken fra filosofiens og religionens synspunkt. De innledende sidene i del 1 viser at han hadde god oversikt over naturvitenskapens og astronomiens status quo. Han påpeker endog at eventuelle utenomjordiske sivilisasjoner må være eldre enn vår jordiske - og dette stemmer overens med våre dagers SETI-hypoteser. Del 2 gir inntrykk av at forfatteren er vel så interessert i filosofi, han dytter endog ut ex. phil.-termer som «das Ding an sich» osv. Men denne delen forekommer meg å være noe mer teoretisk og høytflyvende, siden han her baserer seg mest på synsing.

Uansett så trodde Quisling helt klart at det eksisterte liv på andre planeter.

Voksen dame har lyst på reisefølge, gjerne kjent mann/kvinne, til Hessdalen sommeren 2003. Telting? Dele på bensinutg.?

Bor nær Kristiansand S.

Tlf. 906 20 363 etter kl. 14:00.

Boeing avslører «Bird of Prey» stealth teknologi fly

Den 18. oktober 2002 offentliggjorde Boeing-fabrikken sitt "Bird of Prey" ("rovfugl") fly for allmennheten. Dette flyet har fungert som en "teknologidemonstrator" med hensyn til gjennombrudd innen lav radar-synlighet ("stealth"-egenskaper), flykonstruksjon, -utvikling og produksjon.

Det en gang strengt graderte prosjektet ble gjennomført i perioden 1992 til 1999, og ble offentliggjort fordi teknologien og de operative egenskaper som ble utviklet siden er blitt industristandard, og det ikke lenger er nødvendig å hemmeligholde flyets eksistens.

I tillegg til å teste ut mange nye "stealth" konsepter, demonstrerte "Bird of Prey"-programmet innovative og raske teknikker med hensyn til utvikling av prototyper. Utviklet av Boeings Phantom Works - en avansert forsknings og utviklingsorganisasjon - var "Bird of Prey" blant de første programmene

hvor man benyttet store kompositt strukturer i ett stykke; lav-pris, én gangs fremstillingsverktøy; samt 3-D virtuell design og monteringsprosesser for å forsikre seg om at flyet var økonomisk overkommelig å bygge, i tillegg til å fungere best mulig operativt

"Bird og Prey"-prosjektet er i sin helhet finansiert av Boeing og kostet 67 millioner dollar. Det er en underlyds, enseters teknologidemonstrator, og flyet gjennomgikk 38 turer som en del av sitt testprogram. Den første flyturen fant sted høsten 1996. Flyet har et vingespenn på ca. 23 fot (7 meter), lengde på 47 fot (14,3 meter) og veier nesten 7 400 pund (3350 kg). Drevet av en Pratt & Whitney JT15D-5C turbofan motor, har "Bird of Prey" en operasjonshastighet på 260 knots (480 km/t) og maksimum operasjonshøyde på 20 000 fot (6100 meter).

Kilde:

Boeing News Release, 18.10.02 - http://www.boeing.com/news/releases/2002/q4/nr_021018m.html

Oversettelse/bearbeiding:

Mentz Kaarbø

Påstander om bortførelser av romvesener er undersøkt: Tegn på traumer er tilstede

Av William J. Cromie

Mark H. sier at han ble bortført av fremmede vesener. Han husker tydelig at han våknet en natt, ute av stand til å bevege annet enn øynene. Han så blinkende lys, hørte summende lyder, kunne føle at han leviterte og følte ørsmå elektriske støt på kroppen. Mest skremmende var de ikke-menneskelige vesenene som sto ved sengen.

Mark tror at det var utenomjordiske vesener. Senere undergikk han hypnose i et forsøk på å gjenkalle nøyaktig hva som hadde hendt ham. Under hypnose husket Mark at han fløt gjennom et åpent vindu og ut til et stort romskip. Han ble svært redd da vesenene tok ham inn i et slags medisinsk undersøkelsesrom. Der hadde han sex med en av dem.

Etterpå tok romvesene ham tilbake til Jorden og la ham tilbake i sengen.

Mark beskriver opplevelsen som skrekkinnjagende. Men skjedde det virkelig?

Noen forskere ved Harvard universitetet satte opp et eksperiment for prøve å avgjøre hvorvidt minnet om en bortførelse av romvesener ville gi de samme fysiologiske reaksjoner som når andre personer, slik som krigsveteraner og personer som overlever fatale bilulykker får rekapitulert sine traumatiske opplevelser.

Richard McNally, professor i psykologi og hans kolleger rekrutterte seks kvinner og fire menn som påstod at de var blitt bortført av utenomjordiske, noen av dem mer enn en gang. Under hypnose påstod syv av de 10 at de hadde blitt tappet for sperm og egg i den hensikt å benytte det til avl, eller at de hadde hatt direkte seksuell kontakt med fremmede romvesener.

Hver av disse personene ble intervjuet enten av McNally eller Susan Clancy, også professor i psykologi. Hver forsøksperson skrev også ned et manus som gjenga historien om vedkommendes bortførelse. Deretter lagde forsøksteamet et lydbånd hvor manus ble lest opp med en nøytral stemme. De bortførte personene hørte på hvert sitt lydbånd i laboratoriet til Scott Orr ved Veteran Affairs Medical Center i Manchester, New Hampshire. Da båndene ble avspilt, målte forskerne deres følelsesmessige respons ved å måle forskjellige parametre som puls og svette på håndflatene.

Samme prosedyre ble foretatt med åtte personer som var preget av traumatiske opplevelser som ikke hadde noe med bortførel-

ser å gjøre.

Da dataene fra de to forsøksseriene ble sammenlignet, var resultatene slående. De bortførte viste overraskende sterke fysiologiske reaksjoner på tapene med nærkontakter. Reaksjonene var like sterke eller enda sterkere enn de personene som hadde minner fra kampsituasjoner, seksuell mishandling og andre traumatiske opplevelser.

McNally presenterte disse resultatene 16. februar på et møte i American Association for the Advancement of Science i Denver. "Resultatene understreker kraften i emosjonell overbevisning", uttalte han. "Mennesker som virkelig er av den overbevisning at de har blitt bortført av fremmede vesener viser mønstre i sin følelsesmessige og fysiologiske respons overfor disse 'minnene' som er slående lik personer som er blitt genuint traumatisert i kampsituasjoner eller lignende hendelser.

Å drømme med øynene åpne

Verken McNally eller de andre Harvard-forskerne har noensinne overveiet muligheten for at personene i forsøket, eller noen andre, virkelig er blitt bortført av romvesener. Men hvis ikke, hva var det som var årsaken til de permanente, livaktige minnene?

Forskerne kobler slike bortføringshistorier til et fenomen som kalles "å drømme med åpne øyne." Episodene inntreffer akkurat i det personene våkner fra en drøm. Drømmene inkluderer paralyse i hele kroppen, en sikker tilpasning som hindrer at folk hopper ut av sengen for å rømme unna sine demoner, eller å foreta bevegelser som kunne skade dem i virkeligheten. Den sovende våkner fra en drøm før paralyse forsvinner, og opplever hallusinasjoner der man ser blinkende lys og en form for levende vesener som står rundt sengen.

Søvnparalyse er vanlig og gir ingen sterke indikasjon på mental sykdom enn hikke, poengterer forskerne. Men når hallusinasjonene og paralyse skjer samtidig, synes mange mennesker at kombinasjonen er

skremmende, og de prøver å finne en mening med opplevelsene.

Noen personer oppsøker psykiatere og psykologer som hypnotiserer dem for å fremkalle tilsynelatende fortrenge minner som ligger bak de merkelige hendelsene. I løpet av slike regresjoner kan en person fremkalle falske minner hvor vedkommende blir transportert opp i et romskip og blir utsatt for medisinske eksperimenter og seksuelle erfaringer.

Psykologiske tester og intervjuer med bortførte personer åpenbarer få tegn på mental sykdom, men de har en rik fantasi. Når de hører på musikk eller ser en film fantaserer de seg alltid til et annet sted eller tar del handlingen i filmen. En typisk bortført, uttaler McNally, "har en langvarig interesse for 'New Age' fenomener slik som reinkarnasjon, astral projeksjon, mental telepati, alternativ medisin, energi terapier og astrologi.

Han og hans kolleger konkluderer med: "En kombinasjon av allerede eksisterende tro på New Age fenomener, episoder med søvnparalyse, kombinert med hallusinasjoner og hypnotisk fremkalling av minner kan danne grunnlag for oppfatning og tro på at en har blitt bortført av romvesener."

Spøkelser, hekser og incubi

Slike kombinasjoner har gitt grunnlag for en rekke tolkninger på tvers av kulturer opp gjennom historien, poengterer McNally. Ikke alle som har blitt skremt av denne opplevelsen tror at er bortført av fremmede vesener.

En hallusinasjon under oppvåkning fra en drøm kan bli tolket som et besøk fra et spøkelse eller Satan. På Newfoundland har folk hatt møte med "Den gamle Heks", en heks som kommer opp i sengen. For flere hundre år siden i Europa, var folk redd for incubus, en ond ånd som lå oppå mennesker når de sov, eller succubus, en demon som inntok kvinnelige former og hadde sex med menn når de sov.

Richard McNally tror ikke at folk har blitt bortført av romvesener, men har er ganske sikker på at han vet hvorfor de tror det.

Bortførte personer reagerer følelsesmessig på samme måte som mennesker med virkelige minner etter kampsituasjoner, seksuelt misbruk og nær-døden-opplevelser, men de fleste er glad for å ha hatt kontakt med utenomjordiske. Noen sier at de føler seg beåret over å ha blitt utvalgt til å ta del i hybride formerings program. Mesteparten av dem, sier McNally, "tolker sin opplevelse til syvende og sist som spirituelt transformerende."

For mer informasjon, se "Remembering Trauma" av Rickard McNally ((Harvard University Press, 2003) □

Kilde:

Harvard University Gazette, <http://www.hno.harvard.edu/gazette/2003/02.20/01-alien.html>

Oversettelse:

Mentz Kaarbø

Kommentar

Dette viser bare hva flere UFO-etterforskere (mer eller mindre seriøse "terapeuter") har visst i flere tiår, nemlig at CE-IV ofre *virkelig* tror på det de påstår å ha opplevd. På én måte var dette forsøket som å slå inn åpne dører, selv om det er bra at fenomenet nå har vært gjenstand for rigo-røs, autoritativ vitenskapelig forskning.

Hypotesen om søvnforstyrrelser og søvnparalyse som forklaring på (alle?) bortførelses-opplevelser er ikke ny. I de senere år er dette fremført som en konvensjonell årsak til CE-IV fenomenet fra forskjellige kanter, også innen UFO-miljøet. Vi har tidligere i dette tidsskrift referert til undersøkelser hvor dette hevdes..

Det som virkelig hadde vært interessant, er hvis McNally *et al.* ville gå videre med sine undersøkelser og forske grundigere på de personene som påstår å ha slike opplevelser. Det ville da være naturlig å se på "drømmenes" innhold i større detalj, hvorfor så mange personer i så mange år og over et så stort geografisk område (USA, samt resten av verden) tilsynelatende har

hatt svært like drømmer, samt hvorfor dette fenomenet synes å ha utviklet seg over bare de siste ca. 20-25 årene. Det ville også være spennende å undersøke de tilfeller hvor det er oppstått synlige skader/sår på kroppen i forbindelse med slike opplevelser.

Men dette ville vel være for mye for langt, da man ved å ta fenomenet litt mer alvorlig kunne bli beskyldt for å nærme seg UFO-etterforskernes domene. Noe som ganske sikkert kunne føre til et "akademisk harakiri" for de nevnte forskerne.

Et paradoks er at på samme universitet er det tilsatt en professor i psykiatri, ikke ukjente John H. Mack, som i motsetning til McNally, deler sine "pasienters" tro på at de *virkelig* er bortført av fremmede vesener. Dette var overhode ikke nevnt i artikkelen, noe som ikke er overraskende.

Vi får imidlertid håpe at McNally og kolleger er blitt såpass tent på resultatene av sin forskning at de er villig til å gå lenger, gjerne etter de retningslinjer som er nevnt over. Vi vil i dette tidsskrift følge med på dette spennende feltet og presentere eventuelle resultater for leserne.

Mentz Kaarbø

Jorden har fått ny fødselsdato

Planeten vår er nærmere 30 millioner år eldre enn vi trodde, og Månen ble til i en kollisjon Jorden aldri har opplevd maken til.

Ny fødselsdato. Planeten vår er født for 4,54 milliarder år siden og har gjennomgått vesentlige forandringer siden da. I bakgrunnen Månen som er ca. 384 000 kilometer unna. FOTO: NASA

Den nye fødselsdatoen for Jorden er nå beregnet til å være for 4,54 milliarder år siden.

- Ved hjelp av nye, avanserte tidsdateringer og beregninger har forskerne begynt å forstå planetenes tidligste fase i detalj, sier stipendiat Knut Jørgen Røed Ødegaard ved Astrofysisk institutt ved Universitetet i Oslo. - Samtidig som vi får svar på mange vanskelige spørsmål om dannelsen av vårt eget solsystem, lærer vi også hvordan andre solsystemer blir til.

Mye fortere

- Tidligere har man trodd at Jordens kjerne ble til 60 millioner år etter at Solen var dannet. Ved hjelp av målinger på steiner fra Mars og den store asteroiden Vesta, viser en ny

metode at det gikk mye fortere: Planetene i de indre deler av solsystemet ble dannet på mellom 10 og 30 millioner år. Jorden brukte lengst tid, men er likevel 20-30 millioner år eldre enn tidligere antatt, forklarer den norske astronomen.

Kjernen i planeten Mars var trolig dannet etter bare 13 millioner år, mens det på asteroiden Vesta fløt lava bare tre millioner år etter at solsystemet ble til. En tysk og en amerikansk forskergruppe har kommet frem til de nye aldre, publisert i forskningstidskriftet Nature.

For knapt 4,7 milliarder år siden eksploderte en tung stjerne et sted i Melkeveien. Dette har skjedd millioner av ganger siden og millioner av ganger før, men akkurat denne eksplosjonen var avgjørende for oss. De

hvirvlende skyene av gass fra eksplosjonen spredte seg med flere titalls millioner kilometer i timen. De bragte med seg tunge grunnstoffer som ble laget av heten i stjernen og eksplosjonen: Karbon, oksygen, jern og nesten alle andre grunnstoffer vi kjenner.

- Det meget sjeldne grunnstoffet hafnium fantes også i skyene. Gasskyene sopet opp gass som ligger i verdensrommet mellom stjernene og ble gradvis bremsset opp. Samtidig ble skyene enkelte steder så tette at tyngdekraftene begynte å få virkning, forklarer Røed Ødegaard:

- Gradvis ble skyene tettere og tettere. I midten av dem oppsto malmstrømmer av gass og støv som hvirvlet inn mot en stadig tyngre, tettere og varmere kjerne. En av dis-

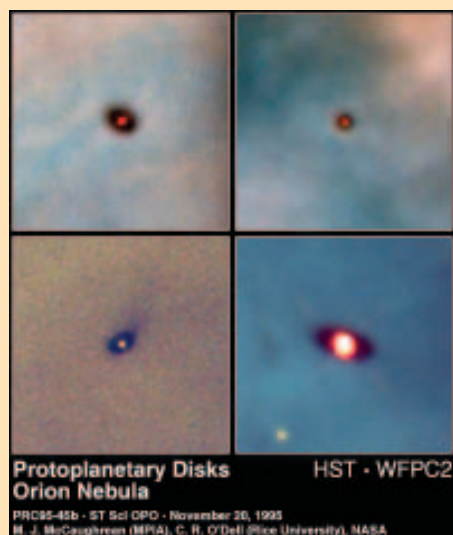
se skulle bli vår egen sol. I hvirvelen rundt klumpet støvet seg til stadig tettere og større klumper.

Hafniumet fra supernova-eksplosjonen var radioaktivt og ble langsomt omdannet til andre grunnstoffer. Denne omdannelsen bruker forskerne i dag til å finne ut hva som skjedde i den aller tidligste fasen, og det er denne metoden som har vært med på å avsløre og tidsbestemme at Jorden er eldre enn man trodde.

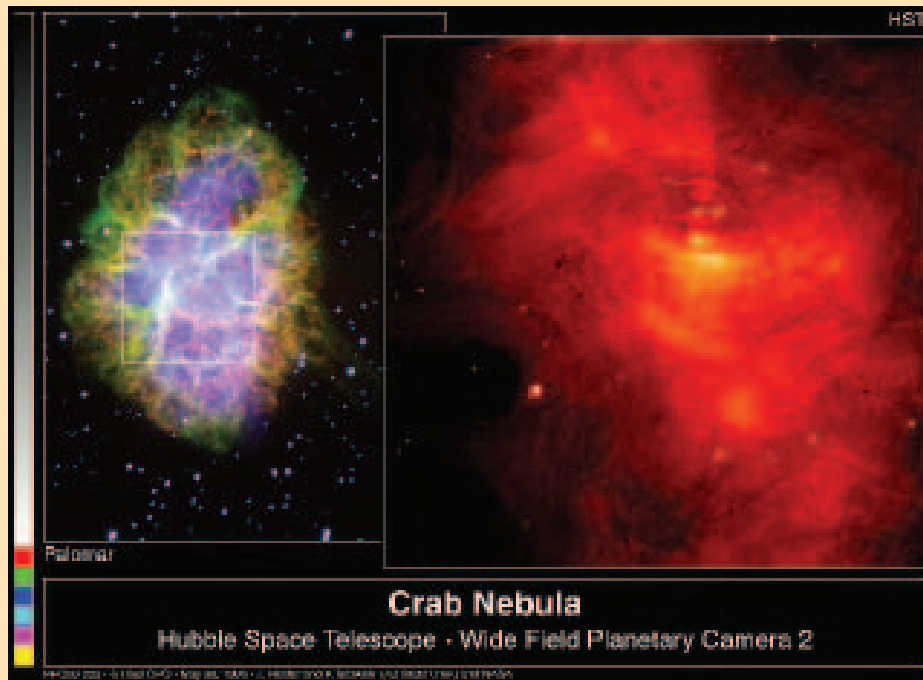
I solsystemets barndom føk store mengder asteroider og steiner rundt omkring. Disse ble gradvis tynnet ut etterhvert som de traff de store legemene - planetene og de største asteroidene - som vokste seg stadig større. Først etter rundt 100 millioner år var jordkloden en planet omtrent på dagens størrelse.

- Det har alltid vært et mysterium hvordan Månen har oppstått. Den er meget stor i forhold til Jorden. Bare solsystemets ytterste planet, Pluto, har en måne som er så stor i forhold til moderplaneten. Vi kan godt si at Jorden og Månen er et dobbelt-planet-system, sier Røed Ødegaard, som fremholder at månelandingene ga mye ny viten om vår egen måne:

- Siden de ulike objektene i solsystemet er dannet i ulike avstander fra solvarmen, har de fått hver sin særpregede sammensetning. Månen består tilsynelatende delvis av stoffer som kunne ha kommet fra Jorden, og delvis av ganske fremmedartede sammensetninger. En forklaring har vært at et stort objekt kolliderte med Jorden, dro med seg litt av jordkloden og laget Månen av blan-

Når gasskyene har trukket seg nok sammen, dannes en varm klump i midten. Denne skal bli en stjerne, men er fortsatt omgitt av en virvlende skive med gass og støv (mørke skiver). Skiven vil trolig klumpe seg til planeter. Disse virvlene finnes i Oriontåken - en gigantisk stjernefabrikk i stjernebildet Orion. Foto: STScI/NASA

ordens historie begynte egentlig med en enormt kraftig stjerneeksplosjon. Bildet viser gasskyene som farer utover etter supernovaen som eksploderte i stjernebildet Tyren i 1054. Objektet kalles Krabbetåken. Foto: STScI/NASA

dingen av prosjektilet og jorddelene.

Jordens nye alder gir også ny innsikt i denne kollisjonen.

- Da Jorden hadde nådd 90 prosent av dagens størrelse, ble den unge kloden truffet av et objekt, minst på størrelse av Mars. Objektet traff på siden av Jorden og rev løs biter av planeten samtidig som objektet gikk i oppløsning. Gradvis samlet rester etter denne ufattelige kollisjonen seg til et nytt himmellegeme i bane rundt Jorden: - Månen var født!

Månen fjerner seg

Til å begynne med var både Jorden og Månen svært annerledes enn hva vi er vant med i dag. Asteroide-bombardementet var intenst frem til 3,9 milliarder år siden og laget digre kratre. Periodevis var overflatene over-

Virvlene rundt de ikke ferdige stjernene er ganske flate. I midten av disse to ser vi antydninger til stjerner som dannes. Selve skivene kan klumpe seg til planeter. Foto: STScI/NASA

svømmet av lava, og Månen var mye nærmere Jorden enn i dag.

- Vår eneste naturlige satellitt, Månen, fjerner seg fortsatt fra oss. For tiden er det I GJENNOMSnitt omtrent 384 000 kilometer fra Jordens sentrum til Månens. Men avstanden til Jorden øker med omtrent 3,8 centimeter pr. år. Årsaken til dette er at Månen reiser en tidevannsbølge på Jorden. På grunn av jordrotasjonen ligger denne litt foran en linje mellom senteret på Jorden og senteret på Månen. Dermed får Jorden et lite drag på Månen, slik at den fjerner seg noen centimeter fra Jorden hvert år.

Etterhvert som Månen fjerner seg fra Jorden, blir døgnet lengre og tidevannsvirkningene mindre. Etter anslagsvis noen hundre millioner år vil Solen snu Månen innover igjen mot Jorden. □

Kilder:

Aftenposten, 22. september 2002

Institutt for teoretisk astrofysikks hjemmesider, www.astro.uio.no

F-16-fly jaget lyseblått objekt over Washington

Av Clas Svahn

Da lyden fra jagerflyet ikke ville gi seg på tross av at klokken var 01.30 om natten, gikk Renny Rogers ut i hagen for å se hva som var på ferde. På dagen 50 år etter den store UFO-jakten i 1952 var det igjen tid for militærfly å gå opp og jakte på et UFO over Washington.

Det var den 26. juli 2002 at Renny Rogers i Waldorf, Maryland, begynte å lure på hvorfor de militære jagerflyene fløy så lavt over familiens hus. Riktignok var både han og hans kone vant til militærfly som landet og tok av, siden de bor rett under innflygningen til Andrews flybasen, men nå ristet hele huset idet flyene fløy rett over taket.

- Jeg gikk ut og fikk se et lyseblått objekt som beveget seg med en enorm hastighet,

forteller Rogers til *Washington Post*.

- Et militært jagerfly befant seg rett bak objektet, prøvde å nærme seg, men objektet stakk fra flyet.

Forsvaret bekreftet senere at to F-16 ble sendt opp fra Andrews AFB fordi man hadde fått inn uidentifiserte ekko på radar over Washington-området. Samtidig avfeide man Rogers' opplysninger om at de skulle ha jaget et objekt.

- Vi hadde et interessant ekko, derfor sendte vi opp de to flyene, sier major Douglas Martin, talsmann for NORAD i Colorado, der all overvåkning av USAs luftrom koordineres.

- Men alt var rolig på himmelen og derfor vendte pilotene hjem.

Hva det var som gav utslag på radarskjermene vet de militære likevel ikke. For noe var det, noe som ble ansett for å være såpass interessant at man sendte opp to jagerfly for å identifisere det.

En anonym talsmann som ble intervjuet i *Washington Post* sier at et langsomtgående fly ble observert på radarskjermene ved 01.-

tiden om natten. Etter at flygelederne forgesves prøvde å få radiokontakt med piloten, ble NORAD [den nord-amerikanske luftkommandoen, red.anm.] kontaktet. Da F-16 flyene kom i luften begynte det uidentifiserte objektet å blekne hen på radarskjermene.

Mulig forklaring

Renny Rogers ble senere intervjuet av UFO-etterforskeren Joan Woodward som i en detaljert rapport beskriver hvordan Rogers først oppdaget det lyseblå objektet idet det raste 35 grader over horisonten i nordøst før det forsvant bak noen trær i øst-nordøst. Rogers sprang rundt til en annen del av hagen der han igjen fikk øye på objektet i sørvest og nå noe høyere opp på himmelen. Tre sekunder senere kom et militært jettfly fra nord og både det og objektet forsvant siden mot sørvest.

Rogers, som var kommet hjem fra nattskift, beskriver hvordan jagerflyet vinket med vingene minst fire ganger etter at det virket som om piloten hadde fått øye på objektet

og at objektet i blant ble dekket av skyer på den delvis skyede himmelen.

James Oberg, tidligere ansatt i NASA og privat UFO-etterforsker, mener at én forklaring på observasjonen kunne være at fenomenet egentlig var eksosen fra det andre F-16 flyet som på det tidspunkt befant seg ovenfor skydekket. Jeststrålen kunne ha lyst igjennom skydekket mens selve flykroppen var usynlig.

Pilotene kom fra Nasjonalgardens 113th Air Wing som holdes i beredskap 24 timer døgnet rundt på Andrews flybasen etter terrorangrepene 11. september året før.

Hendelsen fikk stor oppmerksomhet ettersom den inntraff på dagen 50 år etter den store UFO-jakten over Washington den 26. juli 1952. [Hendelsene omtalt i artikkelsen i *UFO* nr. 1 og 2 2002, red.anm.]

Kilde:

UFO-Aktuelt nr. 3 2002

Oversettelse:

Mentz Kaarbø

Politikk av en annen verden

Verdal: Se opp! Det nye «Alternativpartiet» vil sende politikken inn i nye dimensjoner.

MER ENN LOTTO: Verdalingene går for mer enn syv rette i Lotto. Her er Judith Tengelsen (midten) med folk som allerede støtter Alternativpartiet — før det er offisielt etablert. Fra venstre: Jan Olav Dolmen Larsen, Bodil Sødahl, Geir Ingve Tustevatn, Liss Berre Mære, Brit Madsen, Anne Tustevatn, Hilde Lyngsmo, Vivi Laursen, Solveig Paucker Strand, Astrid Ramberg og Ann-Mari Ramberg. Foto: Geir Otto Johansen]

I ngen ringere enn Ari Behn er ønsket som frontfigur i «Alternativpartiet» fordi mange mener han er engel i menneskekropp!

UFO-entusiaster og «flersanselige» folk fra hele landet vil ha formell godkjenning av det politiske partiet. 5000 underskrifter gir grønt lys. Nå har de ca. 3000. Om ting går etter planen, kan Norge forberede seg på en politikk av en annen verden.

En av hjertesakene er å få healere inn i det offentlige helsevesen.

Om det var utenomjordiske krefter eller generell politisk misnøye som bidro til at UFO-debatten i Stiklestad kulturhus nylig tok fullstendig av vites ikke.

Da Judith Tengelsen spurte om det var behov for et alternativparti i Norge runget et mangestemt «ja» i salen. Hun sanker underskrifter på vegne av partiet og fikk maks uttelling: 80 av rundt 100 fremmøtte verdalinger skrev under - tvert.

Tengelsen utpeker Ari Behn som et lyssende eksempel på en som kommuniserer partiets grunnsyn.

En engel

- På UFO-møtet ble det sagt at Ari Behn er en engel i menneskekropp. Hele gutten er jo positiv, sier Tengelsen og håper hun får ham med på laget.

Men mannen som stiftet Alternativpartiet 4. august i fjor, John Gursli, ønsker ingen kopling mot UFO-miljøet.

- Alternativbevegelsen i Norge inneholder mange konstellasjoner. Vi kan ikke nekte folk å tro på noe som helst, sier Gursli som tror at det er større sjanse for utenomjordisk intelligens i universet enn det motsatte.

- Hva er alternativbevegelsen?

- Over én million personer i Norge velger alternative løsninger når de oppsøker terapeuter som driver utenfor skolemedisinen. Hvis vi gjør ting riktig, kan den millionen være en målgruppe for oss. Disse menneskene er gjerne litt alternativt anlagte, sier han.

Han dro i gang det «grønne» Alternativpartiet som en motvekt til de etablerte partiene.

- Partier er for like og har stort sett den samme agendaen. Vi vil komme opp med

konstruktive alternativer til dagens politikk, gjerne med 20-30 års perspektiv isteden for fra det ene budsjettåret til det neste. Alternativpartiet er tuftet på en helhetlig, holistisk tankegang som går ut på å leve i pakt med naturen og omgivelsene.

Alternativpartiet har mangt på sin politiske agenda. Her er noen eksempler:

- * Godkjenningsordninger for alternativterapeuter, refusjonsordninger på lik linje med skolemedisinen, ingen moms på helsetjenester.
- * Ingen utstrakt bruk av biler som går på bensin/diesel etter 2025. Hydrogendrevne biler er alternativet.
- * Sterk satsing på økologisk jordbruk
- * Ny forbedret skatte- og avgiftspolitik
- * Tenke nytt og ta vare på de svake i samfunnet

Kilde:

Verdens Gang, 11. november 2002/MDK

Astronytt

Ved John Erik Hove

Hundre planeter utenfor solsystemet oppdaget

Astronomer oppdaget de første planeter utenfor vårt eget solsystem i 1995, og nå – bare syv år senere – har et internasjonalt team av forskere oppdaget planet nr 100. Denne siste planeten går i bane rundt stjernen Tau Gruis, om lag 100 lysår fra Jorden.

Forskere fra «Anglo Australian Planet Search Team» i USA og australske astronomer bruker kraftige teleskop i California, Hawaii og Australia for å oppdage disse fjerne planetene. Forskerne brukte teleskopet «Anglo Australian» i New South Wales, Australia, når de oppdaget denne siste planeten. Det er den 13. ekstrasolare planeten som er oppdaget med dette teleskopet.

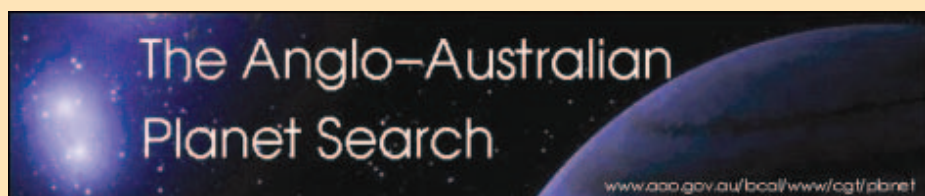
«Nå har søkene etter ekstrasolare planeter blitt presise nok til å finne mange planeter i baner som tilsvare vårt eget solsystem og vi har funnet spor som kan hjelpe oss til å forstå hvordan planeter dannes», uttaler forskningsleder Hugh Jones ved Liverpool John Moores University.

«Vi ser et mønster hvor disse planetene er av to ulike typer, planeter svært nær moderstjernen og andre som går i bane lengre fra moderstjernen. Hvorfor er det to ulike typer planeter? Vi håper forskerne snart vil bli i stand til å finne forklaring på dette», uttaler Jones.

Forskerne har studert stjernen Tau Gruis siden 1998, og har målt endringer i stjernens hastighet for om mulig å oppdage endringer i banen og dermed finne spor av planeter i bane rundt denne.

«For å kunne oppdage en planet må vi kunne se en planet gå i bane rundt moderstjernen minst en gang», uttaler en av forskerne. Han uttaler at den sist oppdagede planeten må ha en masse på minst 1,2 ganger Jupiters masse, basert på hvordan planeten påvirker moderstjernens bane.

Selv om forskerne altså har studert Tau Gruis siden 1998 er det først nylig de har kunnet finne bekreftelse på at en stor planet går i bane rundt stjernen. Dette er en

indikasjon på at det må være stor avstand mellom planeten og moderstjernen.

Kort tid etter at de første ekstrasolare planeter ble oppdaget, fra 1995, fant man at de fleste av disse gikk i bane svært nær moderstjernen. Planeter nær moderstjernen har kortere omløpstid og det går dermed mye

raskere å oppdage planetene.

«Når forskningen angående dette kom i gang fant vi i hovedsak planeter svært nær moderstjernen. Men i årenes løp etter dette har vi oppdaget flere og flere planeter lengre fra moderstjernen og i tilnærmet sirkulære baner. Dette betyr at vi er nærmere

oppgivelser av flere solsystem som ligner vårt eget», uttaler en av forskerne.

Liv utenfor vårt eget solsystem?

Den sist oppdagede planeten – nr. 100 i rekken [pr. september 2002, red. anm.] – befinner seg i en avstand fra moderstjernen tilsvarende avstanden mellom Solen og asteroidebeltet i vårt eget solsystem. Denne avstanden er om lag 2,5 astronomiske enheter (AE). En AE tilsvarende avstanden mellom Jorden og Solen og blir regnet for å være i passende avstand fra moderstjernen for at liv kan eksistere på planeter i denne avstanden.

«Det er en almen oppfatning at liv – i alle fall slik vi kjenner det – krever flytende vann», uttaler en av forskerne i teamet bak oppdagelsen av den siste planeten. Han uttaler videre at denne siste planeten ikke vil være en kandidat hvor det er muligheter for at liv kan eksistere. «Flytende vann, hvis det finnes der, ville synke».

Det er mulig at slike gigantplaneter har måner, og disse kan ha flytende vann. Foreløpig er det ikke mulig å oppdage måner rundt ekstrasolare planeter.

Trender for ekstrasolare planeter

Astronomen Paul Butler ved Carnegie Institute og Geoffrey Marcy ved University of California, Berkeley, spår at om lag 12 prosent av de solliknende stjernene i vår egen galakse – Melkeveien – har planeter i bane rundt seg innenfor en avstand av 5 astronomiske enheter.

En av forskerne i teamet som oppdaget den sist oppdagede planeten uttaler at man nå ser en trend som støtter teorien om at gigantplaneter som Jupiter i vårt eget solsystem kan dannes i stor avstand fra moderstjernen.

De store gassplanetene ytterst i vårt eget solsystem består av løs konsentrasjon av gass, men etter som vi går nærmere i avstand til Solen finner vi mindre planeter med fast overflate, som Jorden.

«Det er svært vanskelig for store gassplaneter å dannes svært nær moderstjernen, på grunn av at dannelsesprosessen for slike gigantplanter involverer sammenstøt av «proto-planeter» med store konsentrasjoner av is, og denne isen vil smelte når planeten blir dannet nær moderstjernen», uttaler en av forskerne.

Kilde:

National Geographic News, 17. september 2002

Mars Orbiter Camera (MOC) bildegalleri

Med hensyn til utforskning av planeten Mars, har Mars sonden Mars Global Surveyor fått mye oppmerksomhet den senere tiden. Denne sonden har gått i bane rundt Mars siden september 1997 og har samlet inn et stort antall bilder fra Mars-overflaten. Pr. i dag kan man på Internett få tilgang til over 112 000 (!) bilder tatt av kameraer ombord i romfartøyet.

Sonden har allerede kartlagt hele Mars-overflaten og har også foretatt langvarig studier av planetens indre i tillegg til atmosfæren. Den primære delen av romfartøyets program ble avsluttet i januar 2001, sonden er nå i en utvidet fase i sitt studium av Mars.

Med en samling på totalt 112 218 bilder – alle tilgjengelig på Internett – har sonden tatt mer enn dobbelt så mange bilder av Mars som Viking sondene på slutten av 70-tallet. Mange av bildene er tatt i område på Mars der NASAs Mars Exploration Rovers – planlagt skutt opp mot Mars neste år

– skal foreta grundige studier av Mars overflaten.

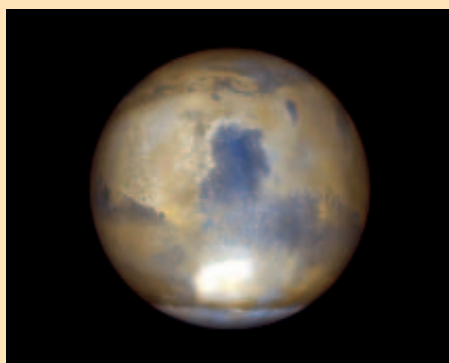
MOC – «Mars Orbiter Camera» består egentlig av tre forskjellige kameraer. Et kamera tar gråtone bilder av Mars-overflaten, med oppløsning på typisk 1,5 til 12 meter/piksel. Et annet kamera – «wide angle» – tar bilder av daglige endringer i atmosfæren og været på Mars. Det tredje kameraet tar høyoppløselige fargebilder av Mars-overflaten.

For å se bildene tilgjengelig på Internett gå til: http://www.msss-com/moc_gallery/ Alternativt, for et ikke-grafisk brukergrensesnitt med mulighet for søk etter bilder, gå til <http://www.marsglobalsurveyor.com>.

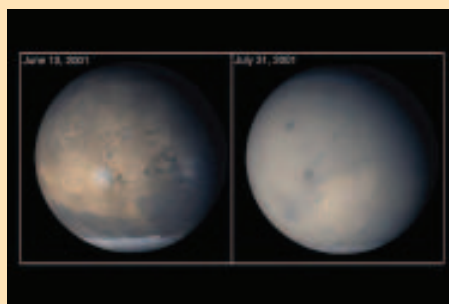
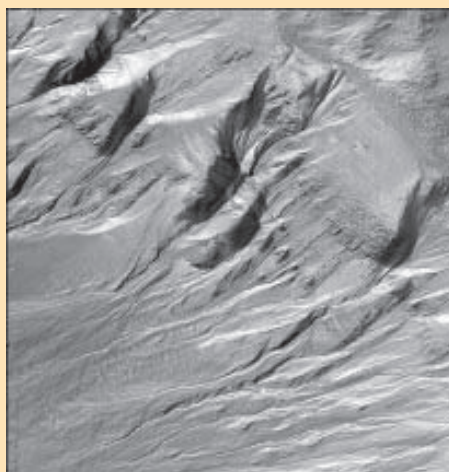
Interessante bilder ligger også på <http://mars.jpl.nasa.gov/mgs/msss/camera/images/>

Kilde:

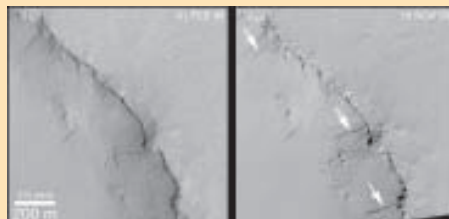
Astronomy, okt. 2002

Den ene halvkulen av Mars. Bildet er tatt når det er sommer på den nordlige halvkulen (øverst), og sen vinter på sørpolen (underst). Sistnevnte er dekket med is helt nord til 60° sør. Den store, mørke flaten i sentrum av bildet er Syrtis Major, en mørk og vindfull vulkanisk slette så stor at den har vært kjent helt siden de første teleskopene ble rettet mot Mars på 1600-tallet.

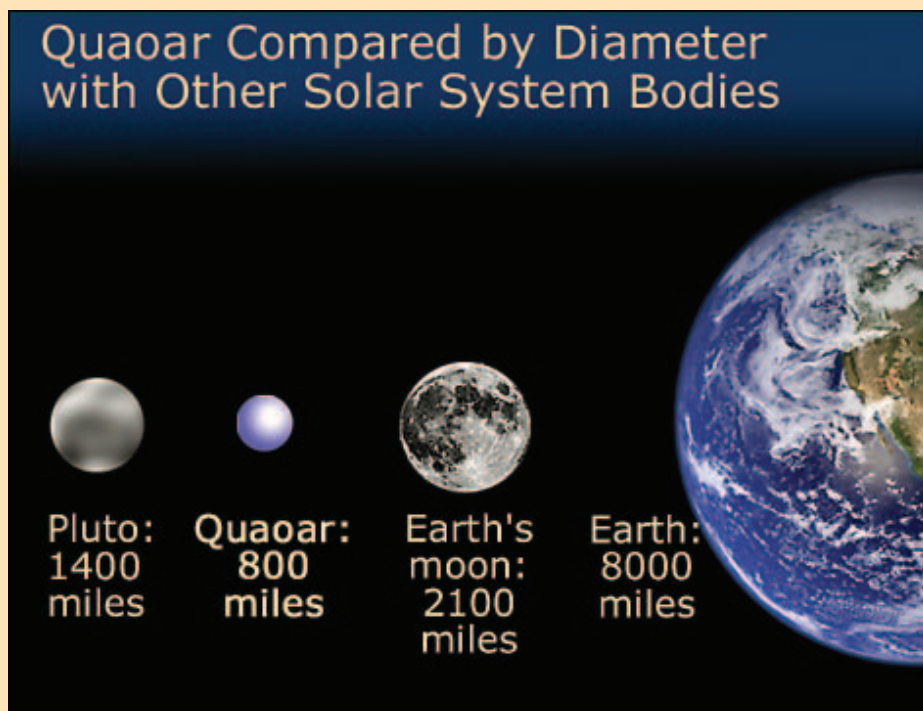
Utviklingen av en støvstorm på Mars

Jordras på Mars. På disse to bildene med høy oppløsning, kan man tydelig se endringer i terrenget fra det ene bildet til det andre.

Her kan man se raviner og mindre daler forårsaket av erosjon. De er sannsynligvis dannet av både av flytende vann og småras som har oppstått på grunn av gravitasjonen. MOC-bildet er tatt i mars 2001; det er belyst øverst fra venstre og dekker et område som er 3 kilometer på tvers.]

Den tiende «planet» i vårt eget solsystem

Astronomer har nylig oppdaget en ny småplanet i vårt eget solsystem. Dette er til nå det største objektet oppdaget i det såkalte Kuiper-beltet som ligger utenfor banen til Pluto.

Det er et team ledet av planetforskere fra California Institute of Technology

(Caltech) som har gjort denne oppdagelsen. De har studert den lille planeten ved hjelp av kraftige teleskop og har gjort direkte målinger av størrelsen. Planeten som foreløpig har fått navnet «Quaoar» (uttales «kva-o-ar») er omtrent halvparten så stor som Pluto.

Planeten ble først oppdaget 4 juni i år ved hjelp av det 48 tommer store Oschin Schmidt-teleskopet ved Palomar observatoriet. Planeten var så stor at de mente de ville kunne bruke romteleskopet Hubble for å måle størrelsen. Og de hadde rett. Forskerne fastslo etter observasjoner 5. juli og 1. august at diameteren til denne planeten er om lag 1260 km. Dette betyr at den er noe større enn Plutos måne Charon, som har en diameter på litt mindre enn 1200 km.

Quaoar er lengre vekk fra oss enn Pluto og bruker om lag 288 år på et omløp rundt Solen. Dette gjør planeten til det fjerneste objektet i solsystemet som noensinne er oppdaget.

Forskerne var også overrasket over hvor nærmest eksakt sirkelformet banen rundt Solen er. Banen er mer sirkelformet enn om lag halvparten av de øvrige planetene i solsystemet.

Alle de nærmere 600 Kuiper-belte objektene som hittil er oppdaget har blitt funnet i løpet av det siste tiåret. Forskerne som oppdaget den nye småplaneten mener at det er stor sannsynlighet for at vi senere vil kunne oppdage ennå større objekter enn Quaoar i Kuiper-beltet.

Kilde:

Astronomy, oktober 2002

Kepler - Leting etter planeter med liv

Kepler er et av NASAs mange prosjekter og er et omfattende og kostbart prosjekt som vil kunne gi oss indikasjoner på om planeter i andre solsystem kan ha muligheter for liv. Kepler-prosjektet er under NASAs «Discovery missions» paraply-program og skal primært prøve å finne jordlignende planeter i bane rundt andre stjerner.

Med Kepler prosjektet vil det for første gang bli mulig å finne ekstrasolare planeter på størrelse med Jorden – og mindre - i bane rundt andre stjerner. Prosjektet kan muligens gi oss svar på om det kan finnes andre som oss på planeter andre steder i Universet.

Kepler vil oppdage jordlignende planeter i andre solsystem indirekte ved hjelp av «passerings-metoden». Dette betyr at man vil studere stjerner inngående for om mulig å kunne se planeter passere foran moderstjernen, sett fra Jorden. Når – eller hvis – dette skjer vil planeten blokkere en del av lyset fra moderstjernen noe som vil innebære at stjernen gir fra seg mindre lys. Dette

vil være nok til å oppdage planeten og også til å fastslå dens størrelse og hvilken omløpsbane den har rundt sin moderstjerne.

Kepler-prosjektet ligger fremdeles en del år foran oss i tid. Kepler sonden vil bli sendt ut i rommet i 2007, med andre ord fem år frem i tid. Kepler vil være en spesialvariant av romteleskopet Hubble spesialisert for planetjakt. Romfartøyet vil ha et teleskop med diameter på 1 meter og vil ha et «fotometer» for å kunne måle de ørsmå endringene i lysstyrken fra stjernene den vil studere. Kepler vil være i stand til å studere flere tusen stjerner samtidig og vil dermed potensielt ha gode muligheter for å gjøre de oppdagelser den er planlagt å gjøre.

Kepler prosjektet har en kostnadsramme på om lag 300 millioner US Dollars, med andre ord et kostbart og omfattende prosjekt, men likevel sammenlignet med mange av NASAs andre prosjekter likevel et relativt billig prosjekt.

Kilde:

Jet Propulsion Lab. nyhetsbulletin okt.

Tegning av Kepler teleskopet

Mars Rover på Mars i 2004

I 2003 sender NASA ut to sonder med hver sine små «Mars Rovers» på en syv måneder lang reise til Mars. I om lag 90 dager skal disse små robot-bilene studere Mars-overflaten inngående. Dette vil gi forskerne informasjon om både klimaet og spor etter større mengder vann på Mars-overflaten langt tilbake i tid.

De to romfartøylene vil bli skutt opp henholdsvis i mai og i begynnelsen av juli 2003. Reisetiden til Mars blir om lag 7 1/2 måneder. De vil dermed lande på Mars-overflaten i januar 2004.

De to «robot-bilene» vil lande på samme måte som Mars Pathfinder i 1997, ved å

bruke store luftputer («airbags»). I motsetning til Mars Pathfinder vil ikke de to robot-bilene ha en base-stasjon, de vil hver for seg bringe med seg alle nødvendige instrumenter. Bilene har en vekt på om lag 150 kilo og er vesentlig større og mer avansert enn robot-bilen Mars Pathfinder bragte med seg til Mars-overflaten.

Bilene vil kunne flytte seg opp til 100 meter pr dag så lenge de er i drift. Antatt driftsperiode på overflaten vil være om lag 3 måneder.

Følgende instrumenter ombord i robotkjøretøylene skal studere Mars-overflaten:

- Panorama kameraer. Skal ta bilder av

terrenget nær «bilene» og ta prøver av overflaten som skal studeres av andre instrumenter. Kameraene vil hjelpe robot-bilene å navigere rundt på overflaten og vil også returnere høyoppløselige bilder av Mars-overflaten tilbake til Jorden.

- Instrument for studier av steiner. Skal brukes for å studere overflaten og det indre av steiner rundt på overflaten, samt å gi tilgang til at andre instrumenter ombord også kan foreta studier.

- Spektrometre. Vil ta infrarøde bilder og vil i samarbeid med panorama-kameraet (se over) identifisere mineraler på overflaten knyttet til tidligere vann på overflaten.

- Mössbauer spektrometre. Skal prøve å identifisere mineraler med jerninnhold. Vil hjelpe til å identifisere hvilken rolle vann kan ha innvirket på mineralets dannelse samt i hvilken grad steinene har blitt utsatt for ulike typer værforhold.

- «Alpha Proton X-Ray Spectrometers. Skal måle konsentrasjonen av viktige bestanddeler i steiner og overflatemateriale for prøve å fastslå hvordan de ble dannet og i hvilken grad været på Mars har påvirket dem over tid.

- Mikroskop. Skal se på småskala objekter på marsoverflaten, samt steiner, sedimenter påvirket av vann. Dette inkluderer studier av små støvkorn og andre overflate objekter for å fastslå hvordan mineralene ble dannet, flyttet rundt og påvirket av værforhold på Mars-overflaten.

Kilde:

NASA nyhetsbulletin Internett okt. 2002

Planet i dobbeltstjernesystem

Astronomer ved McDonald Observatory (drevet av University of Texas) har nylig oppdaget en planet i et dobbeltstjernesystem. Denne oppdagelsen er svært viktig da de fleste stjerner - i motsetning til Solen - er i dobbeltstjernesystem.

Den nyoppdagede planeten går i bane rundt den største stjernen i dobbeltstjernesystemet Gamma Cephei, om lag 45 lysår fra Jorden. Den største av de to stjernene er om lag 1,6 ganger så massiv som Solen. Planeten er på ca. 1,76 ganger Jupiters størrelse og går i bane om lag 2 astronomiske enheter (ca 300 millioner kilometer) fra moderstjernen. Den andre stjernen i dobbeltstjernesystemet er vesentlig mindre og befinner seg bare om lag 30 astronomiske

enheter fra den største av de to stjernene. Dette er om lag samme avstand som planeten Uranus befinner seg fra Solen i vårt solsystem.

Kilde:

Jet Propulsion Laboratory nyhetsbulletin Internett, okt. 2002

Bjarne Lillevold i Hessdalen

Av Arnulf Løken

Hessdalen ligger i Holtålen Kommune 30 kilometer nord for Røros i Sør-Trøndelag. Kommunen har ca. 2300 innbyggere. De som bor i Hessdalen i dag driver i hovedsak med jord- og skogbruk. Naturperlen er preget av fraflytting, selv om bygda er verdenskjent for alle sine UFO-observasjoner.

Vi har snakket med UFO-observatør nummer EN i bygda, og fikk ham til å fortelle om noen av sine observasjoner.

Bjarne Lillevold (70) har bodd i Hessdalen siden 1963. Han har sett UFO i bygda 58 ganger siden 1982. Hele 80-tallet var preget av hyppige UFO-observasjoner, og folk så UFO flere ganger daglig. Det kunne dreie seg om mellom 8 og 10 om dagen på det meste. De fleste observasjonene ble gjort om kvelden i form av forskjellige lysfenomener. Men det ble også gjort observasjoner på dagtid.

Lillevold har skrevet ned alle sine 58 observasjonen med dag, dato, klokkeslett og værtype. Her er det orden i

«sysakene». Bjarne forteller villig om det han har opplevd, og det er spennende å høre om alt han har sett.

Den første observasjonen

- Den aller første observasjonen hadde jeg den 18. desember 1982. Jeg kom kjørende fra Killingdals Gruve noen få kilometer sørøst for Ålen sentrum da jeg oppdaget et lysfenomen inne i skogen ved siden av veien. Lyset fulgte bilens fart og retning. I ettertid viste det seg at det var sett mange slike lysfenomen på forskjellige steder i kommunen denne kvelden.

En kollega som kjørte bilen foran meg oppdaget lyset omtrent samtidig. Når vi stoppet bilene, stoppet også lyset. Kjørte vi videre, satte lyset seg i bevegelse. En gang gikk vi ut av bilene, og da måtte vi bøye oss ned for å kunne se lyset under grantrærne inne i skogen. Avstanden til fenomenet var kun få meter. Det fulgte oss helt ned i Ålen før det ble borte.

Jeg fortsatte videre mot Hessdalen. Da jeg kom nesten opp på Hessdalskjølen så det ut som om en hytte på høyre side av vegen stod i brann. Jeg kjørte sakte fremover for å kunne se hva som hadde skjedd. Ca. 90 meter foran meg på vegen fikk jeg se et merkelig skue. Over vegbanen svedde et av de rareste fenomen jeg noensinne har sett. Det så ut som et grantre vendt opp ned, med mange lys i forskjellige farger langs

kantene på hver side. I bunnen var det en stor rødoransje kule som lyste. Fenomenet minnet om en julegran stilt på hodet. På midten var det en stor gjennomsiktig kule. Den lignet en blåaktig glassrute eller glasskule. Jeg kunne se trærne på baksiden gjennom denne kulen idet fenomenet beveget seg opp og ned som en jo-jo.

Jeg stoppet bilen, og turde ikke kjøre videre. Fenomenet beveget seg etter hvert over veien, og svedde sakte mot Aspåsgårdene med samme dansende jo-jo bevegelse. Her oppe forandret «treet» form, og ble til noe som lignet et vertikalt, sort rør. «Røret» fortsatte ferden mot Finnsåshøgda mens det sprutet ild og gnister ut av toppen. Fenomenet forsvant til slutt over på baksiden av Finnsåshøgda.

Da jeg kom hjem, fant jeg ut at jeg hadde brukt en og en halv time på denne turen som vanligvis tar 15 minutter. Ut fra tiden som var brukt skulle jeg da ha stått og sett på det siste fenomenet i godt over en time, noe jeg selv bestemt ikke hadde inntrykk av.

Observasjonen som har gjort mest inntrykk

- Om kvelden den 21. januar 1983 ble det sett tre lys som beveget seg over Finnsåshøgda i Hessdalen. Det var en tindrende stjerneklar kveld, med svært god sikt.

Jeg kontakten to naboer, Jon Arvid Aspås og Åge Moe og fikk bekreftet at de også hadde sett lysene. Vi ble enige om å kjøre med snøskutere inn til Finnsåshøgda for å finne ut hva som foregikk der inne på fjellet. Det var sent på kvelden da vi startet, og klokka var blitt 23.30 da vi stoppet på Slett-fjellet og kunne se mot Ledalen i nordvest. Der inne, omtrent 1,5 -2 kilometer fra oss, så vi tre store kulelignende farkoster som hadde landet på bakken. De stod parkert på linje etter hverandre. Vi kunne ikke se noen form for lys på selve gjenstandene. Til vår store forbauselse så vi noe som beveget seg på utsiden rundt farkostene. Det var som om flere personer gikk rundt og lyste med lommelykter.

Terrenget inne i dalen var for ulendt for snøskuterne, så vi kom ikke lenger enn der

vi var. Etter en stund ble lysene på utsiden borte. Gjenstanden til venstre lettet, plasserte seg midt over gjenstanden i midten, og begynte å snurre raskt om sin egen akse. Litt etter landet den på samme sted som den hadde stått tidligere. Deretter lettet gjenstanden til høyre, snurret over gjenstanden i midten, og landet på samme sted som utgangspunktet.

Så skjedde noe helt vanvittig. Gjenstanden i midten lettet, og forsvant rett opp med en voldsom fart. Den ble borte for oss langt ute i verdensrommet.

Hvor lenge den var borte vet vi faktisk ikke, men etter en stund kunne vi se en lyskule som beveget seg høyt oppe på himmelen. Den ble større og større, og til slutt så vi at det var den samme eggformede metalliske gjenstanden som hadde lettet for litt siden. Den beveget seg i spiral ned mot de to andre gjenstandene. Til slutt landet den nøyaktig på samme sted som den hadde lettet fra.

Vi la merke til at øvre del av gjenstanden så ut til å være av glass eller lignende, fordi vi skimtet et rammeverk som i cockpitglas-set på et fly.

Klokka hadde nå blitt 01.00, og en av karene mente vi måtte komme oss hjem.

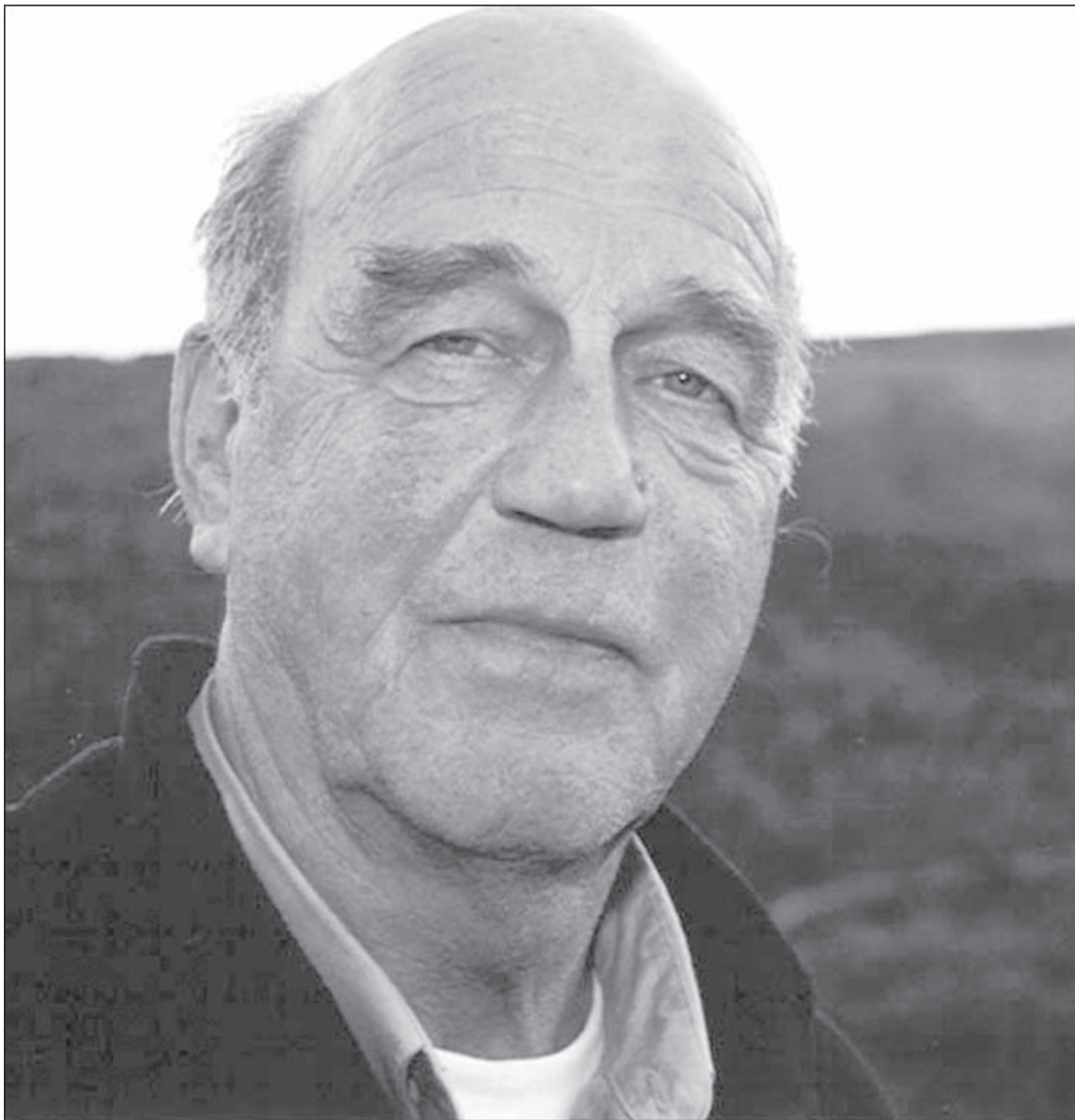
I den klare januarnatten kunne vi noen ganger under observasjonen se og høre ru-teflyene som passerte over oss.

Det mest utrolige var at vi alle tre hadde kikkert og fotoapparat med oss, men ingen tenkte tanken på å bruke det.

Vi startet opp snøskuterne, og kjørte bort fra de tre merkelige gjenstandene. Da vi hadde kjørt et stykke, stanset en av karene og mente at vi ikke måtte fortelle om dette til noen. Ingen ville tro oss, ment han. Alle tre var enige.

Vi kjørte deretter hjem til den ene av karene, og vekket faren hans, som straks så at noe var galt. Vi var helt hvite og alvorlige i fjeset.

Vi fortalte om det vi hadde sett, og den gamle mannen ble faktisk ikke overrasket. Han hadde hørt og sett for mye til det. Etter at vi hadde pratet en stund, kjørte jeg selv hjem.

Bjarne Lillevold har hatt mange UFO-observasjoner.

De få hundre meterne hjem, var jeg virkelig redd. Hårene på nakken reiste seg, og jeg følte meg forfulgt, som om de vi hadde sett ville ta meg. Vel hjemme fortalte jeg min sønn alt sammen den natten. Med alle inntrykkene ville jeg ikke fått sove uansett.

Etter hvert begynte det å gå rykter om observasjonen ute blant folk i Hessdalen, og vi turde å fortelle den til andre.

Den siste observasjonen

- Dette hendte den 12. oktober 2002 kl. 18.56.

Jeg fikk øye på en blank sigarformet gjen-

stand i sør, like ved kirken i Hessdalen. Den fløy med en rykkende bevegelse mot nord-vest, det vil si at farkosten akselererte fremover, stoppet nesten opp for deretter å akselerere hurtig fremover igjen. Slik fortsatte den til den ble borte bak det laveste punktet på Finsåshøgda, vest for meg. Den kom til syne igjen over det høyeste punktet på fjellet. Nå svingte objektet mot meg, og dalte slik at jeg kunne se den blanke «sigaren» med Finsåshøgda i bakgrunnen. Den fløy videre nordover mot Haltdalen. Da gjenstanden dreide slik at den kunne sees bakfra, hadde den en rund form. Fargen i akterenden var

mørk grå eller svart. Den forsvant i nord-vest i retning Haltdalen.

Observasjonen varte i ca. 3-4 minutter. Været var overskyet, vind, og minus 3-4 °C.

Liten aktivitet

Som vi ser skjer det da noe i Hessdalen fortsatt, om ikke så mye og ofte som før. Bjarne Lillevold forteller at aktiviteten har gått drastisk ned de siste årene i motsetning til hva som ble sett i perioden 1981 - 1987. - Nå kan det gå uker, ja måneder, mellom hver observasjon, sier han. □

Alien interview

Av Lars Tørvik

Alien Interview er en DVD-utgivelse som inneholder et video-opptak av et romvesen, referert som en EBE (Extraterrestrial Biological Entities) som blir intervjuet på det hemmelige militærområdet Area 51 i USA. DVD-utgivelsen tar for seg hele historien om selve Area 51, om andre intervjuer med EBE romvesener og om diverse hendelser som involverer Majestic-12. Etter denne innledningen følger et intervju med en mann som kaller seg Victor

som har skaffet opptaket av romvesen intervjuet på selve Area 51 og høydepunktet på DVD-utgivelsen som er selve romvesen-intervjuet. Etter intervjuet gir diverse UFO-eksperter og filmeffekt eksperter sin personlige mening angående om selve romvesen-intervjuet er ekte eller forfalsket.

Dette er en interessant og innholdsrik DVD-utgivelse, programleder på "Alien Interview" er Steven Williams fra The X-files serien som går på TV2. Selve romvesen-in-

tervjuet er veldig interessant å se og det er opp til de som ser DVDen å avgjøre om det er ekte eller et forfalsket intervju. Av ekstramateriale på DVDen er det 7 sider med informasjon om diverse UFO-saker. Denne (sonefrie) DVD-utgivelsen burde alle UFO-entusiaster skaffe seg og den kan kjøpes billig fra www.play.com (£6 – seks pund, ca 70 kroner).

«Taken» tok tv-seerne med storm

TV-kanalen Sci-Fi channel sendte i begynnelsen av desember i fjor en ny serie ved navn «Taken». En episk storserie om UFO-fenomenet som Steven Spielberg står bak.

Serien, som er på 10 episoder hver på 90 minutter, tar utgangspunktet i mennesker som blir bortført i romskip av utenomjordiske vesener.

Tidlig i serien presenteres den berømte UFO-hendelsen i Roswell, New Mexico i 1947, hvor et romskip skulle ha krasjlandet. Første innslag omhandler imidlertid piloten Russel Keys, som under Den andre verdenskrig blir skutt ned i fly sammen med resten av mannskapet. På vei mot bakken dukker plutselig noen sterke blå lys opp. Mannskapet skulle egentlig ha omkommet, men en time seinere befinner de seg på bakken, alle sammen i live og med skuddsårene helet, uten at noen kunne huske hva som hadde skjedd.

Mange som kjenner til UFO historikken opp gjennom årene, vil kjenne igjen Ros-

well saken samt andre berømte UFO-hendelser, som er tilpasset historien i TV-serien.

Serien lar deg følge med tre familier og deres liv opp gjennom flere generasjoner over et tidsrom på 50 år. Piloten Russel Keys opplever at barna hans også blir bortført av romvesener.

Forsvaret, ledet an av Owen Crawford, gjør alt de kan for å dekke over Roswell saken, samt lede sin egen undersøkelse. Crawford benytter seg av alle midler, trusler og drap for å nå sine mål. Senere blir hans datter den som tar over hans «hemmelige» prosjekt, noe som ikke gjør saken bedre.

Serien er en storproduksjon og det kan man tydelig se. For de som har interesse for UFO fenomenet er serien et «must», da den tar for seg flere kjente UFO-saker som har

skjedd opp gjennom årene, og syr disse inn i historien om familiene.

Man blir nysgjerrig på hvordan vil dette ende, noe jeg ikke vil røpe her. Det er ikke spart på effekter og man får også se de utenomjordiske vise frem spesielle evner på en måte som nok ikke tidligere er vist på TV..

De fleste skuespillerne i serien er relativt ukjent, med Eric Close («Dark Skies») som kanskje den mest kjente, men mye godt skuespill er å se.

TV-serien ble utgitt på DVD 5. mai, for dem som ønsker å ha den i sin samling.

Om «Taken» klarer å få flere til å bli UFO interessert er ikke godt å si, men god og spennende underholdning får man i hvert fall.

- Stein Carlsen

Clinton-medarbeider utfordrer Pentagons ufo-hemmelighold

En vinternatt i 1965 kunne øyenvitner se en ildkule stryke over Nord-Amerika, endre kurs og tilsynelatende krasje i vestre del av Pennsylvania. Deretter ble området avstengt av store militærstyrker og en lastebil med lastepanet dekket av en presenning kjørte ut av skogen.

Nå vil en tidligere stabssjef i Det hvite hus og en internasjonalt anerkjent journalist vite hva Pentagon har av informasjon, ved å oppfordre til offentliggjøring av graderte arkiver om både denne og andre saker som involverer uidentifiserte flygende objekter, eller UFO-er.

«Det er på tide at regjeringen nedgrade- rer informasjon som er mer enn 25 år gammel og gir dataene til vitenskapsfolk, for å hjelpe til med å finne ut av hva som ligger bak dette fenomenet,» uttalte forhenhværen- de Clinton-medarbeider John Podesta tirsdag 19. oktober 2002.

Det var ikke mulig å komme i kontakt med talspersoner for Pentagon i forbindelse med denne saken.

På tross av at de ikke levnes så høy tro- verdighet, finnes det utallige saker som in- volverer merkelige fenomener i atmosfæren -- enten observert av tusenvis av innbygge- re i Arizona, piloter om bord i rutefly eller av den amerikanske president [Jimmy Car- ter i 1969 – selv om denne saken egentlig er oppklart, red.anm.].

Det nye initiativet har ikke som formål å bevise eksistensen av utenomjordiske vese- ner. Derimot ønsker gruppen å legitimere vitenskapelige undersøkelser av uoppklarte fenomener i atmosfæren.

Podesta var en av tallrike tungvektene innen politikk og media som var tilstede i Washington, D.C. for å presentere en ny gruppe som skal prøve å få tilgang til hem- melige regeringspapirer om UFOer.

Amatør video som viser glødende kuler i en merkelig formasjon over Arizona, 13. mars 1997. Tusenvis av vitner kunne observere de såkalte Phoenix-lysene. (Se også UFO nr. 1 1997.)

Coalition for Freedom of Information («Koalisjonen for frihet om informasjon» - CFI) vil spesielt presse Luftforsvaret til å frigi dokumenter om Project Moon Dust og Operation Blue Fly, hemmelige operasjoner som man antar eksisterte for flere tiår si- den, og som gikk ut på å forske på UFO- fenomenet og innhente objekter med ukjent opphav.

Mystisk sak?

En av de mest mystiske sakene, tilfellet i Kecksburg, Pennsylvania den 5. desember 1965, befinner seg øverst på listen over grup- pens forespørsel etter informasjon gjennom Freedom of Information Act (FOIA).

På tross av en offisiell forklaring fra myn- dighetene om at objektet var en meteoritt, påsto noen øyenvitner at en militær lastebil transporterte et nøtteformet objekt på stør- relse med en liten bil fra krasjestedet ute i distriktet i Pennsylvania inn til en av Luft- forsvarets baser i Ohio.

«Vi kan ikke finne noen grunn for at denne informasjonen blir holdt tilbake. Myndighetene vil ikke en gang innrømme at hendelsen har funnet sted, men vi vet at det har den,» uttalte Leslie Kean, en frilans journalist fra California som utarbeidet FOIA-forespørselen.

I 1940, 50, og 60-årene tok myndighe- tene UFO-etterforskningen på alvor og ge- neraler på øverste nivå vurderte både pro og kontra med hensyn til å informere det ame- rikanske folk, uttalte Kean og siterte topp- hemmelige memoranda.

Imidlertid, i 1969 avsluttet Luftforsva- ret Prosjekt Blue Book og konkluderte med at ingen rapporterte UFOer utgjorde noen trussel mot den nasjonale sikkerhet. Para- doksalt nok, fortsetter Forsvaret med å nek-

te innsyn i enkelte UFO-saker ved å vise til hensynet til den nasjonale sikkerhet, sier Kean.

Forsøke å unngå latterliggjøring

Med støtte fra Sci-Fi-kanalen håper CFI å redusere graden av latterliggjøring av UFO- saken blant vitenskapsfolk i USA.

«Det eksisterer definitive bevis for mer- kelige fenomener i verden. Disse er vel do- kumentert,» sier Kean, som har skrevet for avisene *The Nation*, *Boston Globe* og *Inter- national Herald Tribune*. «De fleste mennes- ker synes ikke at det er bevis nok, ganske enkelt fordi de ikke har lett etter dem. Det er en utbredt «små grønne menn» -mentali- tet i vår kultur. Det er vanskelig å arbeide seg gjennom dette.»

Lederen for CFI, Ed Rotschild, arbeider også for Podestas PR-byrå, PodestaMatto- on, som koordinerer den nye gruppen på oppfordring fra Sci-Fi kanalen. Han uttalte at initiativet var en oppfordring til seriøs etterforskning, ikke noe PR-stunt fra kabel- TV selskapet.

«Sci-Fi kanalen har vært interessert i UFO-spørsmålet i noen tid. Forskjellen her er at de fokuserer på den seriøse, faktaba- serte delen av problematikken og at viten- skapen ikke har hatt sjansen til å undersøke det grundig,» uttalte Rotschild. «Selvfølge- lig vil det kunne hjelpe på seertallene. Men Sci-Fi mente at de hadde ressurser som kun- ne være til hjelp.»

Kilde:
CNN.com, 22. oktober 2002

Oversettelse:
Mentz Kaarbø

George Adamski:

Bløffmaker eller kontaktperson?

Av Jermund Liaskar

Mitt første møte med UFO-litteraturen var boken "Flying Saucers Have Landed" av George Adamski og Desmond Leslie. Det er nå omtrent femti år siden

Adamski angivelig hadde sitt første møte med UFOnauten som skulle komme fra Venus, eller i hvert fall et solsystems andre planet fra dens stjerne.

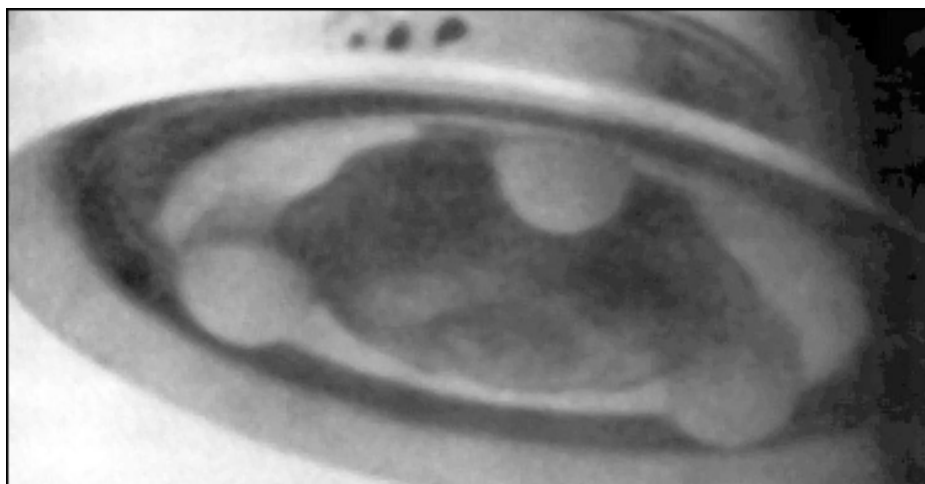
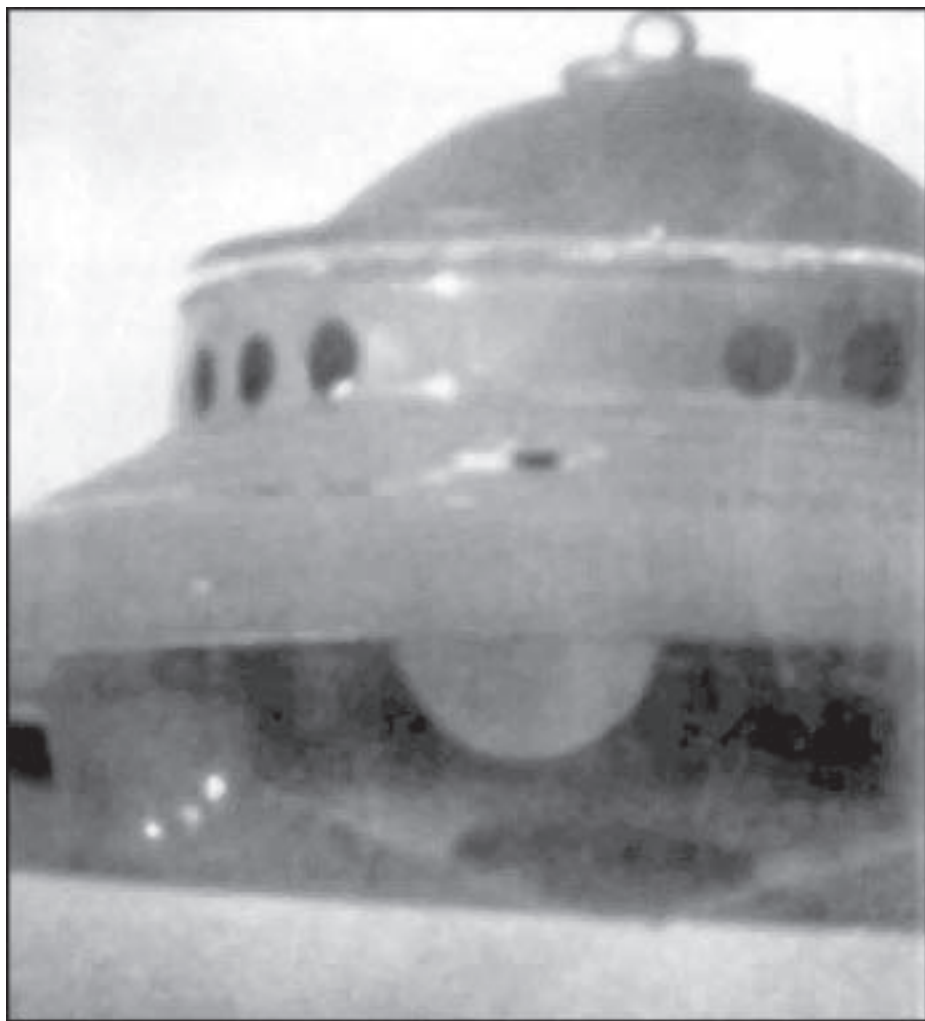
Det er denne kontaktberetningen som er den første av sitt slag i moderne tid og som er sentral i snaut halvparten av den omtalte boken. Jeg leste denne boken flere ganger i gymnas-årene og var trollbundet av kontaktberetningen og de merkelige UFO-bildene. Etter hvert holdt jeg et foredrag i historietimen om dette emnet og skrev et særarbeid eller prosjektarbeid.

I forbindelse med foredraget var det en av mine klassekamerater, som også hadde lest denne boken, som spurte meg om jeg hadde noen forklaring på noen hvite flekker på et sentralt bilde som er sakset fra boken og gjengitt som første bilde i teksten her. Men jeg kunne ikke gi ham noe godt svar. Mange ganger seinere ettersom tvilen har meldt seg, har jeg studert på disse flekkene. Men dersom bildet var en bløff, hvorfor lage flekker på det?

Jeg ble etterhvert medlem av SUFOI, stiftet av en dansk jagerflyger som jeg brevvekslet med en tid. Gjennom ham fikk jeg tak i alle seinere skrifter av George Adamski, det ble mange etter hvert. UFOnautene hadde et budskap til oss mennesker, men dette stoffet var for tungt for meg, så jeg forstod ikke stort. Men jeg leste også om reiser i UFOer og den storslagne vegetasjonen og de vakre byene på månens bakside. Det var da tvilen virkelig begynte og gjøre seg gjeldende.

Nå vet vi med sikkerhet at det ikke finnes liv på Venus, trolig ikke en gang mikroskopisk liv. For temperaturen er rundt fem hundre grader celsius, og miljøet er altså altfor varmt og ugjestmildt. Astronautene våre har også kretset rundt månen, og de har ikke sett spor av vegetasjon eller bebodde byer. Baksiden av vår måne er faktisk ennå mer arret av bombardement fra meteoror og kometer enn forsiden.

Altså er mye av litteraturen etter George Adamski sannsynligvis bløff. Han har trolig ikke møtt noen mann fra Venus i ørkenen, og vitnene har skrevet falskt. Han bløffet trolig for pengenes skyld. Han hadde en beskjeden stilling ved Palomar Gardens og så anledningen til et bedre liv. Men er alt

materiale etter denne mannen bløff? Var alle flotte UFO-bildene bløff?

George Adamski er blitt beskyldt for å ha benyttet en gasslykt fra Berlin som modell for sine mest kjente bilder, to av disse bildene er altså sakset fra den omtalte boken og gjengitt i teksten her. Er disse bildene en bløff og har han kommet over den nevnte gasslykten fra Berlin i en butikk og nyttet den som modell for sine berømte bilder, så skulle vi vente at disse bildene er de eneste som finnes av denne UFO-typen. Men det er slett ikke tilfelle.

George Adamski hadde astronomi som hobby, og han var i besittelse av flere speilteleskop og også godt kamerautstyr. Det er angivelig med dette utstyret han har sett og lykkes i å fotografere sine mest berømte bilder. Studerer vi det første bildet i denne teksten, ser vi at UFOen enten må være fotografert på nært hold med et vanlig kamera uten zoom, eller så må det være fotografert ved hjelp av et teleskop med fast optikk. Adamski hadde trolig ikke mulighet til å få med hele UFOen uten å bytte linser. Og det har han ikke sett seg tid til, for da hadde han trolig ikke fått noe bilde.

På min vandring gjennom UFO-stoff, både bøker, CDR og video, har jeg gjentatte ganger sett UFOer som likner svært på Adamski sine bilder. Ett av disse bildene var så ute av fokus at det ikke vil bli gjengitt her. Men på en UFO CDR med masser av UFO-bilder fra hele verden har jeg funnet en liten video av en UFO-type som er nærmest identisk med de overstående bildene av Adamski. Jeg har klippet ut et bilde og gjengir det i teksten her, så får leserne bedømme selv. Videoen har det lykkes en som heter Mr. John Sheets å ta ved Lost Creek, California, USA i 1954. Videoen gjengir også en hvinende lyd fra UFOen. Omtrent den samme lyden kan høres på ett av filmopptakene til den også kontroversielle kontaktpersonen fra Sveits, altså Eduard Meier.

Nylig så jeg et program på «DSC SCITREK» som handlet om UFO-hendelser i Kina. Jeg husker det var et engasjerende og godt redigert program. Det handlet blant

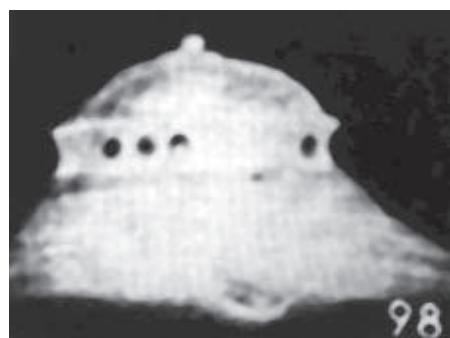
annet om en bonde som ble tatt ombord i en UFO og voldtatt av en kvinnelig UFO-naut. Det er en parallell til en godt kjent kontaktberetning fra Brasil hvor en gårdarbeider, Antonio Villas-Boas, fikk en hyrdestund i en merkelig UFO ute på et jorde. Men det jeg bet meg mest merke i, var en UFO som skulle være fotografert over Kina, og jeg satte straks igang videomaskinen. Dette bildet er blitt sakset fra videoen og gjengitt i teksten her. Resultatet ble ikke så bra som i programmet på TV hvor man kunne skimte landingsstellet og utstikkeren på toppen.

I boken «Planetenmenchen besuchen unsere Erde» av Karl L. Veit som ble utgitt i 1961, står en masse flotte UFO-bilder, også minst to bilder som likner Adamski sine talerkerener. Først skal vi se på et flott bilde som skal være tatt med polaroidkamera av Howard Menger, flere opplysninger om dette fotografiet finnes ikke i denne boken.

Den samme personen lykkes i å ta et bilde under en landing. Skipet gav da fra seg et enestående pulserende lys. Dette bildet ble tatt i Higlibrigde/New Jersey.

Altså taler mye for at George Adamski virkelig har lykkes i å ta gode fotografier av UFOer gjennom sine teleskop. At han også like sannsynlig har forfalsket enkelte foto, er også sannsynlig, for han tok også bilder i forbindelse med sine utflukter i verdensrommet med UFOer, som trolig aldri fant sted. Disse sistnevnte fotografiene var også svært dårlige og viste få eller ingen detaljer. Man kan her dra paralleller med spiritismen, for det var vanlig at medier grep til fusk når evnene uteble.

Skulle noen av leserne ha lyst til å studere eldre UFO-dokumentarmateriale videre, nærkontakter og UFO-bilder fra 1900-tallet og frem til 1990 på CDR, samt videoer på VCD, så se på ett av mine nettsted -

Kontakt?

Av Jermund Liaskar

Nå har SETI-prosjekteter eksistert i mange år, og stadig bedre antenner, signalforsterkere og datautstyr blir konstruert, men intet intelligent signal fra stjernene kan man med sikkerhet påstå å ha mot-tatt. Finnes det ingen der ute?

Kanskje er det slik at ingen gidder sende signaler av det slaget vi kan motta, altså radiobølger. For i teknologiske sivilisasjoner går utviklingen så raskt at rett etter man oppdager radiobølger som brer seg utover med lysets hastighet, rundt tre hundre tusen kilometer i sekundet, så oppdager man kommunikasjonsmetoder med tilnærmet uendelig hastighet. Det er jo faktisk bare omtrent akkurat hundre år siden Guglielmo Marconi oppfant radio-kommunikasjon.

Med de langsomme radiobølgene som brer seg med kun lysets hastighet, er en dialog mellom stjerner i praksis umulig. Der-som vi sender et anrop til den nærmeste stjernen, Proxima Centauri, ville det i beste fall gå minst 8,4 år før vi kan vente noe svar. Hva slags samtale blir det? Radiobølger er altså uhyre lite anvendbare til interstellar kommunikasjon.

Kanskje universet syder av kommunika-sjon med en type signaler som brer seg ut med tilnærmet uendelig hastighet? Slike sig-naler har vår sivilisasjon kanskje bare noen tiår til på å oppdage og anvende. Kanskje vi før dette århundret er ute, vil kunne kom-munisere med utenomjordiske sivilisasjoner i realtid? Kanskje NASA eller bevilgende myndigheter forstår det, og det er grunne til at de har avsluttet sitt SETI-prosjekt med radiobølger.

Jeg har i flere år studert frekvensmodu-lert støy på såkalte RC-oscillatorer. Betyde-lig slik støy forekommer, avhengig av type halvlederkitset og forskjellige oppkoblin-ger. For å eliminere mest mulig tilfeldig støy, så måler jeg på tre oscillatorer i parallell. Det er en datamaskin som foretar og analyserer målingene.

Det benyttes ingen stor antenne slik SETI-prosjektetene bruker som fanger opp svake mikrobølger. Nei, det benyttes slett

ingen antenne. Faktisk planlegges det å set-te oscillatorene inn i et såkalt «Faradays bur» for å skjerme dem for elektromagnetiske bøl-ger. Dette er i enkleste form en jordnet boks av elektrisk ledende materiale, helst metall.

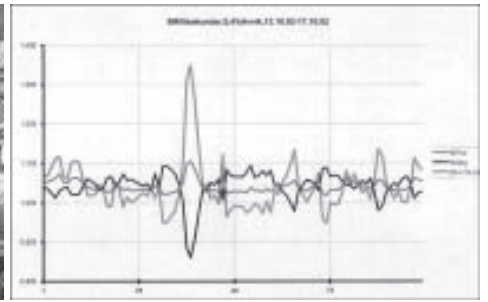
Telleviduet som benyttes, er på rundt fem millisekunder. Og alle frekvensavvik større enn rundt 0,5%, blir registrert. Både posi-tive og negative avvik blir registrert. Positi-ve avvik er slike som er større enn gjennom-snittsfrekvensen og negative avvik er altså lavere. Antall registreringer for hver time i døgnet blir talt opp og notert på skjermen. Det blir vanligvis gjort tyve til tretti tusen registreringer av både positive og negative avvik i timen, blant annet avhengig av hvor raskt datamaskinen arbeider.

Etter fire døgn blir alle data lagt inn i et rekneark. De prosentvise avvikene for både positive og negative avvik blir reknet ut, samt gjennomsnittet av både positive og negati-ve avvik for hver time. Til slutt blir disse prosentvise avvikene plottet i et diagram.

Først trodde jeg at støyen på oscillatore-ne kom av kosmisk stråling, spesielt gam-mastråler. Men så leste jeg i litteraturen at gammastråler av kosmisk opprinnelse for det meste blir opptatt av atmosfæren og filtrert bort før de når jordoverflaten, liksom UV-stråler blir absorbert av ozon. Dessuten er mengden av registret støy altfor stor, for Geiger telleren min registrer bare noen ti-talls radioaktive partikler i timen, det til tross for at detektoren er langt større enn silisi-umbrikkene i oscillatorene.

Dessuten ville radioaktiv støy fra kosmisk stråling stort sett bare være tilfeldig støy, altså støy som var tilfeldig fordelt med hensyn på tiden. Man ville vente å finne like stor pro-sentdel av positive som negative avvik for hver time dersom man opererte med store nok tall, og tyve, tretti tusen registreringer i timen er store nok tall.

Men det er det som slett ikke er tilfelle. I stedet finner jeg timer hvor de prosentvise positive avvikene er forholdsvis store, sam-tidig som de negative avvikene er desto min-dre, eller omvendt. Gjennomsnittet av de

prosentvise positive og de negative avvik-ene danner et langt flattere diagram, men også denne kurven har interessante ekstrem-alverdier.

Det virker altså som om «støyen» ikke er tilfeldig fordelt med hensyn på tiden, men at jeg fanger opp et slags «intelligent» sig-nal. Nå går min arbeidshypotese ut på at jeg trolig fanger opp et signal som kanskje kommer av modulerte kvantefluktuasjoner i halvlederkrystallene. For å illustrere dette, viser jeg ett av de mest ekstreme diagram-mene her.

På dette diagrammet er den sorte kurven negative avvik og den røde kurven po-sitive. Den grønne kurven er så gjennom-snittsavviket for både positive og negative avvik.

Se på det voldsomme utslaget det andre døgnet, det var om morgenen 14.10.02. Jeg kan ikke fatte at dette avviket kan være en tilfeldighet. Det kunne være en ide og gjøre sannsynlighets-beregninger på dette resul-tatet, for å finne hvor usannsynlig det er at det kan være et tilfeldig avvik.

Det som vil bli gjort videre nå, er å dele opp tiden i mye kortere intervaller. For å kunne gjøre det, må det utvikles et helt nytt program i PowerBasic som blir benyttet til kompilator her. Det vil bli gjort utover hø-s-ten, kanskje kommer målingene i gang før nyttår.

Kanskje har man her snublet over en betydelig vitskaplig oppdagelse, mye tyder på det. Eller kanskje jeg tar feil? Egentlig er jeg ikke utdannet i data og elektronikk, jeg har det bare som hobby. Det ville være fint om autoriteter på dette området ville bidra med saklig kritikk av forskningen min.

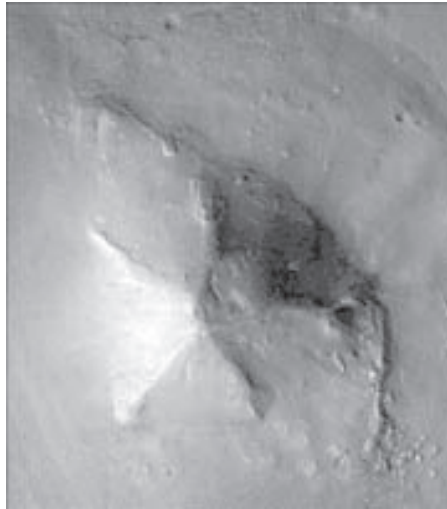
Dersom noen har interesse og vil være med på denne forskningen og prøve å repro-dusere resultatene mine, så vil jeg sende alle opplysninger om hardware såvel som soft-ware. Adressen min finnes på det nettstedet som er angitt under.

Alle diagram og data er å finne nederst på en av nettsidene mine: <http://home.c2i.net/ufo/> □

Rariteter på Mars.

Av Ole Jonny Brønne

Det mye omtalte "ansiktet" på Mars har vist seg å rett og slett være en optisk illusjon – et spill med lys og skygge, og ikke minst lav oppløsning på bildene. Det ble som kjent fotografert av Viking-sonden i 1976. I de senere år har en rekke sonder blitt sendt til Mars, med langt bedre kameraer enn det Viking hadde med seg. Takket være en viss utvikling i kamerateknologi har det dukket opp en god del andre merkelige saker og ting på Mars-overflaten. Vi skal her ta en kikk på noen av dem.

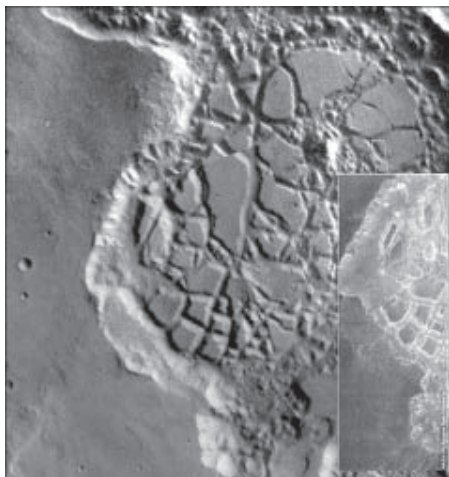
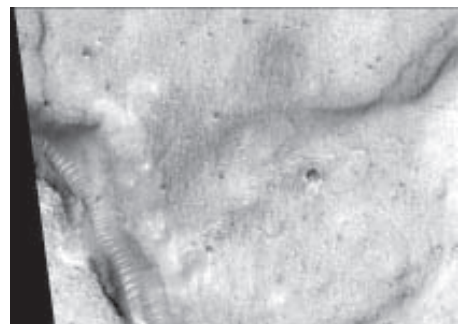
En fem-kantet pyramide?

Dette infrarøde bildet ble tatt 25. mars 1989, av den sovjetiske sonden Phobos 2. Ser vi et ukjent objekt – ca 24 km langt – nærme seg den ene av Mars' måner?

Tunneler på Mars? Ser litt glassaktig ut....

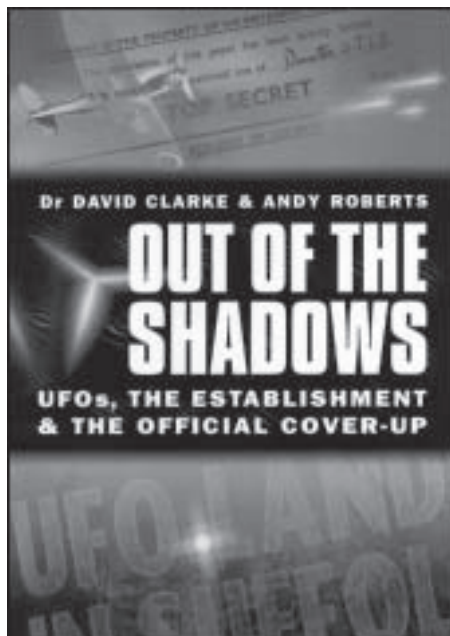
Dette bildet viser et område på ca 104 x 32 km, fotografert i infrarødt lys. Ser vi noen meget geometriske strukturer her?

Det er selvfølgelig mange flere bilder enn de få vi har vist her. En del av dem kan sees på www.enterprisemission.com - selv om en her må sile ut en del propaganda fra Richard Hoagland. Richard Hoagland er forøvrig overbevist om at "ansikter" på Mars fremdeles er et ansikt, og at alle anomaliene der er arrangert i et geometrisk intrikat mønster. Mulig det er slik, men oppløsningen på bildene er – i denne forfatterens oppfatning – fremdeles for dårlig til å avgjøre det. Denne kontroversen vil nok ikke bli avgjort før mennesker drar til Mars.

Bokanmeldelser

Ved Mentz Kaarbø

Out Of The Shadows
David Clarke & Andy Roberts
Piatkus 2002

Public Records Office i Kew er en gullgrube av informasjon for den som er interessert i UFO-fenomenets tidlige historie. Hit har det engelske forsvarsdepartementet, flyvåpenet og andre myndigheter sendt sine nedgraderte dokumenter for arkivering. Nå har to av Storbritannias fremste UFO-etterforskere, David Clarke og Andy Roberts, gravet blant tusenvis av dokumenter, lest og koordinert, intervjuet og vurdert. Resultatet har blitt en av de absolutt beste bøker om UFO som finnes på markedet.

Clarke og Roberts noterer seg at den kalde krigen og troen på utenomjordiske besøkere, som en ytre trussel, går hånd i hånd. Og det er i løpet av denne perioden de britiske myndighetene begynner å interessere seg for emnet. Det er også i løpet av 1950-årene at radar blir en stadig viktigere del av forsvaret og det viser seg at arkivene også inneholder radarregistreringer av ukjente ekko. I mange tilfeller ble jetjagere sendt opp for å forsøke å identifisere dem.

Men de tekniske problemene med disse radarstasjonene var mange og de aller fleste uidentifiserte ekko har vist seg å være feil i utstyret snarere enn ekte inntrengere.

Allerede i juni 1951 ble den første hemmelige rapporten om UFO-fenomenet skrevet av en gruppe håndplukkede personer fra ulike forsvarsgrener. Resultatet ble et seks siders langt dokument som kom fram til at det ikke eksisterte noen vitenskapelige bevis for at fenomenet eksisterte. Tross dette fortsatte det britiske forsvaret i mange år å samle inn og etterforske UFO-rapporter.

En av de personer som ble intervjuet av forfatterne er Ralph Noyes, som har hatt en rad forskjellige stillinger innen Royal Air Force og senere krigsdepartementet. Noyes ble i lange perioder direkte involvert i det britiske forsvarets UFO-undersøkelser og hadde et godt innblikk i arbeidet. Blant annet forteller han i boken hvordan han i 1968 under en gjennomgang ved forsvarsdepartementet viste noen filmer tatt 1956 eller 1957 fra britiske jetjagere.

”Hva jeg så var meget korte glimt av utydelige objekter, selvlysende, men ganske mørke mot en lys himmel. Aldri noensinne et objekt med struktur. De var alltid runde. I stand til å røre seg veldig raskt. Ikke mer sensasjonelt enn så, men merkelig.”

Tross gjentatte forespørsler har Clarke og Roberts ikke kunnet få tak i disse filmene, men har hele tiden fått svaret at departementet ikke kjenner til noen UFO-filmer tatt fra fly.

Gjennom årene er ansvaret for UFO-etterforskningen blitt sendt mellom en rekke ulike avdelinger innen det britiske forsvarsdepartementet. I 1967 hadde ansvaret havnet hos DI61a (air), en underavdeling av DSTI som var departementets teknisk-vitenskapelige gren. Når en rapport kom inn ble den tatt hånd om av enda en avdeling ved navn S4 som utførte de første kontrollene med flyvåpenet, meteorologene og romovervåkningen ved Fylingdales. Fant man ingen forklaring ble rapporten sendt videre til DSTI for en grundig undersøkelse.

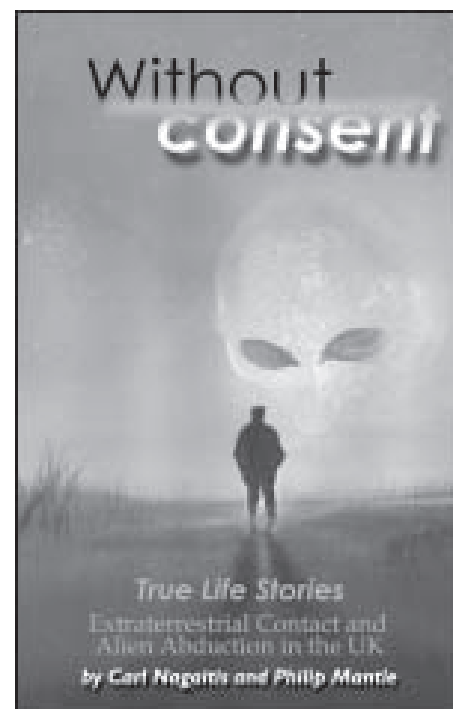
Out Of The Shadows er en detaljert og informasjonsfylt bok der britiske myndigheters UFO-arbeid, hovedsakelig på 1950- og 1960-tallet, minutiøst er gjort rede for. Her finnes masser av interessante saker, pilotobservasjoner, og klassiske UFO-rapporter som har blitt etterforsket av myndighetene.

Et av de virkelig klassiske rapportene som får en skikkelig tårn, er den radarvisuelle observasjonen ved Lakenheath i 1956 som blant annet er omtalt i Condon-rapporten som ”den mest merkelige og uvanlige rapporten i arkivet”. Clarke og Roberts sporer opp de pilotene som var med ved hendelsen og det viser seg da at de tvert imot hva som tidligere har vært påstått aldri så noen objekter, men ble ledet mot målet av bakkeradar.

Det er befriende å lese Clarke og Roberts fornuftige og grundige arbeide som burde være et eksempel for alle som skrive om dette vanskelige emnet.

CLAS SVAHN

UFO-Aktuellt nr 3 2002/OJB

Without Consent
Carl Nagaitis & Philip Mantle
Forord av Nick Pope

Det er ikke første gangen denne boka ser dagens lys og en del av dere har den allerede i bokhyllen. Grunnen til at den befinner seg på skafottet nok en gang er at den er utgitt på ny, med nytt forord og flere nye saker. En del av de gamle sakene er også fulgt opp

og nye opplysninger har gitt nye vendinger. Her er med andre ord nok av grunner til å kjøpe boka selv om du skulle ha den første utgaven fra før. Dersom du ikke har den, vil du med denne boka få et innblikk i britiske nærkontakter og saker som involverer tapt tid, i løpet av de siste 50 år som du ikke finner maken til andre steder.

Bokas styrke er uten tvil at stoffet gjen-gis uten at forfatterne på død og liv skal forsøke å forklare i hjel de forskjellige historiene underveis. Vi får dem fortalt slik vitnene opplevde dem og det er uten tvil et stort pluss. Så kan leserne selv gjøre seg opp sin mening om disse. Det gjøres likevel oppmerksom på hvor lett den menneskelige hjerne lar seg påvirke og at ikke alt behøver å være slik førsteinntrykket indikerer. Og dette er en opplysning som ikke minst de involverte i en nærkontakt bør legge seg på hjertet. Det finnes vel ikke noe felt som stiller så få krav til hovedpersonene som ufologien. Det har lett for å bli en trossak, og det har hvert fall ikke de involverte godt av. Vi vil alle ha fakta på bordet og da må det stilles krav til nærkontakter. Disse kravene aner vi i boken, men som nevnt, leserne må aller mest stille disse selv.

Alle aspektene er med, tapt tid, trøblete drømmer som gjentas, forskjellige merker på kroppen, osv. Men i forhold til USA, der impliserte ofte ser på en slik hendelse som en mulighet til et kvarter i Solen på en eller annen TV-kanal ledsaget av en bunke dollar, så kvier ofte briter seg for å stå fram i frykt for latterliggjørelse.

Philip Mantle er tidligere leder for BUFORAs (British UFO Research Assosiation) forskningsavdeling og er godt kvalifisert til å uttale seg om hendelsene i boka fordi han faktisk etterforsket flere av dem.

Det skal ikke underslås at Mantle er skeptiker av natur, men med et åpent sinn gjør han UFO-saken en stor tjeneste ved å la den vitenskapelige synsvinkel skinne såpass gjennom at det umulige faktisk kan bli mulig når bevisene ligger i dagen. Uttrykk som "høy merkevordighet" i CE-IV-saker (bortføringssaker) er uten tvil dekkende for de fleste.

Boka fungerer også som et lynkurs for dem som vil prøve seg som hobbypsykologer i slike saker. Eksempler på spørsmål: Går vitnet på medisiner? Er vedkommende deprimeret eller engstelig? Eller har tydelige følelsesmessige problemer? Søker vedkommende oppmerksomhet? Selv om det er fritt opp til enhver å søke om å bli feltforsker i England (og i Norge) er det ikke å anbefale å intervju mennesker på dette plan uten solid trening. (I UFO-Norge får man ikke intervju noen uten et godkjent, tidsbegrenset ID-kort).

Et kapittel i boka heter "Kun i underbevisstheden?" Her blir mulighetene for at hendelsene kun er subjektive behandlet. Her behandles vitnet mer enn selve saken og forfatteren mener det kan ha en viss verdi, men i saker som har uavhengig støtte har det mindre for seg. Al Budden (britisk ufolog) trekker for eksempel inn elektrisk induserte nevropsykologiske og/eller allergiske reaksjoner i vitnene. Selvsagt kan dette forklare saker der det kun er et vitne, men forklarer ikke fenomenet der en tredje part har vært tilstede.

Vitnenes ærlige oppriktighet er en gjennomgangsfaktor i denne boken. Og ikke bare i denne boken. Også her i Norge er dette et gjennomgangstema. Som en uavhengig ufolog sa det angående en skotsk sak hentet fra denne boka, om en av de to hovedpersonene i saken, Garry Wood. "Jeg kan gå god for en ting. Denne mannen er fullstendig og til det ytterste ærlig i sin tro på at han har opplevd en utenomjordisk bortføring. Om dette er det absolutt ingen tvil!" (Han hadde jobbet med saken selv).

Det er i siste kapittel, "Stranger still" at det virkelig bisarre møtet finner sted, og omtales så gjennomført ujordisk at man kun kan gjette seg til opprinnelsen. Og kun en vill gjetning på en mulig utenomjordisk kilde til hendelsen fører en over på muligheten av at det kanskje kan dreie seg om en form for åndelig kontakt i en endret bevissthetstilstand.

Til slutt vil jeg si at dersom du søker en ærlig, framifrå, velregissert og *velskrevet* bok med et åpent sinn på et vanskelig, ekstremt og komplekst tema så kan kjøpe denne boka med god samvittighet. Egentlig er den et must for alle UFO-interesserte.

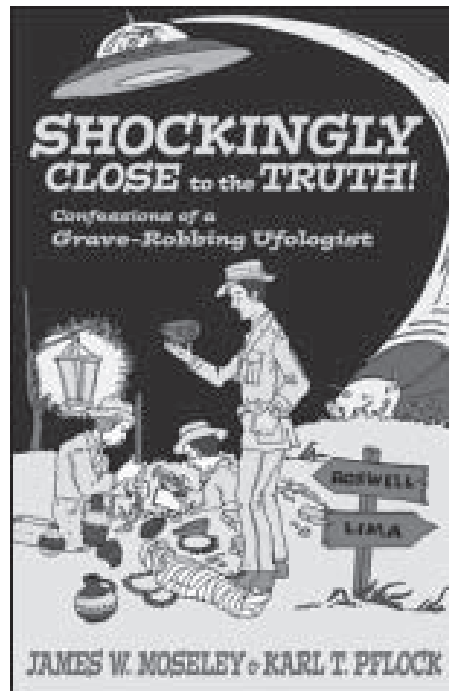
Boken kan bestilles gjennom UFO-NORGE. Pris kr. 185.- pluss frakt.

Odd-Gunnar Røed

***Shockingly Close to the Truth*
James Moseley & Karl Pflock
Prometheus 2002**

I unge år som UFO-etterforsker på 1970-tallet leste jeg [AL] nå og da artikler og skrifter av amerikaneren James Moseley. Moseley ga da inntrykk av å ikke riktig kunne bestemme seg for hva som var "sannhet" på vårt område. Alt virket så mye enklere på den tiden. Senere, når jeg selv hadde utviklet min egen innstilling til UFO-problematikken, oppdaget jeg at hans måte å tilnærme seg emnet på hadde mer med begrepet "kritisk distanse" å gjøre.

Det er vanskelig å avgjøre hva som er etterrasjonaliseringer i Moseleys selvbiogra-

fiske bok *Shockingly close to the truth – confessions of a grave-robbing ufologist*, som i begynnelsen av fjoråret kom ut på skeptikerforlaget Prometheus. Moseley vil gi inntrykk av å ha vært én av veldig få skeptikere i en verden full av troende mennesker, man undres tross alt litt over hvilke drivkrefter som egentlig har båret oppe hans store interesse for de "flygende tallerkenmytene" helt siden begynnelsen av 1950-tallet...? I hvilken grad har James Moseley levd med, og selv bidratt svært aktivt til å utvikle den amerikanske tallerkenmyten?

19 år gammel, i 1950, døde Moseleys mor og etterlot seg en millionarv. Moseley kunne vie sitt liv til hva han ville, en ønskesituasjon mange har drømt om! Som romskipsptroende gav han seg ut på en livslang odysseé blant kontaktpersoner, UFO-vitner og folk som "gikk på" både det ene og andre. Moseley var en av medlemmene i Albert Benders gruppe, den første som trodde seg forfulgt av "tre menn i svart".

Moseley møtte også seriøse vitner, piloter og militærpersonell. På side 48 beskriver han en amerikansk sak fra 1950 som involverte piloter og som i detalj likner Ulf Christiernssons møte med en sølvglinsende "tallerken" over Skåne tre år senere.

Moseleys skepsis mot NICAP-kongen Donald E. Keyhoe, koblet med en aldri sviktende interesse for folketroen som fulgte med kontaktpersonene, medførte at Moseley mer eller mindre ble bannlyst fra "seriøs" ET-rettet ufologi.

Men Moseley avslørte også George Adamski og begikk, sammen med Gray Barker, en ondsinnet spøk mot den amerikanske kontaktpersonen, der de skrev et fabrikk-

kert innlegg (det såkalte Straith-brevet). Dette gjorde ham heller ikke særlig populær blant de riktige kulturnissene.

Med penger i lommen kunne Moseley starte en karriere som foredragsholder og utgiver av UFO-tidsskrifter. Mest kjent ble *Saucer News*, utgitt i perioden 1956-1970. Et av Moseleys intervjuoffer var Harry S. Truman idet denne nettopp hadde avsluttet sin tid som president. Truman svarte naturligvis at han "ikke visste noe om slike saker" og den unge Moseley var fornøyd med dette.

Moseley gav navn til en rekke "ufologiske prinsipper", for eksempel at ingen sak noensinne dør, "vent bare tilstrekkelig lenge så gjenoppstår den igjen, på tross av at noen for lenge siden har ment å ha forklart hva som hendte." Dette har senere vist seg å stemme overens med hvordan det virkelig forholder seg.

Moseley har gitt seg selv tilnavnet "ufologiens hoffnarr", og det er en meget god, selvkritisk beskrivelse. Som motto for sitt tidsskrift skrev han helt åpent: "Vi skal holde tallerken-nyheter og rykter levende, slik at vi kan resirkulere dem og på nytt sende dem ut til våre abonnenter". Moseley har ingen skrupler for noe, virker det som. På 1950-tallet spedde han på privatøkonomien ved å mer eller mindre illegalt å importere gravplyndrede arkeologiske objekter til samlere i USA, derav bokens undertittel.

En kollega i denne bransjen, George Hunt Williamson, ble åpent anklaget av Moseley (på side 137) for å ha myrdet sin kone ved å skyve henne utfor et fjell i Andesfjellene. Jerome Clarke går i sin omtale i *International UFO Reporter* til frontalangrep mot Moseley for dette. George Hunt Williamson, forfatter av en rekke UFO-bøker og påstått avstandsvitne til Adamskis møte med en venusianer, må ha hatt en hel del på samvittigheten, men ikke det mordet som Moseley anklager ham for, mener Clark.

Det uvanlige med Moseleys bok, som han har skrevet sammen med sin våpendrager og medredaktør Karl Pflock, er at han ikke unndrar seg for å nevne personer med navn. Derfor er boken svært interessant lesning for den som har fulgt den amerikanske UFO-debatten i noen tiår. Ingen kan føle seg trygge. Moseley har vært med siden tide-morgen, kjenner alle og har truffet enda flere.

Moseley er også en praktisk mann som ikke har mye til overs for new age-tøv. Han skriver: "Har det slått noen at hvis det virkelig finnes mystiske flygende tallerkener så kommer de fortsatt til å eksistere på tross av all gneldring fra skeptikerne. Om de ikke finnes så kommer ingen forente anstrengelser fra de troende til å få dem til å eksistere?"

Boken setter søkelyset på ufologene, de personer som driver fenomenet fremover, deres måte å komme til kort på og deres problemer. Den gir et usminket blikk bak kulissene selv om man iblant må sette spørsmålstegn ved Moseleys historieskrivning. En del av boken baserer seg på nøyaktige dagboknotedtegnelser fra årene 1953-54, annet stoff er hentet fra tidsskriftene *Saucer News* og *Saucer Smear*, noe fra hukommelsen og på det materiale andre personer har skrevet.

Moseleys bok fortsetter tradisjonen fra forfatterens nåtidige web-site, www.martiansgohome.com/smear/ der Moseley kontinuerlig vender ut og inn på, og smører sammen amerikansk ufologi i nettidsskriftet *Saucer Smear*. Skandalestoffet der står i blant ikke tilbake for det som forekommer i sladrepressen. Men til og med smørerier inneholder i blant små korn av sannhet.

ANDERS LILJEGREN

CLAS SVAHN

UFO-Aktuellt nr. 4 2002/MDK

Møte med det ukjente

Carol Natsis & Merryl Potter (red.)

Det Beste 2002

Det er vanskelig ikke å fascineres av alle de merkverdigheter som vår verden inneholder. Og det er alltid morsomt å lese om dem. Bokforlaget Det Beste har gjennom årene fanget opp dette behovet og har utgitt minst fire mysteriebøker mellom 1976 og 1984. Nå kommer den femte.

Møte med det ukjente (Det Beste) er et ambisiøst forsøk på, over 460 sider, å berette om flere enn 500 merkverdigheter fra alle verdens kanter med hovedvekt på Europa og Nord-Amerika. Møter med alver, regn av steiner og bankeånders blandes med klas-siske spøkelser, UFO-fenomener og urgamle myter. Ettersom boken er oppbygd kronologisk kommer visse fenomener igjen, men i form av ulike eksempler gjennom århundrene.

Da Jomfru Maria viste sin godhet ved å åpenbare seg på taket av den koptiske kirken i Zeitoun i 1968 kunne hundrevis av mennesker se henne fra gaten nedenfor. Men ingen gikk opp på taket og bildene som finnes er kraftig overeksponerte. Slik blir det dessverre i blant når det ukjente trenger seg på. Andre bilder er tvert imot for skarpe og vekker tvil av den grunn.

Man blir aldri helt fornøyd.

Iblant får leseren hjelp til å finne forklaringen, men langt fra alltid. Et godt eksempel er en bildeserie der newzealanderer Rolf Alexander får en sky til å løse seg opp ved hjelp av "tankeenergi". Bildene av Alexan-

der som stirrer på den stadig tynnere skyen virker unektelig overbevisende inntil en meteorolog forklarer at den typen av skyer normalt løser seg opp av seg selv innenfor samme tidsintervall som Alexander behøvde for sin tankekraft.

Andre hendelser ligger langt tilbake i tiden noe som gjør at de tross sin merkverdighet taper seg i historiens slør. Eller hva skal man tro om den formuende godseieren George Walton i New Hampshire som en søndagskveld i mai 1682 fikk oppleve at han selv og huset hans ble utsatt for et veritabelt regn av steiner fra klar himmel. I løpet av fire timer falt hundretalls steiner store som knyttenever og ødela vinduer og tak. Regnet av steiner fortsatte med jevne mellomrom i flere dager og kunne også bevitnes av provinsens minister Richard Chamberlain som skrev en bok om hendelsene.

Det indiske tautrikset der tauet står som en spiker mot himmelen kan helt enkelt ha sin årsak i et spesialkonstruert tau og/eller massesuggesjon. At trikset hadde sitt opphav som en bløff i en Chicago-avis i 1890 nevnes dessverre ikke i boken.

Slik fortsetter det. Mange finurligheter og mengder med spørsmålstegn. I mange av sakene presenteres også alternative forklaringer, noe som er bra for tankevirksomheten. Men midt i lesningen gjelder det å skjerpe tanken, våge å åpne døren for alternative forklaringer.

Alternativene strekker seg mot begge sider. Hvis man vil, kan man endre sitt verdensbilde for å opprettholde mystikken. På den andre siden kan man velge å kritisk granske de merkelige påstandene. På en eller annen måte må vi forholde oss til disse finurligheter.

Jeg kan ikke la være å undres over hvorfor bøker som denne ikke tar for seg all den forskning omkring den menneskelige bevisstheten og vår hjernes måte å fungere på som faktisk finnes. Her finnes deler av forklaringen til mange av mysteriene. Det ville koste så lite å gjøre det.

Boken er utgitt i Sverige. Den er ikke oversatt til norsk på det nåværende tidspunkt. Red.anm.

CLAS SVAHN

UFO-Aktuellt nr. 4 2002/MDK

The day after Roswell

Av Rolf Kenneth Myhre

rkm777@hotmail.com

Philip Corso har skrevet den mest avslørende boken til dags dato om forholdet mellom den amerikanske regjering og de utenomjordiske som begynte på 1940-tallet.

Nærmere enn dette kommer man ikke en offisiell redegjørelse fra den amerikanske president eller regjering om USAs erfaring med de utenomjordiske, og hvordan dette har påvirket USA politisk, militært og i utviklingen av ny teknologi. At boken ble utgitt indikerer en mildere sensureringspolitikk på 1990-tallet. At boken ikke har vakt større oppmerksomhet i massemedia kan bare forklares med enormt sterke sosio-kulturelle fortrengningsmekanismer som den etablerte vitenskap også er et offer for.

Det virkelig oppsiktsvekkende ved denne boken er hvem den er skrevet av. Hvis innholdet hadde kommet fra en freelance-journalist eller "mysterie"-forfatter, kunne man saktens kalle boken "interes-sant". Det er forfatterens helt spesielle bak-grunn som gjør at denne boken må betraktes som et stort gjennombrudd og vendepunkt. Boken kom ut 50 år etter den kjente Roswell-episoden, der et utenomjordisk romskip styrte i Roswell, New Mexico, den 4. juli 1947, nærmere bestemt kl. 23.30 lokal tid.

Corso startet sin militære karriere i 1942, hvor han som offiser i hæren først deltok i krigen i Nord-Afrika og senere i Italia. Etter krigen var han en av hovedpersonene i dannelsen av en sivil overgangs-regjering i Italia. Han ble berømmet for sin innsats med å hjelpe 10.000 jøder trygt ut av Roma til Palestina. Etter tre år i Roma kom han i 1947 tilbake til USA, og sammen med sin kone flyttet han til Kansas for å gå på militærets etterretningsskole ved Fort Riley. I 1952 deltok han i Korea-krigen som medlem av general Douglas MacArthurs etterretnings-team. Som oberstløytnant jobbet han så i fire år som medlem av president

Eisenhowers Nasjonale Sikkerhetsråd, med eget kontor i Det hvite hus. I 1961 returnerer han fra Tyskland etter noen år som øverst-kommanderende for en rakettbase. I årene 1961-63 arbeider han direkte under generalløytnant Arthur G. Trudeau (1902-91), som da var øverst-kommanderende for Hærens Forsknings- og utviklingsavdeling i Pentagon. Her fikk Corso ansvaret for "Kontoret for frem-med teknologi", og det er hans arbeid i disse to årene som boken primært handler om. Corso trakk seg så tilbake fra Hæren med 19 medaljer og ordens-bånd. I 1963 begynte han som rådgiver i nasjonale og militære sikkerhetsspørsmål i staben til den konservative senatoren Strom Thurmond. Senere jobbet han som konsulent og kontrakts-administrator innen den private sektor. Corso døde av hjerteinfarkt den 16. juli 1998, 83 år gammel, bare ett år etter bokens utgivelse. Han etterlot seg to sønner og fire barnebarn.

Som ansvarlig for "Kontoret for fremmed teknologi" fikk Corso et eget kabinett flyttet inn på sitt arbeidsværelse. Dette inneholdt Roswell-mappene og en samling vrakrester fra det styrtete romfartøyet. Utenom hans ordinære arbeidsoppgaver ga general Trudeau ham to strengt hemmelig-holdte oppgaver som ingen andre kjente til. Den ene oppgaven var å gå systematisk gjennom alt vrakgodset, og gjennom rapporter evaluere hvilket teknologisk utviklings-potensial de forskjellige delene hadde. Dersom Trudeau var enig i evalueringen, var neste oppgave å gi det første støtet til at dette potensialet ble realisert. Dette ble gjort ved at Corso "sådde frø" i forskjellige forskningsmiljøer, der idéene ble videreutviklet og til slutt resulterte i konkrete produksjonsopdrag til amerikansk industri.

Corso er naturligvis klar over sin helt spesielle bakgrunn til å skrive om den amerikanske regjeringens erfaring med de utenom-jordiske, men han legger ikke skjul på at andre visste like mye og endog mer enn ham selv. Han og Trudeau visste at de-ler av vrakgodset også hadde blitt gitt til hemmelige organer innen Luftforsvaret og Marinen, og at man der arbeidet med lignende prosjekter. Han og Trudeau visste

også at de selv på ingen måte tilhørte den aller innerste kretsen, nemlig *Majestic-12*, organet som tok seg av alle praktiske fortløpende saker i forbindelse med de utenomjordiske. *Majestic-12* ble opprettet den 24/9-1947 med CIA-direktøren Roscoe Hillenkoetter som leder. *Majestic-12* kom til å fungere som et selvstendig organ uavhengig av presidenter og regjeringer, og for deres dokumenter ble en egen sikkerhets-klassifisering etablert, høyere enn "Top Secret" (begrepet "Beyond Top Secret" er blitt en klassiker, red.anm.)

Corso har lite nytt å tilføye når det gjelder selve Roswell-saken, som har blitt dokumentert i dusinvis av bøker. Det eneste måtte være opplysningen om at den ene av de fem humanoidene som ble funnet ble *skutt* av militærpersonell i et *antatt* forsøk på flukt, og at Corso selv helt tilfeldig ble øyevitne til ett av likene den 6. juli 1947 i Fort Riley, Kansas. Han nevner imidlertid noe få vet, at den aller første kjente styrten i USA av et utenomjordisk romskip skjedde i 1941 i Cape Girardeau, Missouri. [Linda Moulton Howe, redaktør av web-basen *Earthfiles.com*, undersøker for tiden denne saken]. Corso nevner også at de to neste romskip-styrtene skjedde i Los Angeles-området sent i februar i 1942. I årene fremover ble alle de styrtete romfartøyene etterhvert sendt til Norton Air Force Base i California, hvor de hadde et slags utenomjordisk teknologisk museum.

Begrunnelsen for hemmelighold

Beslutningen om å hemmeligholde for folket nærværet av de utenom-jordiske ble naturligvis tatt av *Majestic-12*, som hadde vedtatt sin desinformasjonsstrategi allerede i 1947. Corso nevner noen av grunnene for hemmeligholdelsen:

1) Muligheten for å kunne utvikle ny teknologi på basis av vrakrestene, og slik vinne et militært forsprang over Kommunistene (Corso bruker alltid stor K!) i den kalde krigen. Dette krevde den aller strengeste hemmeligholdelse, for Kommunistene hadde infiltrert både CIA og den amerikanske regjeringen. CIA kommer *meget* dårlig ut i Corsos bok, de fremstilles faktisk som fien-

Boken *The Day after Roswell* er kontroversiell og viser én side ved denne (påståtte) hendelsen og UFO-saken generelt. Vi minner derfor om at meninger og påstander fremsatt i denne artikkelen står for forfatterens egen regning og deles ikke nødvendigvis av redaksjonen eller organisasjonen UFO-NORGE.

- Red.

den og på parti med KGB!

2) Muligheten for at de utenomjordiske og Kommunistene samarbeidet.

3) Antagelsen av at det amerikanske folket ikke var modent for et slikt kultursjokk. Den noe flate begrunnelsen for denne antagelsen var den panikken som radiohørespillet "War of the Worlds" med Orson Welles i hovedrollen skapte i landet da det ble sendt i 1938. Hørespillet var formet som en fortellende nyhetssending med øyevitne-skildringer av at utenom-jordiske hadde landet i New Jersey og gikk til angrep på lokal-befolkningen.

Når man arbeider innen etterretningsvesenet, er det for så vidt del av ens jobb å være noe paranoid. Man skal alltid være forberedt på det verste scenariet; naivitet er den største synden. Corso var politisk sterkt høyreorientert, og en temmelig konservativ person. Her kommer noen punkter som viser at Corso enten prøver å påvirke leseren til et negativt syn på de utenomjordiske, eller at han selv var offer for en krigskultur der man skyter først og spør etterpå.

Corso er konsekvent negativ til de utenomjordiske. Han mener at de er her for sin egen skyld, at de representerer en genuin trussel, og at det eneste språket de forstår er den sterkeste rett. Corso mener at det eneste rette USA kunne gjøre var å bli dem militært og tekno-logisk overlegen. "They ment us harm, and we knew it" (s. 132)

Corso har ikke viet en eneste setning til eventuelle *forsøk* fra USA sin side på fredelig og harmonisk kommunikasjon. Mulighetene for kulturell utveksling nevnes ikke.

Corso prøver muligens å lure leseren ved å gi inntrykk av, uten å si det direkte, at det bare er én utenomjordisk rase som farer omkring i vår atmosfære. En hver kjenner av UFO-litteraturen vet godt at de mange tusen beskrivelser av humanoider gjennom de siste femti årene kan inndeles i 4-5 hovedtyper (raser/arter).

Corso nevner bare de aktivitetene til humanoidene som gir et negativt bilde av dem. Eksempler: Kvegmutilasjonene som har pågått siden midten av 1950-tallet (trolig bare på det amerikanske kontinentet); negative opplevelser hos dem som har blitt bortført; "invasjon" av det amerikanske luftrommet; forstyrrelse av kommunikasjonssystemene mellom bakkemannskap og sonder/satelitter; samt provokasjoner av piloter, militærvesen og astronauter. Corso nevner *ikke* de som har hatt positive opplevelser under en bortføring, heller ikke de mange som har hatt en viktig beskjed å formidle fra romvesenene til oss. Han nevner heller ikke de vakre korn-sirkelene som blir skapt hver sommer, hovedsakelig i England/Europa. Corso kommer heller ikke inn på den

mulighet at USA *ikke* har overholdt avtaler som har blitt inngått med de utenom-jordiske, men det er heller ikke å forvente at Corso skulle ha hatt tilgang til slik informasjon.

Produkter som Corso hevder helt eller delvis var inspirert av utenomjordisk teknologi:

- Supersterke fibre, som blant annet ble brukt i skuddsikre vester av Kevlar.
- Infrarøde nattkikkerter.
- Mikrochips / integrerte kretser, som på sikt ledet til data-alderen og Silicon Valley.
- Fiberoptikk, som kan brukes til å overføre og lagre store mengder informasjon.
- Laserteknologi, der utviklingen av laser-våpenet resulterte i at kampen mot de utenom-jordiske jevnet seg ut. Laserteknologi forbedret også kommunikasjons-overføring over store distanser.
- Stealth-teknologi, som brukes til å usynliggjøre f.eks fly og patroner for radar-instrumenter.
- Aksellerert-partikkel strålevåpen.

Andre konsekvenser av kontakten med de utenomjordiske

1) Det store kappløpet mellom USA og Sovjet om å være førstemann på Månen, dreide seg om langt mer enn å være førstemann til å stikke et flagg i bakken og ta med seg et spann grus-prøver tilbake. Det dreide seg blant annet om at førstemann kunne betrakte Månen som sin koloni og dermed reagere på den andres ankomst som en invaderende krigshandling! Dette kunne forrykke vesentlig den militære balansen mellom de to supermaktene. Opprettelsen av en Måne-base ville også være vesentlig i kampen mot de utenom--jordiske.

2) Den kalde krigen gjorde det mulig både for USA og Sovjet i all hemmelighet å bruke enorme summer på teknologisk utvikling og produksjon av våpen som ikke var ment å bruke på hverandre, men mot de utenomjordiske. Folk spurte og grublet hva poenget var med produksjon og lagring av stridsodder nok til å kunne utslette Jordens befolkning hundre eller tusen ganger, men tok til takke med overfladiske svar.

3) 1980-tallets *Strategic Defense Initiative* (SDI), av media døpt *Star Wars*. Corso skriver: "Vi begge [USA og Sovjet] visste hvem som var det virkelige målet for SDI, og det var ikke en haug med ICBM-stridshoder. Det var UFOer, fremmede romskip som trodde de var usårbare og usynlige mens de føyk omkring i vår atmosfære; som stupet ned for å ødelegge våre kommunikasjonslinjer med EMP-stråling, som avskjærer våre romfartøyer, koloniserer måneoverflaten,

mutilerer kveg i horrible biologiske eksperimenter, og til og med bortfører mennesker for å utsette dem for medisinske tester og hybridisering av arter... Disse skapningene var ikke vennligsinnete fremmede vesener som hadde kommet for å opplyse menneskene.... Gorbatsjov, tro det eller ei, var også tilfreds fordi president Reagan garanterte at USAs defensive våpenskjold også skulle omfatte Sovjetunionen... Hva vi ellers slås om ble ganske ubetydelig konfrontert med trusselen fra skapninger som var oss så teknisk overlegne at vi var deres husdyr som kunne slaktes etter som det behaget dem (292-93)... hvor oppsiktsvekkende og fantastisk det enn måtte lyde, historien bak den begrensede utplasseringen av SDI er historien om hvordan menneskeheten vant sin første seier over en sterkere og tekno-logisk overlegen fiende... (s. 273)

4) Corso kommer inn på de forskjellige offentlige prosjekter som ble iverksatt av US Air Force for å evaluere UFO-rapporter. *Project Sign* ble satt i gang i september 1947. Februar 1949 ble det omdøpt til *Project Grudge*, og endelig het det fra sommeren 1951 til desember 1969 *Project Blue Book*. Alle disse prosjektene hadde en tredobbelte funksjon. Den første var å gi det amerikanske folk den tilfredsstillende at de hadde et organ de kunne rapportere til, og å vise folket at den amerikanske regjeringen tok UFO-rapportene på alvor. Den andre funksjonen var å desinformere folket gjennom prosjektenes endelige konklusjoner: at alle UFO-observasjonene hadde sine høyst trivielle og naturlige forklaringer. Den tredje funksjonen var at de virkelig interessante observasjonene ble sendt videre til et eget organ (Air Intelligence Command) som selv de i prosjektet ikke kjente til (med mulig unntak av prosjektlederen). Disse observasjonene ble nøye analysert og behandlet.

5) Corso kommer gjentagne ganger inn på det problematiske forholdet mellom det militære og NASA som ble opprettet i 1958. I kampen mot de utenomjordiske hadde det militære behov for å delta i og påvirke romutforskningsprogrammene, samtidig som NASA skulle være en sivil organisasjon som ikke skulle vite noe som helst om de utenomjordiske. Det var ikke til å unngå at deler av NASA måtte innvies i de store hemmeligheter, og NASA som organisasjon var pålagt fra første dag av å benekte at hvert kjennskap til de utenomjordiske. I 1961 ble den bestilte Brookings-rapporten om NASA formelt overlevert til den amerikanske kongressen. Rapporten utreder blant annet "Implikasjonene ved oppdagelsen av utenom-jordisk liv". Rapporten anbefaler *sterkt* at eventuelle oppdagelser av *kunstige* ►

strukturer på noen av planetene i vårt sol-system holdes hemmelig for det amerikanske folket grunnet frykt for "alvorlig sosial instabilitet".

NASA var fra fødselen av et høyst splittet vesen, som stadig snublet i sine egne bein på grunn av de mange interne bårer med hver sine hemmeligheter og motstridende prioriteringer. NASA måtte ikke bare samarbeide med det militære, men også med det militæres fiende, CIA. Corso skriver: "På denne måten var scenen satt for en byzan-tinsk byråkratisk kamp mellom medlemmer av de samme organisasjoner, men med forskjel- lige nivåer av sikkerhetsklare- ring, politiske mål, og selv kunnskap om hva som hadde foregått i tidligere år. Og under alt dette lå den grunnleggende antakelsen at verdens sivile befolkning ennå ikke var moden til å høre sannheten om utenomjor- diske kulturer og den sannsyn- lige trussel som disse kulturer representerte for livet på Jorden" (s. 160). Astronauter fikk spesiell instruks om ikke å rapportere observasjo- ner av utenomjordiske romskip før landing. Corso nevner for eksempel at Neil Arm- strong rapporterte om en fremmed base på Månen under Apollo 11 ferden.

NASA har gjennom hele sin levetid som fremste representant for Viten- skapen brutt med alle etiske regler i deres *offisielle* søken etter utenomjordisk intelligent liv. Det sam- me kan sies om den populære astronomen, forfatteren og media-mannen Carl Sagan (1934-96). Sagan likte å stå frem som den Store vitenskapsmannen, men fremmet ba- re det offisielle NASA-bedrageriet. NASA støttet forskjellige SETI-prosjekter (Search for ExtraTerrestrial Intelligence) fra slutten av 1960-tallet og frem til 1993, og i deres "Origins program" fra og med 1997. SETI-prosjekter går ut på å lytte etter radiosigna- ler fra det fjerne verdensrom, i tilfelle noen fremmede skulle ønske å sende oss en be- skjed. Mens millioner av dollars og arbeids- timer rant bort på denne menings-løse lyt- tingen etter signaler, skjulte NASA for det amerikanske folket sitt grundige kjennskap til tilstedeværelsen av de utenomjordiske på vår egen planet, samt tilstedeværelsen av kunstige strukturer på Månen og Mars.

De akademiske institusjoner som repre- senterte vitenskapen fulgte etter i kjølvan- net av NASA. I alle respektable bøker frem- sto utenomjordisk intelligens som et fasci- nerende emne, men bare på den betingelse at slike vesener bare *kanskje* fantes, og da helst et par millioner lysår borte. Respekta- ble fagbøker avviste med et håndkast den stadig voksende UFO-litteraturen. For hvis det var noe i dette, ville jo mamma-NASA og den gode Carl Sagan si i fra! Den første fille-ristende avsløringen av NASA-bedrage-

riet kom først i 1994, i form av McDaniel- rapporten på noe over 200 sider. Stanley V. McDaniel, professor i filosofi, vitenskaps- historie og vitenskaps---etikk, begynte å interessere seg for den stadig mer medieom- talte verbale kampen mellom NASA og de som mente at NASA-bilder av Cydonia-re- gionen på Mars tydelig avslørte kunstige strukturer (som f.eks "Mars-ansiktet" og forskjellige pyramider). Dette var jo et spen- nende tilfelle av vitenskapssosiologi for Mc- Daniels universitetsstudenter, så fra dét per- spektivet intervjuet han sentrale personer på begge sider og begynte å grave i fortiden.

McDaniel-rapporten inneholder særde- les sterk kritikk av NASA, som ble beskyldt både for å holde tilbake informasjon og for å villedde allmennheten. Carl Sagan ble kri- tisert for å komme med direkte løgner. Den andre parten, representert ved Richard C. Hoagland, roses for deres integritet og den høye kvaliteten på deres vitenskapelige ar- beid. Dette var første gang en uklanderlig, akademisk tredjepart, hvis objektivitet og kompetanse ingen tvilte på, blandet seg inn i Cydonia-debatten. Etter utgivelsen av McDaniel-rapporten begynte den mest våk- ne delen av den amerikanske befolk-ningen å miste tilliten til NASA (se Hoagland, 2001). NASA har aldri offisielt respondert på rapporten.

Sluttord

Hvorfor valgte Corso å skrive denne boken, 80 år gammel? For endelig å få offentlig anerkjennelse og sin del av æren for helte- gjerninger som etter hans syn har endret menneskets historie? Trolig. For å utføre sin siste heltegjerning; rive ned et velmenende, men utdatert og dårlig fundert kulturelt slør av løgn og fornektelser? Trolig. Under lesin- gen trodde jeg lenge at boken *måtte* være skrevet på oppdrag fra Majestic-12; det er nemlig flere indikasjoner på at dette orga- net på 1990-tallet ikke lenger er like streng i sensuren. Verdens-situasjonen har endret seg, de har kanskje skiftet informasjonsstra- tegi. Etter å ha lest boken ferdig velger jeg å tro at Corso skrev boken på eget initiativ, og at Majestic-12 ikke så noen grunn til å stoppe utgivelsen. Etter femti års erfaring med massemedia og "the human factor" vet Majestic-12 meget vel at det ikke er noen som helst risiko for et kultursjokk, takket være de enormt sterke sosio-kulturelle for- trengningsmekanismene som råder. Vår *mainstream*-kultur vil verken se, høre eller snakke om de utenomjordiske (se interes- sant web-artikkel av Pål Aune). Derimot er det regnet som "god tone" og tegn på "kul- tivert opplysthet" å være vilt begeistret for de nyeste data som indikerer muligheten for at det finnes bakterier på Mars!

Det er nå seks år siden boken kom ut. Jeg utførte et søk i Norges felles bibliotek- database, BIBSYS i fjor. Ikke et eneste ek- semplar av boken er å finne i de norske bi- bliotekene. Jeg utførte så et Google web-søk, begrenset til Norge. Bare tre treff, de tre personene som omtalte boken var alle til- knyttet UFO-organisasjoner. Med andre ord, boken har vakt null oppmerksomhet utenfor UFO-miljøet. Så Majestic-12 tren- ger ikke lenger å sensurere noe, de nevnte fortrennings-mekanismer gjør jobben for dem.

The Day after Roswell er ikke "god un- derholdning"; store deler av boken er svært så teknisk, og bildene er kjedelige. Mange vil likevel synes at denne pocketboken til 7 dollar er verdt prisen. Corsos sønn, Philip Corso Jr., har lovet at flere avsløringer vil komme... □

Kilder:

Corso, Philip J. (1997): *The Day after Roswell*. Simon & Schuster, New York. Boken kan bestilles hos Zen Bok og Musikk. Sporveisgt. 29, 0354 Oslo. Tlf: 23 20 27 00. Epost: zenshop@zenshop.no

CNI News intervju med Corso den 5. juli 1997. Web-adr: <http://www.roswell-ufo-incident.com/12.htm>

McDaniel, Stanley V. (1994): *The McDaniel Report: On the Failure of Executive, Congres-sional, and Scientific Responsibility in Investigating Possible Evidence of Artificial Structures on the Surface of Mars and in Setting Mission Priorities for NASA's Mars Explo-ration Program*. North Atlantic Books, California. [Rapporten er kommersielt tilgjengelig via Amazon.com]

Hoagland, Richard C. (2001, 5. utg.): *The monuments of Mars: a city on the edge of forever*. Frog Ltd, California.

Pål Aune, web-artikkel om de sosiokul- turelle krefter som gjør at de utenom- jordiske forblir et høyst perifert og tvilsomt emne i folks bevissthet.

Web-adr: <http://galactic2.net/neti/ufonytt/viktige.html>

NETI: Norsk organisasjon for studiet av utenomjordisk intelligens

Web-adr: <http://galactic2.net/neti/>

Earthfiles [redaktør: Linda Moulton Howe] Dette er virkelighetens X-files! Tilgang til artiklene koster et lite årlig beløp. Web-adr: <http://www.earthfiles.com/headlines.cfm?category=Headline+News>

Mystiske lemlestelser av dyr

Rolf Kenneth Myhre
rkm777@hotmail.com

Siden 1967 har en karakteristisk type lemlestelser av dyr med døden til følge, fortrinnsvis av kveg og andre store husdyr, blitt rapportert over hele det amerikanske kontinentet, i flere europeiske land, samt i Australia og Japan.

Den karakteristiske lemlestelsen og de aktuelle omstendigheter utelukker at mennesker eller rovdyr kan stå bak. Lemlestelsene er ofte assosiert med observasjoner av uidentifiserte flyvende objekter. Den globale forekomsten er vanskelig å si noe om pga manglende nasjonale og internasjonale registreringsentraler, men når en lemlestelsesbølge ruller over et land er det gjerne 2-400 rapporter derfra det året. Rapporter fra mennesker som hevder å ha vært i kontakt med utenomjordiske vesener, er foreløpig den eneste kilden som kan gi nærmere detaljer om hvordan lemlestelsene skjer og hvorfor.

Dyr kan bli lemlestet på mange forskjellige måter. I denne artikkelen er det kun *én* bestemt type lemlestelse som diskuteres, hvor ofrene *alltid* blir funnet døde.

Historie og omfang

Den første lemlestelsen av dette slaget som ble rapportert i pressen, skjedde i september 1967 i San Luis Valley i sørlige Colorado. En Appaloosa-hoppe ved navn Lady ble funnet død med absolutt alt vev fjernet fra nakken og opp. Alle indre organer i brystet hadde blitt fjernet kirurgisk med høy varme. Uidentifiserte flygende objekter og bevegende lys hadde blitt sett i området, så pressen spekulerte om det var en sammenheng mellom lemlestelsen og UFO'er. De amerikanske myndigheter visste imidlertid at dyrelemlestelser av dette slaget hadde forekommet i minst ti år før. Den militære etterretningsoffiseren Philip J. Corso (1997), som i fire år var medlem av president Eisenhower's Nasjonale Sikkerhetsråd og som hadde eget kontor i Det hvite hus, skriver:

”Selv om de første offisielle rapportene om kveglemlestelser dukket opp rundt 1967 i Colorado, hadde vi i Det hvite hus lest lemlestelsesrapporter som hadde blitt holdt tilbake for pressen helt tilbake til midten av 1950-tallet, særlig i området rundt Colorado”.

Hemmeligholdelsen skyldtes naturligvis at de amerikanske myndighetene ikke ville

ha massemedias oppmerksomhet på et fenomen som til de grader bekreftet utenomjordiske veseners nærvær... på Jorden i sin alminnelighet og på den amerikanske prærien i særdeleshet. Spørsmålet er hvorfor hemmeligholdelsen tok slutt akkurat i 1967. Tiltok antall lemlestelser så drastisk at det ble for krevende å holde dem skjult for offentligheten?

Per idag har disse karakteristiske lemlestelsene av dyr blitt rapportert over hele det amerikanske kontinentet, i flere europeiske land (England, Frankrike, Tyskland), samt i Australia og Japan. Foreløpig har ingen rapporter kommet fra Afrika eller det asiatiske kontinentet (Moulton Howe, 1997). Det er mest kveg som rammes, men også andre utegående gårdsdyr som hester, sauer, katter og hunder, samt ville dyr som hjortedyr og harer. Ingen nasjonale eller internasjonale registreringsentraler har blitt opprettet, så det er vanskelig å si noe om den globale forekomsten. Forekomsten er ihvertfall langt over ett tusen per år. Lemlestelsene opptre som ”bølger” som plutselig ruller over et land. Her kommer et par eksempler på slike bølger:

- I to fylker i staten Colorado i perioden 1975-77 ble ca 200 lemlestelser rapportert.
- I Canada i 1978 ble over 100 halve katekropper funnet og rapportert.
- I Frankrike ble ca 400 sauer lemlestet i 1985-86.
- I Frankrike i 1992 ble ca 300 sauer lemlestet bare i nærheten av Cajuers militærbase.
- I Argentina, fra april til september 2002, ble lemlestelser av over 400 kveg og hester rapportert. Lemlestelsene fortsatte ut året, men pressen stoppet plutselig å rapportere nye tilfeller og politiet sluttet å etterforske dem.

Et kart over dyrelemlestelser utviklet av Linda Moulton Howe, viser at i perioden 1967-93 har det kommet rapporter fra samtlige amerikanske og canadiske stater.

Karakteristika ved lemlestelsene

Foruten reproduksjonssystemet er de hyppigst fjernete organer øret, øyeeplet og omgivende øyevæv, vevet på nedre kjeve, noen ganger kjeveben og tenner. Tungen er ofte fjernet fra dypt nede i strupen. Rektum er vanligvis ”kjernet” ut i et hull som er ca ti centimeter i diameter og 15-35 centimeter dypt (etterlater seg samme type hull som når man trekker kjernen ut av et eple). På hannedyr er ofte penis og testikler fjernet ved en oval skinndyp bortskjæring. Noen ganger er bare én testikkel på mystisk vis fjernet, mens selve pungen er intakt og uten kutt. På hunndyr er livmoren samt jurene på kyr, sauer og geiter ofte fjernet med en skinndyp bortskjæring, eller bare spenene har blitt fjernet med et pent lite hull tilbake i juret. Ved lemlestelser av katter, som det har vært bølger av i Canada, California og Texas, er regelen at bare halve katekroppen blir gjenfunnet. Dette kan være forparten eller bakparten. Ved alle lemlestelser gjelder at de gjenværende organer er blodløse, at det ikke er blodsøl rundt bortskjæringene, og at organene har blitt fjernet med en kirurgs presisjon¹.

Hvorfor lemlestelsene ikke kan ha blitt utført av rovdyr:

- Kuttene og bortskjæringene kan bare ha blitt foretatt med høy-teknologiske kirurgiske instrumenter, av en ennå ukjent type. Mikroskop-analyser av vev som ligger inntil kuttene viser at hemoglobinet (et protein i de røde blodlegemene) har blitt *kokt*!
- Kadavrene er uten bitemerker og uten tegn på at skinn og kjøtt har blitt slitt eller revet av.
- Vanligvis er det ingen dyrespor i nærheten av kadavrene. I noen tilfeller har det vært snø eller våt sand rundt kadaveret som *måtte* ha resultert i fotavtrykk dersom angriperen hadde angrepet *fra bakken*. I mange tilfeller er det ikke en gang spor fra offeret selv, hvilket tyder på at offeret etter avliven har blitt dumpet eller bragt ned fra et luftfartøy.

- Ingen veterinærer eller kvegdrivere har noen gang gitt rovdyr skylden for disse karakteristiske lemlestelsene, og det er jo de som har størst øyevitne-erfaring med gårdsdyr som har blitt drept av rovdyr. Forskjellige typer myndigheter, sheriffer og politibetjenter gir ofte rovdyr skylden. I disse tilfellene er det alltid en *dogmatisk* avvísning av teorien om de utenomjordiske. Myndighetene i Argentina har f.eks gitt skylden for de ca 400 lemlestelsene av kveg og hester i 2002 til en liten rødsnutet mus (*Oxymycterus rufus*) som ingen noensinne har sett i de aktuelle områdene.

Etter at veterinærer og gårdsdyreiere har ekskludert rovdyr fra listen over mulige skyldige, går mistanken gjerne til sataniske sekter eller perverse personer. Her kommet et par grunner til at lemlestelsene ikke kan ha blitt utført av mennesker:

- Ingen fotavtrykk ses i nærheten av kadavrene.
- I løpet av de 35 årene som har gått siden 1967 har *aldri* noe menneske blitt grepet eller arrestert for denne typen lemlestelser. Heller aldri har noe menneske påberopt seg skylden eller "æren" for dem, hvilket jo forekommer ved andre kriminelle handlinger. Siden 1970-tallet har store pengepremier blitt utlovet til dem som kan gi spor som fører til oppklaring, så det mangler ikke på godt motiverte forsøk på å finne de skyldige.
- Per dags dato kjenner man ikke til noe instrument som kan utføre de presise kuttene og bortskjæringene og samtidig hindre blodsøl. Det er opplagt at det må være en type laserinstrument som opererer med høy varme. Lasere ble ikke brukt til kirurgi av dyr eller mennesker før på 1970-tallet. I 1974 var Dr. Joseph Bellina ved Louisiana State University den første som prøvde laser i gynekologisk kirurgi. Veterinærer bruker ikke laserinstrumenter i jobben sin, men kan bruke forskjellige typer brennere for kirurgisk behandling av mindre dyr. Disse duger imidlertid ikke til å skjære gjennom kuskinn.
- Et mysterium er det faktum at interne organer, inkludert hjertet og blæren, noen ganger har blitt kirurgisk fjernet *uten* at noen bortskjæring har blitt foretatt på den ytre kroppen. En slik mulig "dematerialisering" har man ingen naturlig forklaring på.

Forskjellige merkverdigheter i tilknytning til dyrelemlestelsene.

I noen tilfeller ses dusinvis av sirkler i merkelige mønstre i området der kadaveret blir funnet.

Den ene halvparten av kattekroppen blir i de fleste tilfeller lagt tilbake slik at det kan forventes at katteeieren finner den. Dette synes umiddelbart makabert og groteskt, men kan også tolkes som en medlidenhets-handling overfor eieren. Hva enn intensjonen med kattelemlestelsene er, hadde det vært lettest for den skyldige å beholde *hele* kadaveret. Å legge tilbake halve kadaveret, er både en offentliggjøring av ugjerningen og et visittkort. Katteeieren slipper ihvertfall å lure på om katten lever eller ikke.

Uidentifiserte flygende objekter og bevegende lys blir ofte rapportert i tilknytning til lemlestelsene.

Særlig i USA har uidentifiserte og umerkede helikoptere ofte blitt sett og hørt i nærheten av åstedet. Myndighetene og flyvåpenet benekter alltid at de observerte helikopterene tilhører dem. Den gjengse oppfatningen er at det militære eller flyvåpenet har plukket opp UFO'er på radaren, og sendt av sted egne helikoptere for anonymt å undersøke saken. Da alle identifiseringsmerker har blitt fjernet eller skjult, kan myndighetene ved å benekte at de eier helikopterene også benekte at de kjenner til en sammenheng mellom lemlestelsene og de utenomjordiske. Såkalte fantom-helikoptere er i USA et stort og komplekst emne med assosiasjon *direkte* til UFO'er, og ikke *spesielt* til dyrelemlestelser (Tom Adams, 1993).

Forskjellige spekulasjoner omkring de fremmedes motiv for dyrelemlestelsene:

- de fremmede bruker de fjernete organer og dyrenes blod som næringsmiddel. Dette forklarer de fremmedes valg av store dyr som er lette å få tak i (som kveg og hester), men forklarer ikke lemlestelsene av katter og hunder.
- de fremmede undersøker i hvilken grad dyrene er forgiftet av miljøforurensning, og hvordan denne forgiftningen så overføres til menneskene. Dette forklarer lemlestelsen av kveg og sauer, men ikke av hester, hunder og katter.
- de fremmede er interessert i dyrenes kjønnseller, som skal brukes til eksperimenter med å skape hybrider (blandingssener). Men til dette formål trengs ikke det store antall kveg og det store antall organer som vanligvis er fjernet.
- det kan være flere typer fremmede, med hver sine motiver for lemlestelsene.

Verdens antakelig fremste ekspert på disse karakteristiske dyrelemlestelsene er Linda

Moulton Howe, redaktør og forfatter av web-basen *Earthfiles.com*. I 1980 vant hun en Emmy Award for sin TV-dokumentar om fenomenet, *A strange Harvest*. I 1989 ga hun ut boken *An alien harvest*, som ser på fenomenet i hele sin bredde og dybde. I 1993 produserte hun enda en TV-dokumentar, *Strange harvests*. Begge TV-dokumentarene kan kjøpes som hjemmevideo. I hennes fantastisk spennende bok *Glimpses of other realities. Volume I: Facts and eyewitnesses* (1997) gir hun i kapittel 2 en oppdatering. Denne boken, samt oppfølgeren *Glimpses of other realities. Volume II: High strangeness* (1998), anbefales på dette sterkeste til alle studenter av de utenomjordiske, enten man er nybegynner eller avansert.

Fortellinger fra grenseland

De to fortellingene nedenfor er det naturlig å innta en skeptisk holdning til. De nevnes for det de er verdt.

1) Judy Doraty og Cindy Tindle, Texas. I mai 1973 kjørte en familie på fem hjem fra bingo-aften, på veien så de noen merkelige lys sveve over dem. De stoppet opp, og noen gikk ut av bilen. Deretter hadde alle et kort hukommelsestap, de kom hjem noen timer senere enn forventet. Fra den natten av begynte moren Judy å lide av forferdelig hodepine og mareritt, som ledet til at hun i 1978 og 1980 gikk til hypnotisk behandling. Her gjenopplevde hun at hun hadde blitt ført inn i et romfartøy, hvor hun så en kalv bli holdt oppe i luften av en blekgul lysstråle. Levende ble den lemlestet av to humanoider inne i et lite rundt kammer, og så i død tilstand ble kalven senket ned på bakken igjen med lysstrålen. Judy mottok telepatiske beskjeder fra de fremmede at lemlestelsene var vitenskapelige undersøkelser relatert til miljøet, og at dette ble gjort for menneskehetens skyld. Hun mottok også beskjeden at reproduksjonssystemet interesserte dem mest. Judy fikk panikk da hun så at datteren Cindy også var inne i romskipet, og ble behandlet av to fremmede.

Judy fortalte ikke Cindy om innholdet i sine hypnotiske sesjoner, men oppfordret Cindy til også å prøve et par sesjoner. Cindy trodde ikke at noe spesielt hadde skjedd mainatten 1973, men lot seg til slutt overtale til to hypnotiske sesjoner i 1990 (altså 17 år etterpå). Linda Moulton Howe var selv tilstede ved disse to sesjonene, som ble utført av psykiater og hypnoterapeut John Carpenter. Under sesjonene fikk Cindy "total recall", men her tar vi bare for oss det som angår dyrelemlestelser. Hun ser seg selv inne i et romskip, redd og mot sin vilje. Hun ser en kalv bli løftet opp fra bakken og inn i romskipet på en lysstråle. I et laboratorielignende rom ser hun to døde fugler og for-

skjellige dyrelemmer. Så ser hun at moren hennes ser henne og skriker! Informasjonen om at tunge fysiske gjenstander kan løftes opp gjennom luften på en lysstråle og i en dematerialisert tilstand passere gjennom vegger, stemmer overens med mange uavhengige rapporter hvor personer selv hevder at de har blitt fraktet på denne måten fra deres soveværelse og inn i et romskip. [Kilde: Howe 1997]

2) J-Rod, Papoose Mountains, Nevada. For dem som følger litt med i spesielle tidskrifter som f.eks NEXUS og i spesielle web-baser som f.eks Earthfiles.com, har det lenge vært kjent at en grå humanoide ca 150 cm høy har samarbeidet med de amerikanske myndigheter i flere år. Han kalles J-Rod, styrtet antakelig i et romskip i Kingman, Arizona, i 1953, og oppholder seg i en militær undergrunnsinstallasjon inne i fjellet Papoose Mountains nær Groom Lake, Area 51, Nevada. Han skal være teknisk sjef for et prosjekt relatert til å utvikle en romskip-simulator. Han skal komme fra Zeta Reticulii I og II, ca 37 lysår fra Jorden. Flere forskere har uavhengig av hverandre snakket om ham til forskjellige kilder. Ifølge J-Rod har hans type sluttet å ernære seg gjennom mat som tas inn i munnen og passerer gjennom fordøyelseskanalen. De absorberer istedet næringsstoffer (proteiner) som er i blod og dyreorganer direkte gjennom huden ved å smøre disse på kroppen. De trenger altså stadig ferskt blod. [Kilde: Linda Moulton Howe / artikkelen *Part 2: J-Rod and microbiologist Dan B. Burisch, Ph.D.*, datert den 5. oktober 2002, på web-basen Earthfiles.com]

Referanser og anbefalte kilder

Bøker

Corso, Philip J. (1997): *The day after Roswell*. Simon & Schuster, New York.

Donovan, Roberta & Wolverton, Keith (1976): *Mystery stalks the prairie*. [Keith Wolverton var sheriff i Great Falls, Montana, og forteller om serien av dyrelemlestelser som skjedde i perioden august 1974 til mai 1976 i fem fylker i Montana. Dokumentet er tilgjengelig som e-bok på web-basen Earthfiles.com]

Howe, Linda Moulton (1997, 2. utg.): *Glimpses of other realities. Volume I: Facts and eyewitnesses*. LMH Productions, Pennsylvania. 356 sider, glanset papir, svært mange gode fargefotografier. Chapter 2: *Animal mutilation* (p. 94-195). Inneholder også artikkelen til Tom Adams (1993).

Howe, Linda Moulton (1998, 1. utg.): *Glimpses of other realities. Volume II: High strangeness*. LMH Productions, Pennsylvania. 477 sider, mange s/h-illustrasjoner. Chapter 2: *Light beams, discs and animal deaths* (p. 145-190).

Howe, Linda Moulton (1989): *An alien harvest: further evidence linking animal mutilations and human abductions to alien life forms*. LMH Productions, Pennsylvania. 455 sider, over 100 fotografier i s/h og farger.

Smith, Fredrick William (1976): *Cattle mutilation: the unthinkable truth*. Freedland Publishers. [Tar for seg tilfellene av kveglemlestelser i Colorado på midten av 1970-tallet. Dokumentet er tilgjengelig som e-bok på web-basen Earthfiles.com]

Videoer

Howe, Linda Moulton (1993): *Strange harvests* [video]. Varighet: 1 time. LMH Productions, Pennsylvania.

Howe, Linda Moulton (1980, 1989): *A strange harvest* [video]. Varighet: 1 time. LMH Productions, Pennsylvania. [For denne TV-dokumentaren vant hun en Emmy Award]

Web-baser

Earthfiles.com [Redaktør og forfatter: Linda Moulton Howe]

Web-basen har mange artikler samt 2 e-bøker om dyrelemlestelsene. Adgang til artiklene koster et lite årlig beløp.

Web-adr: <http://www.earthfiles.com/headlines.cfm?category=Headline+News>

(Endnotes)

¹ Sverige hadde en bølge av ca 200 dyrelemlestelser i perioden 1988-92, men mange av disse skilte seg på mange måter fra tilfellene i USA og ble nok begått av mennesker (Clas Svahn, UFO-Aktuellt, 3/92).

Roswell – the smoking gun

Av Odd-Gunnar Røed

odd.gunnar@ufo.no

Dokumentarfilm med ønske om å presentere nye beviser i Roswell-saken. Skrevet av Kelly Mc Pherson og Melissa Jo Peltier. Regi: Melissa Jo Peltier, 2002

Nye og gamle fremstøt i Roswell-saken

I det hittil siste programmet i en lang rekke av TV-dokumentarer om Roswell-saken, titulert *Roswell – the smoking Gun*, blir vi introdusert for mange nye personer i tillegg til de vi har sett fra før.

Programmet tar for seg «alle UFO-historiers Mor», den påståtte tallerken-styrten utenfor Roswell, New Mexico, USA, i juli 1947. Historien er behørig omtalt i dette tidsskrift ved tidligere anledninger og vi skal ikke her gå nærmere i detaljer. Dokumentaren tar for seg hele saken fra A til Å og presenterer nye og gamle fjes på løpende bånd som uttaler seg om sin befatning med saken.

De som var med på dette i 1947 er nå for lengst begynt å eldes. For å si det med Stanton Friedman: «Roswell-saken er et kappløp med begravelserbyråene. Og når alle er døde kan forsvarer si akkurat hva de vil og ingen kan lenger motsi dem ved å fortelle hva de selv opplevde».

Derfor er det viktig å høre på hva disse gjenlevende menneskene har å si. Selv om de er gamle i dag så var de vitale og oppegående mennesker for 56 år siden, mange av dem med fremstående posisjoner i forsvaret. Og for ikke å glemme det faktum at Roswells 509th Bomb Group var den eneste flybasen i verden som på den tiden lagret operative atombomber. Det var her de kom fra, bombene som ble sluppet over Hiroshima og Nagasaki på slutten av Den andre verdenskrig.

Undertegnede kan ikke helt få seg til å tro at mannskapene her ikke var i stand til å se forskjell på et romskip (jfr. den første pressemeldingen fra Roswell-basen, 8. juli) og en værballong. I programmet ser vi geofysikeren David A. Hyndman som organiserer utgravningen på Foster-ranchen, der William «Mac» Brazels var ansatt i 1947. I tillegg blir vi presentert for undersøkelsen av det notatet som General Ramey holder i hånden på et fotografi tatt under den berømte pressekonferansen om kvelden den 8. juli, utført av Dr. Dave Rudiack (Vision Research Scientist).

Med det ovenstående som bakteppe får

seerne innimellom beretningene om hva militært personell har sett og hørt denne sommeren for 56 år siden. Styrket virkelig et romskip utenfor Roswell og fantes det i tillegg utenomjordiske vesener, levende og døde?

De intervjuede

Blant de som fikk sjansen til å fortelle sin historie, finner vi:

- Robert J. Shirkey, operasjonsoffiser for Roswells 509th Bomb Group. Han skal blant annet ha sett vrakgods.
- Frank Joyce, tidligere programleder på lokalradiostasjonen KGFL Roswell. Tok i mot og sendte den første pressemeldingen om en styrtet, ikke-jordisk gjenstand, 8. juli.
- William Blanchard, oberst og basesjef. Ga ordre om å sende den første pressemeldingen.
- Jesse Marcel sr., major. Første representant fra basen ute på gården til «Mac» Brazel. Hentet det første lasset med vrakdeler, som han først viste til sin familie før han returnerte til basen.
- George Newling, flymekaniker. 17 år i

1947. Så et grått vesen i en kasse i et fly. Fikk beskjed om å glemme det han så.

- Robert Slusher, stabssersjant, Roswell Army Air Field. Beskrev store kasser, ca. 3,5 meter lange og drøye 1,5 meter brede. Tre MP-soldater satte seg resolutt på kassene i flyet. Han overhørte også noen som sa at «de hadde laget historie i dag». Dagen etter var ryktet ute om at de hadde fløyet døde vesener til Forth Worth.
- Walter Haut, presseoffiser ved Roswells 509th Bomb Group. Leverte pressemeldingen for oberst Blanchard. Uttalte at: «Hvis sjefen sa at vi hadde en flygende tallerken, så hadde vi det!»
- James Sanford, generalmajor. Gikk ut på nasjonalt TV og beroliget alle amerikanere om at de ikke hadde noe å engste seg for. Og som han sa det: «Less fiction and too much fantasy!» Befolkningen stolte hundre prosent på forsvaret så kort tid etter krigen. Hvis «onkel Sam» sa at det ikke fantes UFOer, så fantes det ingen UFOer!
- Glenn Dennis, begravelseragent. Ble oppringt med spørsmål om han hadde barnekister. Ble nysgjerrig og dro til basen. Ble til slutt vist (jaget) bort.

- Pete Anaya, kontoransatt, GI Forum Roswell. Hadde en venn som var lokalpolitiker ved navn Montoya, som skal ha sett vesener i forbindelse med basen. Han ble truet, som så mange andre, til å holde kjeft.
- George Wilcox, sheriff. Overbrakte trusselen til Montoya om å holde kjeft eller risikere å bli drept. Han var også med Major Marcel ute på «Mac» Brazels ranch i den tidlige fasen.
- Arthur E. Exxon, brigadegeneral. Bekreftet eksistensen av et annet nedslagsted i tillegg til den 1200 meter lange furen ved «Mac» Brazels' ranch, etter en overflygning rett etter hendelsen. Han beskriver blant annet hjulsporene etter opprydningsaksjonene begge steder. (Han har også senere bekreftet at det var et «cover-up» rundt Roswell-saken).
- Moe Cox, teknisk sersjant, Biggs Air Base, Texas. I sitt eneste TV-intervju noen gang, står han fram med sin historie. «Det vi hadde mellom hendene ville vært ekstremt viktig for andre nasjoner.» Moe ble forevist et bilde fra Project Blue Book og Roswell-hendelsen. På bildet så han tre liggende kroppar, delvis tildekket. To andre vesener sto ved siden av. Han så også bilder av en farkost. «Den var ikke rund, som mange tror, den var eggformet og en stor del bak på siden var simpelthen borte.» Cox fikk også beskjed om å holde kjeft da han pensjonerte seg.

Av andre som ble intervjuet i filmen var Jesse Marcel jr. (sønn av major Jesse Marcel); atomfysiker og UFO-etterforsker Stanton Friedman; forfatter Donald R. Schmitt; Roswell-etterforsker Tom Carey og Nancy

Easley Johnston, datter av Ewdin Easley, som ledet «rengjøringen» etter krasjet. Han svarte alltid når spørsmålet om Roswell dukket opp at han hadde lovet President Truman og holde kjeft om dette. Han holdt sitt ord helt til han lå på dødsleiet, da han etter stort press uttalte: «Vesener, jeg så vesener!»

I tillegg fikk vi se vi historikeren Bill Doleman, aktiv i Roswells UFO-museum; dessuten geofysikeren David A. Hyndman, samt Dave Rudiack, Vision Research Scientist, begge nevnt ovenfor.

Seerne fikk også opplyst at ett av hovedvitnene, Frank Kaufman, ikke lenger er troverdig. Dette faktum har dog vært kjent noen år.

Utgravningene som vises i løpet av hele filmen avdekker ingen hemmeligheter. En del av jorden som graves opp, plasseres for sikkerhets skyld i safen til Roswell Wells Fargo Bank, slik at ikke falske bevis skal kunne plantes i den. Bill Doleman finner riktignok noen setninger i jorden ved utgravningsstedet, som han vil jobbe videre med for å finne ut av. Ellers er resultatet heller nedslående.

Det har i alt kommet fire forskjellige offisielle forklaringer på Roswell-hendelsen fra det amerikanske forsvar. I tillegg til den aller første pressemeldingen om et styrtet romskip av ikke-jordisk opprinnelse og den raskt påfølgende værballong-forklaringen i 1947, dukket forklaringen om det såkalte Mogulprosjektet opp i 1994 og til slutt i 1997, om de såkalte crash-test-dummies som ble sluppet ut i fallskjerm i årene 1953 til 1958. Forsvaret mente at det var disse dokkene folk måtte ha sett og samtidig rottet med årstallene.

Jeg vet ikke om dette siste er helt oppklarende med hensyn til det som virkelig

skjedde sommeren 1947. Lokket på saken ble i hvert fall ettertrykkelig og offisielt lagt på med den siste forklaringen. Jeg tror nok ikke vi har hørt siste ord i saken ennå, for etter hvert som de forskjellige UFO-undersøkellesprosjektene oppstod: Project Sign, Project Grudge, Project Blue Book, Condonrapporten - med påstander om at det ikke var noe hold i UFO-rapportene, dukket stadig nye prosjekter opp og avløste det forgående. Noe synes det likevel å være i saken. Blue Book etterlot seg for eksempel 700 uløste UFO-saker, men materialet ble likevel henlagt som (delvis) oppklart og uten fare for rikets sikkerhet. Likevel er nettopp hensynet til rikets sikkerhet begrunnelsen for ikke å frigi UFO-saker opp gjennom årene. Noen dokumenter som i rettsapparatet er pålagt offentliggjøring (gjennom Freedom of Information Act) er sladdet til det ugjenkjennelige. Forstå det den som kan.

Dokumentet

På slutten av filmen får vi så den etterlengtede forklaringen på papirlappen som General Ramey holder i hånden, synlig på noen av fotoene som ble tatt under pressekonferansen i forbindelse med værballong-forklaringen.

Forsvaret selv har foretatt analyser av disse bildene og kommet til at det ikke lar seg gjøre å lese noe som helst ut av papiret.

Dave Rudiack er av en annen mening og han mener han ikke tar feil når han presenterer to setninger som han har kommet fram til fra dokumentene på bildet: «...and the victims of the wreck...» og «...in the disc they will ship...»

Han har i tillegg rekonstruert mye av den teksten som kan ha stått på dokumentet, og han påstår videre at 87% av ordene må være korrekte. Resten har han fylt ut etter logiske betraktninger.

Om dette virkelig er ordene som faktisk er brukt i dokumentet får vi kanskje aldri svar på, men så lenge det finnes tvil om de offisielle uttalelsene, vil etterforskere sikkert jobbe med saken også i fremtiden.

Og hvorfor ikke høre på hva disse pensjonerte offiserene har å si? Når en mann som major Jesse Marcel forteller sin oppsiktsvekkende historie før han dør, synes jeg det bør tas på alvor, og når han tilbakeviser alt som ble satt i scene av General Ramey for å promotere værballongteorien, forteller det meg at noe stinker i denne saken. □

Presseklipp

Ved Mentz Kaarbø

Siden det er en stund siden forrige nummer, tar vi med en del av høstens oppslag. Det har ellers vært ganske stille på UFO-fronten her til lands det siste halve året; utenriks har det derimot vært rimelig hektisk. Mer om det annet sted i bladet.

Oktober 2002

Bergensavisen, 14.10.

Avisen melder om «Mystisk lys over Askøy» og stiller spørsmålet: «Var det en UFO eller et nordlys? Var det Märthas lysfontene eller var det bare noen som lekte seg med lyskastere?»

BAs redaksjon ble nedringt av lesere som hadde observert et mystisk lys over Askøy i går kveld. En kar fra Salhus var overbevist om at lyset ikke stammet fra Jorden. Andre så lyset fra Frekhaug og Åsane.

Ved Vervarslinga på Vestlandet grep de til naturfenomenet Nordlys som forklaring. Mens politibetjent Knut Nedreås ved Askøy politikammer mente å ha sett noe lignende over utestedet Maxime tidligere. – Det var i hvert fall ikke noe værphenomen. Det var altfor konstruert for det, mener han.

Nedreås følte at han sto rett under lysbildet da han var på Kleppstø i 20-tiden i går kveld. Han beskrev da bildet som speilet seg i skyene, som en blomst. – Men det er umulig å si hvor det kommer fra. Jeg så ingen lysstråle ned til bakken.

Meteorologfullmektig Magnus Anglevik ved Vervarslinga på Vestlandet fikk så mange henvendelser om det merkelige lyset i går, at han klatret opp på observasjonsposten på taket for å finne ut hva det var. – Herfra ser vi ingen ting. Og vi har ikke registrert noe fra Geofysisk institutt, sier han til BA. – Men vi har hatt en del skyer i kveld. Kanskje er det gjenskinns fra Solen som gikk ned i havet, eller fra Månen, i skyformasjonene? Undrer han.

Kommentar: Vi har tidligere i Bergen opplevd noe av det samme, blant annet i desember 1998. En hendelse som avstedkom en artikkel i dette tidsskrift (nr. 4 1998) og hvor folks reaksjoner på et merkelig lysfenomen utenfor Bergen ble beskrevet. På tross av fantasifulle fortolkninger, kokte det

hele ned til et «lysorgel» plassert på toppen av en bygning på Nesttun, 10 kilometer sør for Bergen. Vi antar at lyset over Askøy kan tilskrives noe liknende.

Nettavisen, 18.10.

«UFO-debatt tok helt av « melder avisen og referer til en «happening» (eller hva skal man kalle det følgende?):

- Det er ikke bare lottogevinstene som tar helt av i Verdalen. Nylig var det alternativmesse og UFO-debatt på Stiklestad, der en 8-åring kommuniserte med romvesener på direkten.

En 8-åring i et debatt-panel er noe for seg selv uansett tema. At vedkommende da i tillegg plutselig bryter inn i debatten med utenomjordiske meldinger, er enda sjeldnere kost. Blant beskjedene romvesenene ga via jenta, var: «De sier at de har ozonlaget under kontroll» «De sier at de har ozonlaget under kontroll.» «Dette var en artig melding. Nå fikk jeg høre at de kaller gutter for 'anti' og jenter for 'antis' på sitt språk.»

I tillegg kommer enda noen kraftsalver:

Jesus og Ashdar bestemmer

De øvrige paneldeltakerne hadde klare svar og formeninger på en hel rekke spørsmål, ifølge *Innherreds Folkeblad* og *Verdalingen*:

Det svever blant annet konstant mellom 18 og 20 millioner fartøyer rundt Jorden. Denne flåten er ledet av kommandant Ashdar [Asthar, formodentlig, red,anm.] som handler etter ordre fra Jesus. Det er Jesus som bestemmer hva som skjer. Hvert fartøy er runde, og cirka femten meter i diameter. Hovedjobben akkurat nå er å produsere ozon. Ozonhullene er der nemlig bare for å skremme oss jordboere. Grunnen til at romvesener er interessert i å berge Jorden fra dens undergang skal være at uten Jorden går hele Universet til helvete.

Og som ikke dette var nok:

Startet eget parti

Judith Tengelsen har i ett år samlet underskrifter til et nytt politisk parti. Søndag tok hun den endelige avgjørelsen om å fullføre ideen sin.

– Jeg gikk på UFO-debatten og spurte om jeg burde starte «Alternativspartiet».

Svaret var et ubetinget ja, sier Tengelsen som samlet over 80 underskrifter i Verdal i løpet av helga, sier hun til *Verdalingen*. – Nå har pengemakta rådd lenge nok, mener Tengelsen.

- Dermed er det duket for kjærlighet og romvesener, avslutter *Nettavisen*

Kommentar: Vi har sett, hørt og lest en del i årenes løp, men dette her kommer absolutt i kategorien «ekstremufologi». Særlig idéen med å ta med en 8 år gammel jente og la henne fungere som direkte kommunikator med «de der oppe», vil nok virke støtende på mange. Eventuelle tilstedeværende får ha meg unnskyldt, men slike ting er absolutt med på å bringe UFO-saken i mis-kreditt hos de aller fleste, ikke bare representanter for vitenskap og offentlighet.

PS. Vi vil følge Judith Tengelsen og hennes «Alternativparti» nøye i tiden som kommer, for å se om det i det hele tatt er liv laga. – Se omtale av det nye partiet annet sted i dette nummer.

November

Asker og Bærum Budstikke, 21.11.

Denne avisen var én av flere som brakte nyheten om et merkelig fenomen på himmelen som ble filmet over Asker den 19. november. Under overskriften «UFO filmet over Asker» omtales ekteparet Stig og Helene Solbergs videofilm av UFOet som kunne ses på ettermiddagshimmelen vest for Asker. Historien gjengis i kortversjon her; hendelsen har eget oppslag på side 8 og 9 i dette nummer.

Klokken 14.15 så Helene Solberg på Dikemark noe som kan ha vært en meteor. Hun grep videokameraet og filmet den lyssende avlange gjenstanden i tre minutter mens den fløy over himmelen vest for Dikemark i sørlig retning. Stig Solberg trodde først kona hadde filmet et fly, og gadd ikke se på videoen før hun insisterte. Da skiftet han imidlertid mening. Bilder og video ble lagt frem på familiens hjemmesider, så besøkende fikk danne seg sin egen mening.

Etter noen dager kom det et forslag fra Clas Svahn i UFO-Sverige (som hadde blitt tipset om videofilmen som befant seg på

nettet) om at fenomenet kunne være et fly i stor høyde på vei ut av landet (se nedenfor), en teori som etter hvert fikk aksept hos de fleste. Ellers ble saken i flere aviser delvis satt i forbindelse med meteorsvermen Leonidene, som hadde vært synlig natten før.

Aftenposten, 21.11.

Avisen bringer samme sak og fremholder (og siterer flere kilder) at fenomenet neppe kan være et fly.

Nettavisen 21.11.

Også her blir saken omtalt. Her er man mindre sikker i sin sak og fremholder at det kan være både en meteor, romsøppel, fly eller noe ukjent.

Asker og Bærum Budstikke, 22.11.

Avisen fortsetter historien og presenterer blant annet andre personer som har observert liknende fenomener, både samme dag som Solbergs og tidligere.

Bergens Tidende, 25.11.

«Perus regjering åpner UFO-kontor». Med denne oppsiktsvekkende overskriften bringes følgende interessante artikkel:

Perus flyvåpen har satt opp et landsomfattende system for å spore UFOer fordi deres blinkende lys hindrer piloter og radaroperatører i å gjøre jobben sin.

Etterforskningskontoret for avvikende flyaktivitet ble satt opp for en måned siden for å registrere på landsbasis UFOer sett av både militær og sivile piloter de siste årene, og for å etterforske disse observasjonene.

Skjot mot UFO

Ufologer sier at Peru er et «hett sted» for UFO-aktivitet tiltrukket av Perus Nazca Lines, enorme mønster på bakken som bare kan ses fra luften. I 1980 ble en pilot beordret om å skyte ned en antatt UFO, og fant seg selv ansikt til ansikt med en lampekuppel med tårn, men uten motorer, eksosrør, vinduer eller vinger. Ifølge piloten skjot han, men ingenting skjedde.

Kommentar: Vi ser med interesse frem til hva som kan komme ut av dette initiativet. Eventuelle nyheter vil bli presentert i dette tidsskrift.

Aftenposten, 26.11.

«Svensker oppklarte norsk UFO» – UFO-fenomenet over Asker går mot sin oppklaring. Avisen melder om at en svensk radar fanget inn UFO-en som familien Solberg i Asker filmet sist tirsdag. Pågangen av interesserte til Aftenposten angående denne saken har vært meget stor. Redaksjonen har vært i kontakt med en rekke spesialister, deriblant NASA, noe som har medført en

rekke spekulasjoner, men få bastante konklusjoner.

Imidlertid tok Clas Svahn i UFO-Sverige kontakt og han kunne komme med en sannsynlig oppklaring: Fenomenet var rett og slett et jetfly som i vel 11 000 meters høyde vest for Asker var på vei sørover ut av landet. Svahn hadde gjennom sin kontakt med svensk radarkontroll kunnet komme til denne konklusjonen. Redaksjonen takket for oppmerksomheten fra leserne på følgende måte: -Takk til alle dere som har kontaktet oss med lignende - og andre - observasjoner. Fortsett å undre dere over naturen, ha kameraet liggende klart og send oss resultatene. Neste gang kan det også være en UFO - uten at den kan forklares på logisk vis.

Kommentar: Vi kunne ikke sagt det bedre selv!

Aftenposten, 28.11.

Resultatene av den Raelianske «forskningen» bærer frukter:

- «**Fanatisk sekt hiver seg på kloningsbølgen» er overskriften i avisen, som fortsetter:**

En sekt som tror mennesket stammer fra verdensrommet hevder at fem kvinnelige medlemmer er gravide med klonede fostre.

- Den første av fem kvinner gravide med klonede fostre kommer til å føde innen utgangen av året, hevdet et medlem av den kontroversielle UFO-sekten Raelian onsdag [27.11] på en pressekonferanse i Washington.

- Vi har fem svangerskap på vei, ett av dem er nesten ferdig. Den første babyen kommer snart, sier franske Brigitte Boisselier som leder sektens såkalte Clonaid-prosjekt. Boisselier nektet å oppgi nøyaktig dato, men hevdet fødselen kom til å skje innen årsskiftet.

Jente før nyttår

To amerikanske par, to asiatiske og et europeisk par skal være med på prosjektet. - Et av de amerikanske parene venter det første barnet, en jente, sa Boisselier i går.

Raelian-sekten, som hevder at den har 55.000 tilhengere rundt om i verden, tror at den menneskelige sivilisasjonen oppsto for 25.000 år siden etter et besøk av en intelligent rase fra en annen planet. Bevegelsens grunnlegger, den tidligere journalisten Claude Vorilhon, lever i Canada og betrakter seg selv som profet. Sekten utløste i 1997 sterke reaksjoner i Sveits med sitt prosjekt «Clonaid». For en pris på rundt 1,4 millioner kroner, tilbød sekten seg å kloner mennesker. Samtidig hevdet den italienske legen Severino Antinori at verdens første klonede baby vil bli født i begynnelsen av januar 2003. Raelian-sekten hevder den ikke

har noen forbindelse til Antinori.

Kommentar: Vi har tidligere omtalt Raelian-sektens tukling med naturen i denne spalte. La oss inderlig håpe at den informasjonen de kommer med bare er bløff, selv om det er grunn til å frykte det motsatte. Videre kommentarer er egentlig overflødige!

Verdens Gang, 29.11.

Avisen presenterer viktige nyheter for oss UFO-etterforskere under overskriften «Britene offentliggjør UFO-info»:

- **Den britiske regjeringen vil nedgradere flere offentlige dokumenter om UFOer.**

Blant dokumentene er den mye omtalte «Rendlesham-mappen» som inneholder informasjon om en hendelse i øst-England. Hittil har bare 20 personer fått se innholdet av mappen. Rendlesham-hendelsen i 1980 var en masseobservasjon av et ukjent objekt som kom helt ned til bakken.

Over to dager kunne flere vitner se fenomenet, som skeptikere hevder var refleksjoner fra en fyrtårn et stykke unna. Blant vitnene er flere amerikanske militære offiserer fra en base i nærheten. Nå får UFO-entusiaster endelig se den berømte mappen med det de hevder er bevis på at farkoster fra andre verdener har besøkt oss. Mappen vil bli lagt på nettet etter nedgraderingen.

Friere

- Disse første stegene understreker viktig fremgang for å forandre statens vaner og utvide publikums rett til å vite hva som gjøres i deres nav, sier ministeren for informasjonsfrihet Yvette Cooper til Reuters. Den britiske staten kommer til å oppheve over 100 mindre og større lover i forbindelse med omstillingen som startet i 2000.

Desember

Verdens Gang, 04.12.

Samme avis melder en knapp uke senere om at «Britene åpner viktig UFO-arkiv» (nesten samme overskrift) og fortsetter med ingressen:

Etter 22 år åpner nå den britiske regjeringen arkivet med øyenvitneskildringer fra den mest kjente UFO-observasjonen som noen gang er gjort i England. Vi setter pris på at avisen gjør en «dobbeltnyhet» ut av denne saken og gjengir resten av artikkelen i sin helhet – inkludert en liten rekapitulering av begivenheten til glede for våre lesere:

- - Samtidig kritiseres regjeringen for å ha holdt tilbake informasjon om observasjonene som ble gjort i Rendlesham-skogen i desember 1980. ►

I «Rendelsham Files», som ble publisert på Internett sist søndag, forteller offiserer i det amerikanske flyvåpenet, som var stasjonert i en militærbase ved Rendelsham-sko-gen utenfor Ipswich i Øst-England, at de så en strålende, lysende gjenstand lande i skogen, skriver nyhetsbyrået Reuters.

Viktig observasjon

Hendelsen er betraktet som den viktigste UFO-observasjonen noensinne sammen med Roswell-hendelsen 1947 i New Mexico, hvor et romskip skal ha krasjet med romvesener ombord. De amerikanske offiserene ville undersøke nærmere hva den lysende gjenstanden var. Der de trodde et fly hadde krasjet fant de en merkelig lysende triangular gjenstand, som gjorde husdyrene helt ville.

- Gjenstanden ble beskrevet som å være av metall, med form som et triangel. Grunnflaten hadde en diameter på omkring to-tre meter og høyde var omkring to meter. Gjenstanden lyste opp hele skogen med et hvitt lys. På toppen hadde den et blinkende rødt lys og i et område under lyste det blått. Gjenstanden svevde eller hadde bein, heter det i øyenvitneskildringene i arkivet til oberstløytnant Charles Halt, nestkommanderende ved militærbasen.

Fyrlys

Skeptiske røster hevder at øyenvitnene bare så lyset av et fyrtårn på kysten noen kilometer unna. Men i arkivmaterialet står det også at det neste dag ble funnet tre fordyppninger, med en diameter på et par meter i gresset, og at målinger viste at gamma- og betastrålingen var ti ganger høyere enn normalt. Det ble også meldt om forstyrrelser på luftforsvarets radar. Senere på kvelden, ble et annet UFO sett. Den ble beskrevet som et rødt solliignende lys:

- På et tidspunkt syntes det som om den kastet ut lysende partikler før det delte seg i fem forskjellige hvite gjenstander, skriver Reuters. Flere personer har klaget til den britiske parlamentariske ombudsmannen, Ann Abraham, for at forsvarsdepartementet har nektet å offentliggjøre alle detaljer om disse observasjonene.

Ikke bevisst holdt tilbake

En talsmann for departementet sier at arkivene ikke bevisst er holdt tilbake og at alle som har villet kunne ha fått tilgang til dem. I et notat i arkivet fra det britiske forsvarsdepartementet står det at det ikke ble funnet noen bevis for at forsvaret i Storbritannia var truet. I fravær av bevis, velger forsvarsdepartementet å holde alle muligheter åpne. Inntil forrige uke hadde bare omkring 20 menige briter sett arkivmaterialet. Re-

gjerungen sier at den også vil publisere materiale om andre UFO-observasjoner på www.mod.uk.

Kommentar: Rendlesham-saken er som sagt ansett for å være den viktigste UFO-hendelsen etter Roswell. Etter mer enn 20 års tidvis høylytt debatt (les: krangel) er etterforskerne fremdeles uenige hvorvidt den saken involverer et utenomjordisk element eller ikke. De to engelske etterforskerne som i flere år har hatt tilgang til MOD-materiellet (to av 20), Andy Roberts og David Clarke, har lagt resultatet av sin granskning ut på Internett. Uten å gå i detaljer med hensyn til deres konklusjon, er det nok å antyde at ET-hypotesen ikke favoriseres. Adressen til nettstedet er <http://www.flyingsaucery.com/home.htm>, (hvor flere andre saker er presentert). Rendlesham dokumentene ligger på <http://www.flyingsaucery.com/Rendlesham/index.htm>.

Aftenposten, 17.12.02

STADIG FLERE UFOER OVER TYSKLAND

Tallet på UFO-observasjoner over Tyskland stiger. -Siden begynnelsen av januar er det meldt om rundt 50 stykker, og ennå er ikke året omme, sier UFO-eksperten Werner Walter i Mannheim.

Walter er talsmann for Selskapet til Vitenskapelig Undersøkelse av Paravitenskapene GWUP. Det behandler saker som den etablerte vitenskapen holder seg unna, som for eksempel uidentifiserte flyvende objekter, eller UFOer. De første UFO-rapportene begynte å strømme inn allerede natt til første nyttårsdag. Om dette skyldes at de små grønne er spesielt aktive denne natten, eller om det kan ha med inntak av boblevann kvelden før å gjøre, vil Werner Walter ikke kommentere.

Men han påpeker at mange tyskere ikke bare sender opp raketter, men også en type ballonger som gjenspeiler lys nyttårsaften og nyttårsnatten.

- Andre kan tro at disse gjenstandene er UFOer, sier den tyske eksperten. UFO-entusiasmen formelig eksploderte 6. april i år, da en meteoritt gikk i oppløsning og bitene brant opp i atmosfæren over Sør-Tyskland.

- Dette fenomenet fikk telefonene til å gløde hos politiet og hjemme hos mange UFO-eksperter, forteller Werner Walter.

Kommentar: Werner Walter var tidligere en av lederne i gruppen CENAP i Mannheim. Denne gruppen har i mer enn 25 år hørt til de mest skeptiske i Europa (enn si hele verden) og medlemmene godtar ikke at UFO-fenomenet kan involvere utenomjordiske. På tross av dette (vil noen si) har de gjort en grundig jobb med hensyn til å

undersøke utallige rapporter og samtidig gjøre UFO-saken kjent i Tyskland.

Verdens Gang, 28.12

Media fortsetter kjøret med nyheter om klonede babyer (sist omtalt i *Aftenposten* 29.11.). I denne artikkelen går det klart frem hva Raelian-sekten sikter mot:

- Målet er evig liv – og fortsetter:

Grunnleggeren av UFO-sekten Raelian, Claude Vorilhon, nøyer seg ikke med en klonet baby. Det er evig liv som er målet, sier han.

2. juledag ble Eva født på et hemmelig sted. Ifølge den mystiske sekten er jentebabyen, som var sunn og velskapt, klonet. Hun skal være et resultat av kloningsprogrammet til Clonaid, som har tilknytning til Raelian. Forskere og vitenskapsmenn er ikke overbevist om at Eva er klonet, og krever DNA-testing. Raelian-grunnlegger Claude Vorilhon, som beskriver seg selv som profet og kaller seg Rael, er fornøyd med å ha skapt en klonet baby. Men han har større mål.

- Dette er et fint skritt på veien, men det er ikke målet vårt. Målet er å gi mennesket evig liv, sier han til BBC News Online.

- Neste skritt er å kunne lage en voksen klon av seg selv i løpet av få timer ved hjelp av en spesiell teknologi. Dette skal gjøres via oppdagelsen av en hurtig vekstprosess og ved bruk av en celle fra egen kropp. Til slutt vil vi skape liv i laboratoriet, slik det ble gjort for oss på andre planeter. Og mennesker som vi selv skaper, vil betrakte oss som guder. Kall det en uendelig syklus, om du vil.

Kommentar: Vi håper mer enn noen gang at det hele er en bløff og at ytterligere etterforskning vil vise dette. Den amerikanske journalisten Michael Guillen har gransket Raelian-sektens påståtte kloning av mennesker og sier at det hele kan være et falsum. Han har prøvd å granske kloningen ved blant annet å foreta DNA-tester ved hjelp av uavhengige spesialister, noe han enda ikke har fått anledning til. Guillen er av den oppfatning at jippoet er et gigantisk PR-stunt for å skape oppmerksomhet om sekten og dens budskap.

Januar 2003

Verdens Gang, 14.01.

Gledelig melding til alle oss som har trodd på – eller ment at det er store muligheter for utenomjordisk liv. Under overskriften «Levelig på milliarder av planeter» bringer avisen en artikkel, der man siterer amerikanske forskere som har foretatt nye beregninger i sakens anledning:

- Mulighetene for liv utenfor vårt solsys-

tem er store. Amerikanske forskere mener at det kryr av solsystemer i vår galakse, Melkeveien, som har beboelige planeter. De snakker om at det kan være «levelig» i så mange som ett av fire solsystemer - det kan i så tilfelle bety at det er muligheter for liv på milliarder av planeter.

- Jeg er veldig usikker på konklusjonene i denne rapporten, sier astronom Knut Jørgen Røed Ødegaard ved Astrofysisk institutt ved Universitetet i Oslo, etter å ha lest de ferske forskningsresultatene fra Princeton i *New Scientist*.

Overraskende

- Dette er meget overraskende resultater, og jeg er også usikker på om de er riktige, sier Røed Ødegaard. Det forskerne gjorde, var å lage datamodeller over alle de solsystemene som var kjent i høst, 85 i tallet [for å være helt nøyaktig var det planetsystemer - det vil si en stjerne med minimum én tilhørende planet, red.anm.].

- Forutsetningene for at det kan være liv, er først og fremst to: 1 at planeten går i stabil bane over lengre tid (Jorden har gått i stabil bane i 4,6 milliarder år), 2 at den ligger i en beboelige sone, det vil si så langt fra stjernen (hos oss Solen) at det ikke blir så varmt at vannet fordampes - eller for kaldt. For vann er forutsetningen for alt liv, slik vi kjenner det. Det må dreie seg om kloder med fast overflate, ikke gassplaneter som for eksempel Jupiter.

Mange spørsmål

Serge Tabasjnik og Kristen Menou fra Princeton fant altså ut at forholdene lå til rette for beboelige planeter i ett av fire solsystemer. Astronomene tror at det kan finnes så mye som 30 milliarder planeter i vår galakse. I så tilfelle kan det også være muligheter for liv på milliarder av planeter.

- Jeg har mange spørsmål å stille disse forskerne. Blant annet har vi til nå oppdaget stort sett veldig store planeter utenfor vårt solsystem. Og disse er ganske nær sin stjerne. Derfor kan de små planetene ha blitt ødelagt av disse store.

De to forskerne ser for seg at de mindre, beboelige planetene ligger lenger ute fra stjernen, eller mellom. Men planetene lenger ute kan også være gasskjemper, og da er det ikke grunnlag for liv. I hvert fall ikke slik vi kjenner det, sier Knut Jørgen Røed Ødegaard.

- Så du tror ikke på de to Princeton-forskerne?

- Dette er en veldig spennende oppdagelse, men jeg tror ikke det er beboelig fullt så mange steder som det de antyder. Men selv om det skulle være mindre, ikke 25 prosent, men bare noen få prosent, ville det bety

veldig mange beboelige planeter, hvis det virkelig er 30 milliarder planeter i vår galakse.

Kommentar: Vi viser til Astronytt annet sted i dette nummer, hvor vi blant annet omtaler oppdagelsen av den 100. ekstrasolare planet. I skrivende stund (medio mars) er det sikkert kommet enda flere planeter til på denne særegne listen, som på sikt kanskje kan vise seg å være noe av det viktigste dokument i menneskehetens historie. I løpet av de neste 10-15 årene er det planlagt flere store observatorier i rommet som spesielt skal lete etter jordlignende planeter i bane rundt nærliggende stjerner. Innen 20 år har vi kanskje en liste på minst 100 planeter (eller mange flere) av denne typen, hvor det er stor sannsynlighet at liv slik vi kjenner det kan ha oppstått. Vi ser i spennning frem til resultatene av denne forskningen.

IT avisen, 27.01.

ASTRONOMER «AVSLØRER» UFO

SOHO-bilder skapte storm

Astronomene ved Sol- og Heliosfæreobservatoriet gikk fredag ut med en uvanlig tilbakemelding til alle som hadde funnet UFO-er på bildene fra SOHO.

Ikke bare tilbakeviste astronomene alle påstandene om at SOHO endelig hadde tatt bilder med bevis på at det svever romskip fra andre galakser i vårt solsystem. De viste også hvordan SOHO-bildene kan transformeres til UFO-snapshots.

Mystiske bilder

«Hvordan gjøre bilder fra SOHO om til UFO-observasjoner»-guiden kom som en respons på at gruppen Euroseti i et par år har hevdet at satellitten SOHO hadde sendt flere hundre bilder som tydelig viste at vi ikke er alene om å reise i verdensrommet.

Nærbilder

Flere aviser grep fatt i historien og trykket artikler med overskrifter som «UFO på NASA-kamera». Samtidig linket de til bildene SOHO har tatt av Solen og heliosfæren på «bare» et par millioner kilometers avstand.

«Morsomt»

Bildene ble også forelagt Pål Brekke, vitenskapsmann tilknyttet SOHO-prosjektet ved European Space Agency. Han kunne fortelle at han var klar over påstandene og kalte dem morsomme.

Lei av spørsmål

Men fredag kom en mer offisiell tilbakemelding. «Helt siden SOHO begynte å ta bilder har vi mottatt tilbakemeldinger om at

folk har sett flygende tallerkener og andre esoteriske objekter på bildene. For det meste har disse påstandene bare moret oss. Men i det siste har vi fått så mange henvendelser at vi ser oss nødt til å gjøre det helt klart: Det finnes over hodet ingen ting som i det hele tatt antyder at det finnes UFO-er der ute. I alle fall ikke det vi (som jobber med dette) kan se».

Feilkilder

Det ble deretter vist til NASAs How-to-guide, som forklarer hvordan røntgenstråler og andre feilkilder kan gi støy som ved voldssomme forstyrrelser kan manipuleres til å ligne flygende tallerkener.

I følge guiden er det observert mer en fem hundre «bevegelige» objekter på bildene, men ved nærmere undersøkelser har samtlige vist seg å være kometer.

Neppe tilstrekkelig

Brekke og hans kolleger regner likevel ikke med at UFO-fantastene vil slå seg til ro med disse forklaringene, men sier de håper denne informasjonen i det minste vil være til nytte for de nysgjerrige som ønsker å undersøke UFO-påstandene selv..

Kommentar: Det ser ut til at denne informasjonen er på sin plass da det tydeligvis er mange hjemmesider ute på nettet hvor slike bilder «skapes» daglig. Det er i det hele tatt utrolig hvor kreative enkelte mennesker kan være i den hensikt å føre andre bak lyset. Vi har sagt det før, men etter at Internett ble tilgjengelig for hvermann er dette mediet blitt «gefundenes Fressen» for utøvere av såkalt ekstremufologi.

Februar

Verdens Gang, 19.02.

VG melder om en temmelig bisarr historie - fra USA selvfølgelig...:

JAGET AV «ROMVESEN»

Den livredde Los Angeles-kvinnen ble jaget av et rasende romvesen. Nå saksøker hun reality-serien som lurte henne.

Kara Blanc, lærer og B-skuespiller i Los Angeles, hevder hun har fått store psykiske plager etter TV-bløffen i den amerikanske reality-serien «Scare Tactics». Kvinnen hevder å ha vært innlagt på sykehus flere ganger for behandling av traumene.

Komplott

Kara var på vei til det hun trodde var en storslått Hollywood-fest da romvesenet dukket opp. Det uhyggelige vesenet skal ha jaget kvinnen gjennom byen, før spøken og det skjulte kameraet ble avslørt.

Vervekupong til bladet UFO

Flotte premier å hente for den som ver- ver en eller flere abonnenter!

Du kan velge mellom T-skjorte - Bok - Abonnement.

- Verver du en ny abonnement, får du UFO-T-skjorten som premie.
- Verver du tre nye abonnenter, får du boken Roswell - Mysteriet som premie.
- Verver du 5 nye abonnenter, får du ett års gratis abonnement på bladet UFO.

Verver du flere enn en ny abonnement? Bruk eget ark.

Ja, jeg verver:

- ☐ 1 ny abonnement
☐ 3 nye abonnenter
☐ 5 nye abonnenter. Sett kryss ved tallet som passer.

BRUK BLOKKBOKSTAVER!

Ververens

Navn:

Adresse:

Postnr. Poststed

Ny abonnent:

Navn:

Adresse:

Postnr. Poststed

Signatur:

Verver mottar premien, så snart den/de nye abonnenter har innbetalt kr. 200,- som årsabonnement (4 nummer) til bankgironummer: 2470 17 28862. Vår adresse er:

UFO-NORGE
Karl Staaffsvei 70
0665 OSLO

E-post: ojb@ufo.no

Ønsker du ikke å klippe i bladet, send oss kopi eller skriv på eget ark.

Romvesenet var en forkledd skuespiller, og Hollywood-festen var en eneste stor bløff.

Livredd

Hendelsen stammer fra mars i fjor, og i går fikk TV-stasjonen Sci-Fi Channel, TV-produsentene og to skuespillere søksmålet på bordet. Kara har nemlig ikke tenkt å la spøkefuglene slippe billig unna. Ifølge søksmålet skal Kara ha vært oppriktig redd for å bli drept eller alvorlig skadet av romvesenet, skriver *ABC News*.

Kommentar: Vi går ut fra at damen snart får pengene på bordet, amerikansk rettspraksis tatt i betraktning.

Dagbladet, Magasinet, 21.02.

Lørdagsbilaget til Dagbladet presenterer en lengre artikkel om UFO-fenomenet, og særlig nærkontaktshistoriene får bred omtale. Etter en kort UFO-historikk, som blant annet inkluderer Kenneth Arnolds observasjon, får leserne et raskt og temmelig overflatisk blikk inn i UFO-fenomenets bisarre verden. Både Barney og Betty Hill, vår egen Jannicke samt de ca. fire millioner amerikanere som mener å ha hatt nærkontakts/bortføringsopplevelser sine pass påskrevet. Selvsagt trekker man frem undersøkelsen som nettopp ble offentliggjort fra Harvard universitetet (se artikkel annet sted i dette nummer) med sitater fra professor Rickhard McNally. Hans konklusjon er litt språklig unyansert fremlagt som at «Nå har forskere funnet ut at de som tror det [på sine CE-IV-opplevelser] får fysiske symptomer. «

Nåja, en smule overflatisk altså, men stort mer kan man vel ikke forlange av en kulturtabloid...

Mars

NRK PI, 25.03.

Statskanalen melder om en egentlig tragisk hendelse, men som vi på sett og vis likevel kan trekke på smilebåndet av:

UFO var katt

Observasjonene av en ildkule og lyden av en eksplosjon på himmelen over Lardal var trolig ikke en meteoritt, men en katt. Lensmann Lars Helge Sogn tror katten klatret opp en høyspentmast og tok fyr fordi den kom nær de strømførende ledningene med halen. Varmeutviklingen fra kortslutningen førte til at selve masten begynte å brenne, og det er trolig dette som så ut som en ildkule på himmelen på kvelden 14. mars. Elverket registrerte ikke noe strømbrudd som følge av brannen, og dermed var det lenge usikkert hva som hadde foregått på himmelen.

Fant katt

Funnet av katten under høyspentmasten førte til at elverket sjekket enda en gang, og sent på kvelden den 14. mars var det riktignok registrert en jordfeil som varte i fire sekunder. Før dette var lensmannen i kontakt med astrofysikere ved Universitetet i Oslo, men fikk avkreftet at noe så brant så lenge, mer enn en halv time ifølge enkelte vitner, kunne være et himmellegeme på vei mot jorda.

- Meteoritter brenner bare i noen sekunder, dette må være noe annet, sa spesialisten. Senere ble det meldt om funn av en katt, men en katt lager jo heller ikke langsomt brennende ildkuler. Med mindre den setter fyr på en tremast, så klart. Og så var mysteriet løst.

Kommentar: Som sagt, ganske tragisk, spesielt for katten... Vi finner det ellers oppsiktsvekkende at folk kan rapportere om ildkule på himmelen, når det vitterlig (ifølge artikkelen) dreier seg om et kattedyrs traurige skjebne i lav høyde over bakken. En tankevekker for oss i UFO-bransjen. ☐

Stoff mottas!

Redaksjonen tar gjerne imot artikler og innlegg til tidsskriftet. Leserbreve som inneholder kritikk av navngitte personer må trykkes med fullt navn og adresse. Ellers kan anonymitet opprettholdes, forutsatt at redaksjonen mottar innleggene undertegnet og adressert. Lengden bør ikke overskride ca. 300 ord. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innleggene.

Artikler og reportasjer bør ikke være lenger enn ca. 1000 ord, tilsvarende omtrent to A4-sider skrevet med enkel linjeavstand og normal skrifttype. Vær ikke redd for språket; vi redigerer hvis det er nødvendig. Helst vil vi ha stoffet på diskett eller pr. e-post. De fleste formater opp til Word 7.0 kan benyttes. Honorar kan ikke påregnes.

Ved postforsendelse; merk: Ikke bestilte manuskripter og bilder som

ikke benyttes returneres kun hvis ferdig frankert og adressert returkonvolutt er vedlagt.

Vi tar også gjerne imot utklipp fra aviser og tidsskrifter angående UFO-fenomener. Lesere som er interessert i å oversette artikler fra andre språk til norsk, bes kontakte redaktøren. Vi søker i første omgang personer med gode kunnskaper i engelsk, tysk og fransk.

Vil du bli millionær?

Tips som fører til en reportasje honoreres med fem flaxlodd!

Stoffinnlevering papirmanuskripter:
Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo

Stoffinnlevering via e-post:
redaktor@ufo.no

Husk vår informasjonsfolder

Hjelp oss å gjøre UFO Norge bedre kjent og skaffe oss flere medarbeidere og abonnenter ved å sende og dele ut foldere. Skriv til vår kontaktdresse. Herfra kan du rekvirere fol-

dere slik at de straks kan distribueres videre til mulige interesserte. Husk at du får et gratis abonnement når du har vervet fem abonnenter!

UFO Norge
Karl Staaffsvei 70
0665 OSLO
e-post: redaktor@ufo.no

UFO Norges Støttefond

Grupper og foreninger som arbeider aktivt for en sak, behøver alltid midler. UFO Norge er intet unntak. Mange oppgaver må utsettes på grunn av dårlig økonomi. Mye tas av egne midler, men dette begrenser selvfølgelig seg selv i lengden. Vi vet at svært

mange interesserte abonnenter – og andre – ikke har tid og anledning til å arbeide aktivt i UFO Norge selv. En måte dere likevel kan støtte oss svært meget på er å gi et beløp, stort eller lite, til UFO Norges Støttefond. Merk talongen **Støttefondet**

Konto:
2470 17 28854

UFO Norge
Karl Staaffsvei 70
0665 OSLO

Støtt prosjekt Hessdalen og driften av den automatiske målestasjonen!

Vi trenger mer moderne utstyr for å komme enda nærmere svaret på gåten Hessdalen. Ikke minst er det behov for midler til drift av stasjonen. Arbeidet med målestasjonen har pågått i mange år, og prosjektleder og primus motor Erling Strand takker hjerteligst for særdeles villig praktisk og økonomisk bistand fra Høgskolen i Østfold, enkeltpersoner og institusjoner.

Driften av stasjonen medfører en del utgifter – og prosjektets kasse er igjen i ferd med å gå tom. Bare tellerskrittene ved overføringen av bilder fra stasjonen til Høgskolen i Østfold, der Strand er rektor, er en anstrengende utgift for Prosjekt Hessdalen. Vi oppfordrer derfor våre lesere og tilhengere til å gi sitt bidrag – stort eller lite – til Prosjekt Hessdalen og derved sørge for fortsatt drift

av dette svært viktige prosjektet.

Vennligst benytt følgende konto og adresse:

Prosjekt Hessdalen
v/Erling P. Strand
Bukkholmveien
Ullerøy
1747 Skjeberg

Postgirokonto: 0530 28 87545
På forhånd takk!

C-blad

Returadresse: UFO Norge, Karl Staaffsvei 70, 0665 OSLO